

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · cinquè període · sèrie P · núm. 90

Ple del Parlament

Sessió 43, segona reunió, dimecres 15 d'abril de 2026

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Pregunta al president de la Generalitat sobre si hi ha una ofensiva contra el català 317-00247/15	3
Pregunta al president de la Generalitat sobre el contingut de la reunió amb el ministre de Transports i Mobilitat Sostenible i sobre la participació de Catalunya en la governança del sistema aeroportuari 317-00248/15	5
Pregunta al president de la Generalitat sobre el pacte per a l'aprovació dels pressupostos de l'Ajuntament de Ripoll 317-00243/15	6
Pregunta al president de la Generalitat sobre la destinació de recursos públics a associacions d'immigrants 317-00241/15	7
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'aplicació de sancions contundents als fons voltors per l'incompliment de les lleis d'habitatge 317-00246/15	9
Pregunta al president de la Generalitat sobre la retirada de la mesura d'incentius econòmics per a l'escurçament de les baixes mèdiques proposada per la consellera de Salut 317-00244/15	10
Pregunta al president de la Generalitat sobre la manca de prosperitat compartida real i el decalatge entre els drets de víctimes i delinqüents 317-00245/15	11
Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política internacional i sobre el paper que hi pot tenir Catalunya 317-00242/15	13
Pregunta al Govern sobre la gestió dels serveis socials 310-00400/15	14
Pregunta al Govern sobre la situació de l'habitatge a Catalunya 310-00401/15	16
Pregunta al Govern sobre les polítiques penitenciàries 310-00396/15	17
Pregunta al Govern sobre el present i el futur dels estudis de medicina a Catalunya 310-00397/15	19
Pregunta al Govern sobre polítiques educatives 310-00398/15	21

Pregunta al Govern sobre l'estratègia catalana del poble gitano a Catalunya 2026-2036	22
310-00399/15	
Pregunta al Govern sobre la situació del sistema ferroviari de rodalia	24
310-00403/15	
Pregunta al Govern sobre el futur de la llengua	25
310-00402/15	
Pregunta al Govern sobre les polítiques en matèria de seguretat	27
310-00407/15	
Pregunta al Govern sobre la necessitat d'un model assistencial integral en l'atenció a l'ictus	29
310-00408/15	
Pregunta al Govern sobre la situació de l'educació	30
310-00404/15	
Pregunta al Govern sobre el suport a la petita i mitjana empresa	32
310-00405/15	
Pregunta al Govern sobre el paper de Catalunya al món	34
310-00406/15	
Decret Llei 2/2026, de 19 de març, de concessió d'un suplement de crèdit als pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2023 prorrogats per al 2026	36
203-00031/15	
Decret Llei 3/2026, de 24 de març, de mesures urgents en matèria fiscal, de simplificació i agilització en la gestió, en l'àmbit de l'urbanisme i l'habitatge, en l'àmbit de personal i altres mesures urgents en pròrroga pressupostària	48
203-00032/15	
Proposició de Llei de modificació de la Llei 4/2006, de 31 de març, ferroviària, per a modificar el règim sancionador de les conductes que desllueixen les infraestructures ferroviàries	61
202-00062/15	
Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la proposició de Llei de modificació d'algunes disposicions normatives processals amb relació al dret de morir dignament	72
270-00006/15	
Proposició de Llei de la comunicació audiovisual de Catalunya (debat de totalitat)	82
202-00044/15	
Proposició de Llei sobre la modificació de la normativa tributària de Catalunya per a la reducció fiscal (debat de totalitat)	94
202-00063/15	
Interpel·lació al Govern sobre la renovació dels concerts educatius	108
300-00279/15	
Interpel·lació al Govern sobre la precarietat del sistema educatiu català	116
300-00282/15	

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 43.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, el lletrat major i el lletrat Ferran Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports, la consellera de Cultura i el conseller de Política Lingüística

El president

Molt bon dia, senyores i senyors diputats. Es reprèn la sessió.

Abans de continuar amb l'ordre del dia, els he de comunicar una nova delegació de vot. El diputat Alberto Tarradas Paneque, del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, ha delegat el seu vot en el diputat Sergio Macián de Greef per a la sessió plenària d'avui 15 d'abril al matí.

I també vull traslladar a la cambra una excel·lent notícia, que és la reincorporació a l'activitat parlamentària i política de la consellera i diputada Esther Niubó. (*Aplaudiments forts i perllongats.*) Benvinguda una altra vegada aquí a casa, a casa seva, i li desitgem que pugui compartir, amb el conjunt de diputats i diputades i també del poble de Catalunya, aquesta vocació de servei que sempre l'ha caracteritzat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre si hi ha una ofensiva contra el català

317-00247/15

El primer punt de l'ordre del dia són les preguntes amb resposta oral. La primera pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics i per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, president. Bon dia. President, vostè també pensa que no hi ha una ofensiva contra el català, com va defensar el conseller de Política Lingüística?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Jo el que penso és que el català és una gran llengua, que és una expressió de la manera de ser del poble de Catalunya i que el Govern està plenament compromès en defensar-lo, en promoure'l, en explicar-lo i en convidar tothom a què el conegui, el parli i l'apregui.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

President, com que no m'ha contestat: com definiria vostè llavors els atacs constants que duen a terme certs partits i certes organitzacions des de fa anys contra el català i contra la immersió lingüística? O com definiria vostè les sentències judicials

que qüestionen els acords àmpliament votats aquí i també pels diversos governs de la Generalitat?

Voler carregar-se una llengua i un model de consens i d'èxit no és una ofensiva? Vas al metge i no t'atén si parles en català. Estàs al control de l'aeroport i et vexen per parlar català. Demanes un gelat en català i t'insulten. Vas a una exposició al Palau Robert i s'hi compara el català amb conductes intolerables. Vols posar el teu nom en català i t'hi posen traves. Vols que els teus fills aprenguen la llengua pròpia i la justícia ho impedisca.

La llengua és ja el principal motiu de discriminació a Catalunya. I a tot això ni rastre de l'oficina per denunciar aquestes vulneracions, votada aquí. I signen un pacte nacional que contravenen sovint. No només amaguen la realitat, sinó que vostès voten amb PP i amb VOX contra la llengua catalana. Com poden dir que hi estan compromesos?

Mire, president, hi ha una ofensiva contra el català, però també hi ha una ofensiva contra la identitat catalana; fins i tot ara alguns gosen dir que Sant Jordi no ha de ser Sant Jordi. I sap què passa? Que vostè hi contribuïx amb la seua desnacionalització premeditada. El seu és el Govern de la propaganda, fins i tot, per negar l'evidència. I sap perfectament que la creació del Departament de Política Lingüística és un acte més d'aquesta propaganda. Són els primers que renuncien a la llengua. La seua falta de compromís el fa còmplice d'aquesta situació en un moment de màxima vulnerabilitat i d'emergència lingüística. I hi ha silencis que no es poden tolerar, president.

Cal, urgent, un canvi de rumb de la política lingüística d'aquest Govern, perquè recorde sempre que això no només va de diners i d'aprendre; això va de parlar, va de creure-hi, va de sentir-ho i va de prioritzar-ho, sempre i per sobre de tot.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Moltes gràcies, senyor president. Miri, senyora diputada, el que sí que sé és que hi ha una ofensiva del Govern de Catalunya per defensar el català. Mai hi ha hagut tants recursos com ara. Jo em podria estendre molt sobre com... Jo em podria estendre molt sobre com m'he trobat la situació del català després de bastants anys de Govern de la seva formació política. Em podria estendre molt i no ho faré. El que sí que vull dir és que no hi ha hagut mai ningú que hagi posat tants recursos per defensar la llengua com nosaltres: amb una conselleria de Política Lingüística, amb 146.000 places de cursos de català –mai n'hi ha hagut tantes–, amb polítiques a tot arreu.

Jo sé que el seu partit defensa el català. Per què vostè dubta que els altres també ho fem? (*Aplaudiments.*) Per què es vol erigir vostè només en exclusiva? No creu que farem un millor servei a la llengua catalana si la defensem entre tots? Per què s'arroguen l'exclusivitat de fer-ho només vostès i només com vostès ho fan, ho fan ben fet? A mi em sembla que sí. Escolti'm, si m'equivoco, jo el que vull és que anem tots junts en aquest tema, tots plegats. Això és el que l'estic convidant a fer, perquè el farem més fort, el català, si el defensem entre tots.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el contingut de la reunió amb el ministre de Transports i Mobilitat Sostenible i sobre la participació de Catalunya en la governança del sistema aeroportuari

317-00248/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Jové i Lladó.

Josep M. Jové Lladó

Moltes gràcies, president. President Illa, la setmana passada el ministre Puente va venir a Catalunya. Després de tres mesos el màxim responsable del col·lapse ferroviari que va viure el país va aparèixer, però no es va dignar a donar la cara, ni tan sols per demanar perdó. Sabem que també es va reunir amb vostè. Podria dir-nos de què van parlar? Li va exigir, per exemple, el compliment diligent d'aquells compromisos que el van fer a vostè president, però que depenen del seu ministeri?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Moltes gràcies, senyor president. Entenc el sentit de la seva pregunta, senyor Jové, però crec que li poden escaure molts qualificatius al ministre Puente; no crec que li escaigui el de no donar la cara. És una persona que es caracteritza per anar bastant de cara, justament.

En tot cas, jo em vaig reunir amb ell, efectivament. Vam analitzar la situació de la mobilitat a Catalunya, molt en particular de rodalies. Naturalment que li vaig demanar que es facin efectius tots els compromisos, tots els compromisos adquirits. I també he de dir que vaig tenir amb ell una actitud de col·laboració i de reconeixement, que hi ha molt camí de millora i molta feina a fer, de compromís en fer-la i de ratificar un sistema de treball que ens permeti avançar en tots aquests casos. Els compromisos que jo he adquirit en matèria de mobilitat davant d'aquesta cambra, els vaig repassar amb ell i torno a ratificar la meua voluntat i el meu compromís de complir-los tots íntegrament.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Jové i Lladó.

Josep M. Jové Lladó

Moltes gràcies. President, sap que els avenços en sobirania que donen sentit a aquesta legislatura es concreten en diversos àmbits, que suposen guanys en espais de decisió política per a Catalunya. Un d'ells és la governança de les grans infraestructures, perquè, si no tenim capacitat de participar-hi de manera decisiva, els interessos de la majoria de catalans i catalanes no seran els que dirigiran les seves decisions estratègiques.

És per això que Esquerra Republicana va situar també la governança del sistema aeroportuari català com un dels punts rellevants de l'acord que va fer possible aquesta legislatura. Catalunya mai ha participat en la governança dels aeroports dits «d'interès general». Per això és imperativa la creació d'un sistema aeroportuari català, que inclogui tots els aeroports existents a Catalunya, independentment de la seva titularitat actual, i que, en la governança d'aquest sistema, la Generalitat hi sigui per primera vegada i amb un paper determinant.

Per això nosaltres, president, vam plantejar la necessitat de la creació d'un ens públic català que agrupi totes les competències de la Generalitat de l'àmbit aeronàutic i aeroportuari, l'autoritat aeroportuària de Catalunya, que ens ha de donar la musculatura tècnica necessària per a poder liderar, des de Catalunya, la governança d'aquest sistema.

A Catalunya, president, ens calen uns aeroports connectats ferroviàriament entre ells i que treballin en xarxa, que permeti que cadascun d'ells s'especialitzi i es complementin configurant un sistema que reequilibri el país i que aposti per les estratègies de reducció d'emissions, i que es planifiquin les seves inversions i actuacions de manera conjunta, amb visió de país i que responguin als interessos reals dels i les ciutadanes de Catalunya.

Però això, president, només serà possible si Catalunya té el seu propi sistema aeroportuari i si la Generalitat participa en la seva governança de forma determinant. Aquest és un exemple de ben real i tangible en sobirania. Per això, a Esquerra Republicana el prioritzem. President, quin horitzó té marcat per fer-lo realitat tal i com hem acordat?

Moltes gràcies.

I abans de que em contesti, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, bentornada, consellera Niubó.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. Jo crec que, senyor diputat, tenir infraestructures, grans infraestructures, potents i sobretot planificar el creixement d'aquestes grans infraestructures, la millora d'aquestes grans infraestructures és clau per seguir generant prosperitat a Catalunya, punt u. Punt dos, crec que és imprescindible i essencial –i ho millora– si en el disseny i la governança d'aquestes grans infraestructures hi participa el Govern de Catalunya. Crec que des de la proximitat i des d'un millor coneixement que tenim de la realitat del nostre país, contribuirem a millorar-la. I en aquesta línia estem treballant, donant compliment als acords que vam subscriure, en concret amb el seu grup.

Horitzó? El que vam fixar també en els acords. Jo crec que això serà bastant immediat. Sap vostè que s'hi està treballant. Crec que les coses van per bon camí. Respectarem els marcs legals que hi han, però evidentment garantirem una presència del Govern de Catalunya en la presa de decisions, en la planificació i en la governança de les grans infraestructures de transport a Catalunya.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el pacte per a l'aprovació dels pressupostos de l'Ajuntament de Ripoll

317-00243/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. ¿Cómo valora la aprobación de los presupuestos de Ripoll?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Ni el meu Govern ni el meu partit arribaran mai a cap acord amb els que defensen discursos d'odi. Que li quedi clar a vostè i a tothom.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. Salvador Illa y Sílvia Orriols han pactado los presupuestos de Ripoll. Sí, los han pactado para evitar la moción de confianza. Así que por mucho que ahora lo nieguen y disimulen –«yo no quería, yo no he sido»– no nos chupamos el dedo. Alianza y PSC han pactado los presupuestos porque a ambos les interesaba hacerlo. No le carguen el mochuelo ahora a dos pobres concejales.

Así que es obligado, en consecuencia, desenmascarar su hipocresía, porque analicemos por un instante las lindezas que ustedes, señor Illa y señora Orriols, se han ido soltando el uno al otro, aquí sí, los Pimpinela del Parlament. El señor Illa ha llegado a calificar a la señora Orriols de «mala persona», ¡hala!, y la señora Orriols ha acusado al señor Illa de ser «cómplice del yihadismo», ¡toma ya! Mala persona, yihadista, pero si les conviene, pactan. ¿Habrase visto mayor hipocresía? ¿Habrase visto mayor cinismo? ¿Habrase visto mayor teatro y postureo?

Así que, señoras y señores, cuando escuchen al señor Illa con tonito de honda indignación acusar a la señora Orriols de difundir el odio, nunca olviden que, si le conviene, pactan con el supuesto odio, y cuando escuchen a la señora Orriols, solemne como Juana de Arco, viendo yihadistas *botiflers* por las esquinas, no olviden que, si le conviene, pacta con los *botiflers* yihadistas. Señor Illa, señora Orriols, tanto monta, monta tanto; son los dos una estafa, el uno y la otra.

Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. Miri que dona sorpreses la vida, eh?, però la d'avui... Té vostè una certa capacitat retòrica, però ni una certa capacitat retòrica dona per retorçar tant les coses, senyor Fernández, de veritat; que vostè em digui a mi el que m'ha dit... Tothom sap, també vostè, que el meu partit i el meu Govern no pacta amb els que defensen discursos d'odi –tothom ho sap– i que m'ho digui vostè, que s'està repartint amb uns que sí que defensen discursos d'odi –que és VOX–, a Extremadura i a Aragó..., que m'ho digui vostè avui aquí, ja és passar-se una mica de la línia acceptable en aquest Parlament. I que m'ho digui vostè –i que m'ho digui vostè–, que forma part d'un partit que en lloc de posar-se al costat dels drets humans i en lloc de posar-se al costat del dret internacional està..., diguem-ne, no es posa al costat del nostre país per defensar-nos de les amenaces de Netanyahu..., ja té també..., en fi, passa del que és acceptable en aquesta cambra. Tothom ho sap: el meu partit i el meu Govern no pacten amb els que defensen discursos d'odi.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la destinació de recursos públics a associacions d'immigrants

317-00241/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Illa, la semana pasada se conoció que existen más de mil trescientas entidades que se dedican a la inmigración y que cobran subvenciones para su actividad ordinaria. Para conocer la magnitud del problema, le voy a leer tan solo cuatro: Asociación de Trapecianos y Chimbotanos en Barcelona, Barcelona Muslim Centre, Bolivianas Palante y Cannábica Alhambra Moon. Estas son tan solo cuatro de las

mil trescientas a las que su Gobierno destina más de 8 millones de euros a lo que ustedes llaman «actividades en el ámbito de las migraciones». Es decir que ustedes destinan el dinero de los catalanes en forma de subvenciones para promover la invasión migratoria y para imponer la cultura extranjera.

Y yo le pregunto: ¿hasta cuándo va a seguir tirando el dinero de los catalanes mientras tiene un veinticinco por ciento de familias catalanas en riesgo de exclusión social?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

A Catalunya no hi ha una invasió migratòria. Catalunya és un poble –sempre ho ha estat– obert i acollidor, que integra les persones que venen a immigrar al nostre país i el Govern de Catalunya destina recursos a ajudar aquelles entitats que ajuden a acollir i integrar les persones que venen a Catalunya. Aquesta és la realitat, senyor Garriga.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

No me ha contestado, señor Illa, a por qué ustedes someten a familias y a trabajadores catalanes a un saqueo constante para sufragar su propia sustitución cultural y demográfica. Porque ustedes crean impuestos donde no los hay y suben todos los que existen. Usted ha logrado que hoy en Cataluña la mejor salida laboral sea la creación de una asociación de inmigrantes.

Porque sí, señor Illa, usted no puede ocultar ya las consecuencias y el coste de la inmigración masiva. Lo saben todos los catalanes y lo padecen; lo saben los catalanes que esperan horas en una sala de espera para ser atendidos en urgencias; lo saben los catalanes que han tenido que enterrar un familiar que estaba en la lista de dependencia; lo saben los catalanes que tienen que someterse a auténticos *castings* inmobiliarios para acceder a zulos a precio de mansiones, y lo saben también todos esos catalanes que han renunciado a pasear por ciertas calles y por ciertos barrios por miedo a ser violados o apuñalados.

Y lo que sí saben, señor Illa, es que muy pronto, cuando VOX llegue al Gobierno de España, quien quiera ganarse la vida, lo hará sin ser asaltado por la Administración; quien quiera pagar impuestos, verá como van directamente a mejorar sus servicios, y, sobre todo, tendrán la certeza de que no entrará ni uno más y serán enviados en barcos y en aviones cientos de miles de personas que han venido a vivir de los impuestos de los españoles y a atracar y a violar a nuestras mujeres.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Sí que li he contestat. Però l'hi diré més clar: miri, vostè és Trump, que persegueix i assassina migrants pels carrers dels Estats Units; vostè és Orbán –que, per cert, ha perdut les eleccions–, i jo estic més a prop del papa Lleó XIV i estic més a prop de l'humanisme. Aquesta és la gran diferència; perquè ho tingui ben clar, senyor Garriga.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'aplicació de sancions contundents als fons voltors per l'incompliment de les lleis d'habitatge

317-00246/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. Bon dia a totes i a tots. President, jo avui vull parlar del bloc de Sant Agustí, al barri de Gràcia, a la ciutat de Barcelona. És cert que avui hi havia un desnonament previst i que s'ha ajornat, i això, sens dubte, és una bona notícia. És una victòria de la ciutadania, del moviment en defensa de l'habitatge i de la mobilització veïnal, però clarament és insuficient i per això el Govern ha d'actuar.

Primer. El Govern ha d'obligar a negociar el fons vortor que és propietari d'aquest edifici, New Amsterdam Developers, i també ajudar a buscar alternatives a l'expulsió de les veïnes; de fet, una de les propostes que ja ha llançat el Sindicat de Llogateres i que també han impulsat les cooperatives d'habitatge és convertir aquest edifici i altres que estan en una situació semblant en habitatges cooperatius amb el suport de les administracions.

Segon. La Generalitat ha de posar una sanció que siga contundent a aquest fons vortor perquè, a més, s'està saltant la llei per tots els costats: està incomplint la normativa del trenta per cent, ha fet obres il·legals sense llicència, però és que, a més, s'està saltant de manera descarada el topall de preus. Per tant, president, si és veritat, si és cert això que vostè sempre diu que «qui la fa, la paga» i que no li tremolaran les cames en la defensa del dret a l'habitatge, ara és el moment de demostrar-ho, perquè el Govern pot posar una multa de fins a 900.000 euros, una sanció que seria exemplaritzant i que, a més, llançaria un missatge molt nítid: volem fer fora del nostre país els fons vortor, les cases són per viure i no són per especular i, evidentment, les lleis estan per complir-les, també les lleis d'habitatge.

I per últim, president, cal fer efectiva la prohibició de les compres especulatives per evitar situacions com les de Sant Agustí, perquè malauradament no estem parlant d'una excepció; malauradament, estem parlant de la norma, d'una manera de fer, d'un model que el que ens vol és pobres, és precàries i que està fent fora de sa casa i dels seus barris la ciutadania. Per tant, president, li reclamem contundència i que demostre de quina part està, si està del costat dels especuladors o si està del costat de la ciutadania.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. Senyora Albiach, el meu Govern es va pronunciar amb molta nitidesa –jo mateix ho vaig fer– respecte a la situació del bloc de Sant Agustí que vostè m'ha mencionat –posició claríssima del Govern. Tothom és benvingut a invertir en habitatge a Catalunya per fer habitatge de protecció. Aquelles persones que vulguin invertir en habitatge a Catalunya per «especular» –dic la paraula tal com sona– no són benvingudes; no són benvingudes a Catalunya. I menys aquells que vulguin contravenir la normativa que hem aprovat i reformar edificis, reformar pisos per llogar-los per habitacions. *No són benvinguts*. I tres: el Govern, naturalment, actuarà amb tot el pes de la llei, com estem fent, investigant, ho farem amb tot el rigor possible, però actuarem amb tot el pes de la llei per dir «no són vostès benvinguts i a Catalunya, efectivament, qui la fa, la paga; qui se salta la llei, també les lleis d'habitatge, paga el preu que ha de pagar».

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Sí, gràcies. Només per dir: president, els tuits són gratis. El que necessitem és una sanció contundent i que se'ls obligue a seure a negociar.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Jo el que dic, ho faig; no soc de fer afirmacions gratuïtes.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la retirada de la mesura d'incentius econòmics per a l'escurçament de les baixes mèdiques proposada per la consellera de Salut

317-00244/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bon dia, president. Tres preguntes. El PSC comparteix l'opinió de la consellera Pané de que els catalans agafem massa la baixa? Segona, quines són les raons del seu Govern per considerar que una depressió es cura nou dies més ràpid a Catalunya que a Madrid? I tercera, per què han retirat la proposta?

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Jo mateix m'he pronunciat en aquesta cambra –i ho ha fet també el meu Govern en altres fòrums–..., que a Catalunya les baixes mèdiques es donen únicament i exclusivament en base a criteris mèdics, i és el que li torno a dir avui a vostè. I a qui tingui dubtes d'això que se li esvaeixin d'una vegada: a Catalunya les baixes mèdiques es donen per criteris estrictament mèdics.

Gràcies.

El president

Per repreguntar té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Miri, president, jo no estic avui perquè em toregin, eh? En aquest plenari es va mentir; en aquest plenari es va mentir perquè jo mateixa fa dos mesos vaig denunciar que hi havia aquesta proposta, que és, efectivament, fer xantatge perquè s'escurcin les baixes per part dels metges als treballadors d'aquest país –en concret, les osteomusculars i les de salut mental–; després, tot un periple i una odissea perquè reconeguessin una mesura.

Jo li dic una cosa: una mesura que vostè no s'atreviria a defensar en un míting del PSC davant dels seus votants no és una bona mesura per als treballadors. Així que aquí s'ha mentit i vostè menteix o ha mentit la consellera Pané. És una vergonya absoluta que es jugui amb la salut dels treballadors en aquest país. I li dic jo per què han retirat aquesta mesura: perquè per desgràcia han hagut de ser els sanitaris d'aquest país els que s'han organitzat recollint signatures, els que s'han organitzat

parlant amb els centres d'atenció primària i amb les direccions per dir que aquesta mesura era, efectivament, xantatge, i els que han posat la salut per davant.

Així que quin orgull de sanitaris i quina vergonya que vostè, avui, que tenia l'oportunitat de dir que s'havien equivocat, que incentius econòmics no són criteris mèdics, no la utilitzi. Perquè potser amb l'extrema dreta li serveix, el discurs inflammat, però a mi, en aquest sentit, no em serveix. Així que em sap molt greu, però *strike* tres. La seva consellera va proposar incentius econòmics als metges perquè donessin les altes més ràpid. No ho van agafar. Va portar uns cartells infames als centres d'atenció primària dient que s'agafessin les baixes de manera responsable quan les baixes les donen els metges i els van haver de retirar. I ara que posaven objectius perquè s'escurressin les baixes per sota de la mitjana de la resta de l'Estat, com si en aquest país la gent no es trenqués l'esquena, que això és el que és una malaltia osteomuscular, o no tingués depressions i ansietat, que és del que parlem quan parlem de salut mental, i l'haguéssim d'agafar més ràpid, i també l'han hagut de retirar.

Així que l'hi repeteixo, president: vostès defensen aquestes mesures? Perquè llavors estarem per la següent, perquè ja li dic que no ens cansarem. Vostè una vegada em va dir que no li tremolarien les cames. Doncs que no li tremolin les cames davant de la patronal o davant de la seva consellera.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Ni em tremolen davant de la patronal ni em tremolen davant de la meva consellera ni em tremolen davant de vostè. Jo no vinc a torejar a ningú i vostè a mi tampoc em toreja. Jo aquí he dit sempre clarament que les baixes a Catalunya es donen en base a criteris mèdics, i això és el que s'ha fet. No sé si ho entén.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la manca de prosperitat compartida real i el decalatge entre els drets de víctimes i delinqüents

317-00245/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Vivim a un país on els lladres campen joiosos i impunes, on et sents obligat a dur la pallaresa o l'esprai antiviolació a la butxaca; vivim a un país on vas a presó, tot i ser la víctima, per haver gosat fer el que l'Administració no ha fet per a tu: defensar-te. Si irrompen a la teva propietat privada per robar-te o agredir-te i dispares, vas a presó; si et defenses amb un ganivet contra qui t'atraca, vas a presó. No hi van, no, els lladres, els ocupes, els qui enverinen amb drogues els nostres fills a les cantonades; hi van els ciutadans que responen a les agressions. El món socialista no gira rodó.

D'un model a on tenen més drets i serveis gratuïts els assassins a les presons que els avis a les residències, a on tenen més oportunitats i ajudes els immigrants il·legals que els naturals que han cotitzat tota la vida, no se'n pot dir precisament «prosperitat compartida». Jo en diria més aviat «moma compartida», la dels delinqüents, la dels penques que s'empadronen fraudulentament per parar la mà i la seva, la de tots aquests polítics benestants que ni pateixen la realitat ni la perceben; la de tots aquests bocamolls que parlen de prosperitats compartides però que, com l'Iceta o la

Montero, amunteguen fortunes indecents. Quan compartiran la seva, de prosperitat, senyor Illa? O només han de ser solidaris la Maria, que es lleva a les cinc del dematí per anar a la fàbrica, i en Pere, que a les vuit del vespre encara atalaia bestiar?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Moltes gràcies, senyor president. Vivim en un país magnífic, que, aquest mes de març, és el país, territori d'Espanya, que més afiliats a la seguretat social ha tingut, que més empreses ha creat. Vivim en un país amb una sanitat magnífica, puntera, enveja de tot el món. Vivim en un país acollidor. Vivim en un país amb un nivell d'autogovern altíssim. Vivim en un país segur, amb unes dades de seguretat que milloren: menys deu per cent dels delictes amb força, s'han reduït els darrers mesos, menys onze per cent a Ripoll. I vivim en un país amb un sistema de pensions públic que vostè es vol carregar però que els catalans no li deixaran fer-ho.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Re, aprofitar aquests cinquanta-vuit segons que em queden per dar-vos les gràcies pels pressupostos, però sobretot per haver desarticulat el PSC a Ripoll, eh? Això ha set una jugada mestra sense precedents. I ja que tinc encara uns quants segons, interpello la senyora Capella, que aquest dematí, venint cap aquí a Barcelona, a la ràdio he sentit que criticava, no?, aquest suposat pacte que no ha existit mai. (*Remor de veus.*)

El president

Senyora diputada...

Sílvia Orriols Serra

I deia textualment... (*Forta remor de veus.*)

El president

Senyora diputada...

Sílvia Orriols Serra

I deia textualment...

El president

Ha de fer pregunta al president de la Generalitat.

Sílvia Orriols Serra

Sí, sí, estic repreguntant. I deia textualment que s'havia d'actuar amb duresa, com ha fet el senyor Salvador Illa. Doncs bé, suposo que saben que Esquerra Republicana s'hagués abtingut si no ho hagués fet el PSC, perquè així ho va manifestar la regidora de Ripoll d'Esquerra Republicana (*remor de veus*) a la pròpia sala de plens. Ho dic per si vol prendre el mateix camí que (*remor de veus*) el senyor Salvador Illa...

El president

Silenci, si us plau.

Sílvia Orriols Serra

...i també desarticulat el grup local d'Esquerra Republicana. I, ja que hi som, també poden fer-ho CUP i Junts, perquè han votat també, els grups municipals, a favor de moltes de les propostes d'Aliança Catalana. Per nosaltres no se n'estiguin. (*Remor de veus.*)

El president

Se li ha acabat el temps, senyora diputada. Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Ho torno a repetir crec que per tercera vegada en aquesta sessió de control d'avui: ni el meu Govern ni la meva formació política farà mai cap acord amb els que defensen discursos d'odi. Ni el meu Govern ni la meva formació política faran mai cap acord amb els que es posen al costat de Netanyahu. Ni el meu Govern ni el meu partit polític faran mai cap acord amb els que es posen al costat de Trump. Ni el meu Govern ni el meu partit polític faran mai cap acord amb els que es posen al costat d'Orbán. Ni el meu Govern ni el meu partit polític faran mai cap acord amb els que es posen al costat d'Alternativa per Alemanya. Que li quedi molt clar a vostè i a tothom. I Catalunya, afortunadament, seguirà sent un país magnífic, magnífic, magnífic, i que va millorant, per cert.

El president

I, finalment, la darrera pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política internacional i sobre el paper que hi pot tenir Catalunya

317-00242/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Ferran Pedret i Santos.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Consellers, conselleres, diputats, diputades, bon dia a tothom. President, el món està en flames. En el context internacional conviuen ara mateix una gran quantitat de conflictes armats de molta intensitat, des del de Sudan al del Iemen, passant pel genocidi a Gaza, la guerra al Líban o la guerra al golf Pèrsic, amb els bombardejos sobre Iran. Les grans víctimes d'això són, sens dubte, els civils, les persones que no són combatents. S'han perdut desenes de milers de vides, persones mutilades, ferides, desplaçades, refugiades, traumatitzades de per vida. Sovint són els infants, la infància la que més pateix aquesta situació. I, en aquest context, hi ha qui amaga l'ou, qui amaga el cap sota l'ala i no s'atreveix a assenyalar les responsabilitats d'aquells que inicien les guerres sense ni tan sols tenir un pla per poder assolir algun acord raonable de pau.

Li preguntem, doncs, quin és el parer del seu Govern, i el seu parer, sobre la situació política internacional i quin és també el seu parer sobre el paper que pot jugar Catalunya, i que juga Catalunya, en aquest context internacional i en els darrers esdeveniments a nivell global.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyor Pedret. Doncs no ens agrada el que estem veient al món, com estan evolucionant les coses. Un ús desinhibit i desacomplexat de la força, un ús del llenguatge que jo no recordo haver vist mai en política, amb uns escarnis fora de tot lloc i de tota mesura, amb patiment a moltes parts del món i amb discursos d'odi i amb discursos autoritaris que el que fan és empobrir les poblacions dels seus respectius països i exportar aquest empobriment a la resta del món, amb conseqüències econòmiques, amb conseqüències en cost de vides humanes, socials... Un món que no ens agrada. I el que hem de fer és no inhibir-nos, no donar res per inevitable i comprometre'ns a revertir les coses.

I, en aquest sentit, Catalunya, crec jo que hi ha d'aportar –i hi estem aportant– tot el que podem: la nostra experiència, la nostra vocació europeista, el nostre sentiment i la nostra convicció i defensa de la pau. I, en aquest sentit, aquesta setmana tenim esdeveniments importants a Catalunya. Hi ha una cimera Brasil-Espanya que se celebra aquí a Catalunya, hi ha una trobada de progressistes d'arreu del món, la Global Progressive Mobilisation, que és una magnífica oportunitat per expressar la posició de Catalunya en aquest context i per ajudar aquells que comparteixen les nostres idees també a fer-les sentir. Ens hem d'organitzar aquells que no volem que el món camini per on està caminant. Catalunya hi és present, Catalunya hi serà present, Catalunya hi tindrà un paper destacat.

Tindrem també altres esdeveniments molt rellevants. La visita del papa Lleó XIV, que s'està erigint en una veu de defensa de l'humanisme. No tenim por, no tenim por davant dels que ens amenacen. Tindrem l'honor de rebre'l aquí a Catalunya, com vostè sap, els dies 9 i 10 de juny, en ocasió de la benedicció de la Torre de Jesús de la Sagrada Família en el centenari de Gaudí.

Tindrem, per tant, esdeveniments que ens permeten expressar i refermar aquest compromís que espero que sigui àmpliament compartit per la societat catalana.

El president

Obrim ara el capítol de preguntes al Govern, la primera de les quals és sobre la gestió dels serveis socials.

Pregunta al Govern sobre la gestió dels serveis socials

310-00400/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Montserrat Berenguer i Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Bon dia. Gràcies, president. Honorable consellera, el febrer de 2025 el Ple del Parlament va aprovar, a proposta del Partit Popular, que el Govern havia de publicar en el primer semestre de l'any la convocatòria del programa PUA d'ajudes econòmiques per a persones amb discapacitat. A data d'avui seguim sense convocatòria –la darrera, del 23. Ens pot explicar per què el Govern no l'ha convocat? Desobeeix aquesta cambra? Fins quan esgotarà la paciència de les famílies catalanes, consellera?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Mónica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Gràcies, president. Diputada, gràcies per la pregunta. Treballem amb la màxima diligència per treure aquesta convocatòria i totes les altres el més ràpid possible. És cert que hem tingut dificultats administratives i pressupostàries que ens han endarrerit en aquesta convocatòria en concret, però fa poques setmanes es va treure la principal convocatòria anual, la Convo 2026. I, com es posa de manifest, doncs fem els avenços de la manera més àgil possible donades les circumstàncies.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Montserrat Berenguer i Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Senyora consellera, les PUA són la punta de l'iceberg de la gestió ineficaç del seu departament. Vostès han venut i presumit de ser el Govern de la gestió, el Govern de tothom, i res més lluny de la realitat. Retards i més retards, llistes d'espera és el tret diferencial. Respon fugint d'estudi. No són quatre dies els que porta sent consellera: són dos anys; dos anys governant a Catalunya, vuit a Madrid. Hauria de fer una assumptió de les pròpies responsabilitats sense posar retrovisors ni excuses.

No valen excuses tampoc per a la dependència. Catalunya registra una de les xifres més altes d'Espanya de persones dependents que moren esperant ajudes: més de nou mil catalans van morir l'any passat mentre esperaven la resolució, vint-i-cinc persones cada dia. La llista d'espera per a la dependència a Catalunya ha tingut un augment d'un 178 per cent en dos anys.

Per posar un cas, la senyora Núria, de Guissona, després de molts mesos d'espera, l'agost del 25 se li reconeix el grau II. Mor l'1 de març d'enguany, vuit mesos més tard, sense una simple proposta de PIA, cap ajut, cap prestació. I aquest és el nostre pa de cada dia, mesos i mesos, persones beneficiàries que acaben morint. Per què? Per manca de diligència, eficàcia i d'una gestió correcta de l'Administració.

Les dades són les que són, consellera, matemàtica pura: revisió de grau de discapacitat al Pallars Sobirà, 884 dies; Berguedà, 770; 4.439 persones en espera per accedir a una residència i una demora mitjana ponderada de 407: Gironès, 895; Selva, 852; Alt Urgell, 545. Podria continuar, no acabaria; un llarg etcètera.

El president

Se li ha acabat el temps, senyora diputada. Per respondre té la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Gràcies, president. Miri, diputada, nosaltres no venim a posar excuses; hem vingut a endreçar i millorar l'àmbit social. Un àmbit social que no sé si és el moment de recordar les mancances estructurals que arrossega, no d'un any, no de dos, no d'una dècada, sinó encara més. Hem vingut a endreçar i a transformar tots els àmbits que vostè ha mencionat, però molt especialment també l'àmbit de dependència, un àmbit fonamental per al nostre país, on les sol·licituds de valoració de dependència s'han multiplicat per dos en deu anys, on cada any hi ha vint mil noves sol·licituds i on ens hem trobat, doncs, una manca total d'estructura digital, d'estructura administrativa, de personal, i una estructura mínimament dimensionada per al repte que suposa l'envelliment de la població. Estem treballant a marxes forçades per endreçar tot aquest àmbit i revertir les retallades en l'àmbit social, que s'arrosseguen des de que va haver-hi l'austericidi del 2012, que va comportar retallades en tot l'àmbit, en tot l'estat del benestar, però de manera molt destacada en l'àmbit social.

I vostès, diputats del Partit Popular, què proposeu per solucionar això? Perquè l'única proposta que sento de les vostres files és retallar estat del benestar i rebaixar impostos. No cola, no cola aquest missatge que reduint els impostos millorarà la recaptació i milloraran els serveis públics. No quadra ni per rigor econòmic ni per l'absolut..., doncs pels més bàsics coneixements dels ciutadans. No cola. I tots sabem que retallant els impostos el primer que retallem és l'estat del benestar, començant per l'àmbit social.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació de l'habitatge a Catalunya.

Pregunta al Govern sobre la situació de l'habitatge a Catalunya

310-00401/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. *Consellera*, ¿puede decirnos cuántos pisos sociales propiedad de la Generalitat de Catalunya están actualmente ocupados ilegalmente y qué está haciendo para resolverlo?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; gràcies, president. Diputat, doncs tenim a l'entorn, en el parc d'habitatge, d'un deu per cent d'habitatges de regularització. Poden ser pisos buits que estem arranjant per assignar a famílies... Hi ha diferents situacions, però a l'entorn d'un deu per cent és la xifra.

N'hi dono una altra per veure si així el condueixo a postulats més propositius en l'àmbit de l'habitatge: aquest 2025 hem ampliat el parc d'habitatge públic en més de tres mil pisos. S'ha de remuntar vostè al 2012 per trobar xifres similars a aquestes.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Consellera, no ha dado usted un dato muy riguroso. *Consellera*, hoy, este Parlamento y los catalanes han podido comprobar algo muy preocupante: usted no sabe lo que ocurre en su propia *conselleria*. Hay un dato muy ilustrativo: una de cada cuatro viviendas de la Generalitat procedentes de la Sareb está ocupada ilegalmente. Imaginen el resto. Gran parte del parque público de vivienda de Cataluña está fuera de control de la Administración.

Y, aun así, eso no es lo más grave. Lo más grave es que no hacen nada para remediarlo, nada. Porque su problema no es solo de gestión: es de modelo. Ustedes han optado por una política de vivienda basada en la desprotección del propietario frente a los okupas, la intervención agresiva del mercado, que ha reducido la oferta, y un ataque sistemático al derecho a la propiedad privada.

Además, *consellera*, hay algo aún más de fondo: su modelo ideológico. Ustedes no solo siguen los delirios soviéticos de sus socios, sino que los aplican con ferviente convicción. Su presupuesto ya apuntaba en esa dirección, pero sus políticas de vivienda lo confirman: control, intervención y fracaso.

Su presidente ha pasado de ser alguien que buscaba el apoyo de la empresa y la patronal a liderar un proyecto que parece empeñado en imponer la pobreza compartida, para todos menos para Iceta. Pero la pregunta que nos deberíamos hacer es la siguiente: ¿cuánta gente vulnerable de verdad espera un piso social en Cataluña? Miles y miles de catalanes que esperan una oportunidad mientras ven como un atajo de okupas caraduras viven la vida padre a costa de todos. Esa es la realidad de Cataluña.

Consellera, gobernar no es hacer discursos ni anuncios vacíos o aprobar leyes ideológicas. Gobernar es gestionar y, sobre todo, actuar. Y hoy ha quedado claro que ustedes ni gestionan ni saben lo que pasa en Cataluña ni actúan para defender a los catalanes honrados.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, president. Vol contrastar models? Contrastem models. Recepta del Partit Popular: el mercat ho regula tot. Anem a veure quins resultats donen les polítiques del Partit Popular *versus* les que estem aplicant a Catalunya en compliment de la llei d'habitatge.

Primer, ja els hi he dit moltes vegades: les dades que manegem des de Catalunya –i són úniques a tot l'Estat– són les fiances a l'Incasòl: 800.000 fiances. És una base de dades prou important per donar dades de rigor. Però fins i tot portals com el de l'Idealista, que vostès em posen a vegades d'exemple, ha publicat el 2025 que els lloguers a totes les capitals espanyoles analitzades a partir dels seus portals tenen preus superiors respecte al febrer de l'any anterior, excepte Barcelona, menys un 1,2 per cent. El lloguer puja especialment a Madrid –deu per cent–, a Alacant –nou per cent–, Palma –8,9 per cent–, València –8,1 per cent.

Més dades, per contrastar models; contrastem models, ja que tant interès tenen. Preus mitjans de compravenda a Madrid: disparats, absolutament disparats. Ja no és només els lloguers, sinó també la compravenda: mil euros per metre quadrat per sobre que a Barcelona. Anem a buscar més dades per contrastar models. El pes de les quotes hipotecàries respecte als ingressos familiars. Catalunya: trenta-tres per cent. Comunitat de Madrid: quaranta-u per cent. Deu punts per sobre. Mirem més dades: els joves, els joves, l'edat d'emancipació. Els joves a Catalunya tenen possibilitat de compra un 11,35 per cent; a Madrid, 7,91 per cent.

Per tant, senyor Fernández, abans de venir a llegir intervencions que vostè ja té escrites li contesti el que li contesti, facin l'esforç de mirar quines polítiques s'estan fent a Catalunya, facin l'esforç de veure quins resultats donen i expliquin-ho als seus companys de Madrid, de València, d'Andalusia. Vegin els resultats que dona Catalunya.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre les polítiques penitenciàries.

Pregunta al Govern sobre les polítiques penitenciàries

310-00396/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Conseller Espadaler, ¿cree usted que las políticas penitenciarias de su consejería garantizan la seguridad de los catalanes?

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Ramon Espadaler i Parcerisas, conseller de Justícia i Qualitat Democràtica.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)

Gràcies, senyor president. La resposta és «sí».

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

El pasado 8 de abril una mujer fue violada en Ripollet por un magrebí que la abordó por la espalda cuando se dirigía a su trabajo. La violó, le robó el móvil y también su ropa íntima. Al día siguiente, un vecino de Tortosa, Moisés, casi pierde un ojo al recibir una pedrada de un grupo de magrebíes por defender a una mujer embarazada. Otro episodio de violencia importada que se suma al de Pepe, el anciano en silla de ruedas del barrio del Bon Pastor de Barcelona, al que un magrebí intentó robarle la cadena de oro del cuello y que acabó perdiendo la vida accidentalmente porque Pepe se pudo defender con una navaja de pelar fruta. Esta es la puñetera realidad que viven los catalanes todos los días, con el silencio cómplice de muchos medios de comunicación subvencionados.

Pero hoy queremos centrarnos en otro caso que afecta directamente al Departament de Justícia i Qualitat Democràtica y que merecería dimisiones de primer nivel, empezando por la de usted, señor Espadaler. Nos referimos a la violación cometida el 13 de febrero en Montjuïc por otro marroquí, Mohamed Choue, a una mujer a la que arrastró por el suelo y golpeó antes de violarla. Un marroquí multirreincidente por varios delitos sexuales que se encontraba en prisión por cometer otras violaciones y al que, de forma sorprendente, le conceden un permiso penitenciario y lo primero que hace es violar. Por cierto, con una propuesta favorable de progresión a tercer grado, fechada el 22 de enero, que textualmente indica que «este sujeto está preparado para iniciar el régimen de vida abierto».

¿En serio, señor Espadaler? ¿Qué clase de políticas penitenciarias sueltavioladores está aplicando su departamento? ¿Sabe usted que, según sus estadísticas penitenciarias, uno de cada veinte internos de permiso no regresa al centro penitenciario una vez ha finalizado el mismo? Es vergonzoso. Sus concesiones de terceros grados y sus permisos penitenciarios a salvajes como este ponen en riesgo la seguridad de las mujeres en Cataluña.

Miren, señores del Govern, la invasión migratoria mata y viola, todos los días. Y no solo son culpables los salvajes extranjeros que hoy llenan las calles y las cárceles de Cataluña. También lo son quienes los han traído, quienes impulsan políticas penitenciarias absurdas, quienes los van a regularizar y quienes se niegan a deportarlos.

El president

Senyor diputat, aquestes generalitzacions sobre el capteniment de les persones immigrants són absolutament inadequades i, per tant, mereixen la reprovació d'aquesta presidència. Aquestes expressions profundament deshumanitzadores i generalitzadores són inacceptables en aquest Parlament i, per tant, vull que en quedi constància en el diari de sessions i li faig un advertiment seriós en aquest sentit.

Per respondre, té la paraula el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)

Moltes gràcies, senyor president. Faig meves també les paraules que acaba de pronunciar com a president i les agraeixo. A veure, senyor Macián, vostès tendeixen –i això no és cap novetat– a utilitzar les dades que fem públiques amb total transparència al servei dels titulars que ja tenen preescrits i al servei dels TikToks que m'imagino que estan fabricant en cada ple. Però seguirem donant totes les dades amb total transparència. Quan les plantejem i quan les posem al web, sempre penso en una frase de l'aleshores conseller Vallès que deia «volem presons amb parets de vidre perquè se sàpiga exactament tota la informació que hi ha». Quan un dona informació de qualitat i al dia, esperaria –però ja crec que amb vostès és físicament impossible– ser correspost amb rigor a l'hora de tractar. Esperaria ser correspost amb rigor, que és exactament el contrari del que fan, evidentment, tots vostès.

El nostre model –i ens reafirmem en aquest model– prima tot el que és el clima al si de les presons; prima el que és la reinserció, que és l'objectiu, i prima la transparència en les dades. I per això fem apostes per la formació, per això fem apostes per la seguretat al si dels centres, per això revisem permanentment –com es revisa qualsevol altra política pública– tots els passos que es van fent. Però, sobre l'«obertitat», deixi'm-li dir una cosa: les dades avalen la nostra posició, d'una manera molt rotunda –molt rotunda. Hi han estudis, i els convido a veure... Alguns a fora no els trobaran al nostre entorn, perquè no són precisament transparents. Hi han molts estudis que avalen que la taxa de reincidència és molt més menor quan es fa aquest trànsit, aquest esforç. I cal corregir, és clar que sí –és clar que sí–, quan hi ha alguna disfunció, que nosaltres condemnem profundament i revisem, evidentment, com és la nostra obligació, cada vegada que s'esdevé una cosa com aquesta.

Però el que és... Sobre les dades –me cridava l'atenció, perquè no sabia ben bé per on aniria vostè–, sí que en voldria recordar unes. Si ens comparem amb el 2020 –ho dic perquè fa aquestes al·lusions a la immigració–, tenim 1.400 presos menys a les presons catalanes. I, si comparem l'estrangeria, estem lleugerament per sobre. El 2020... Perdó, no el 2020; el 2010 teníem el quaranta-quatre per cent de la població estrangera. Ara estem per sobre del cinquanta. Per tant, agafin les dades en la seva totalitat, mirin quines són les tendències. Què és el que ha canviat respecte a llavors? Que llavors hi havia un consens raonable sobre el model català de reinserció... *(El president retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

Pregunta al Govern sobre el present i el futur dels estudis de medicina a Catalunya

310-00397/15

La següent pregunta és sobre el present i el futur dels estudis de medicina a Catalunya. I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor David González Chanca.

David González Chanca

Moltes gràcies, president. Molt bon dia a tots i totes. Molt bon dia, consellera. No és notícia per a ningú que aquest Govern té com a prioritat tornar a posicionar Catalunya com un dels grans motors econòmics del sud d'Europa i reafirmar-nos com el que som: un pol científic i d'innovació en un àmbit tan important com és el de la salut, un referent en el camp de la biomedicina. I precisament en les darreres setmanes tenim bones proves d'aquesta afirmació.

Ja han començat les obres per crear el futur Parc de Recerca Biomèdica de Barcelona-Ciutadella, dedicat a la recerca en innovació biomèdica i la medicina de precisió, amb capacitat per donar feina a gairebé mil científics i científiques. Continuem impulsant la transformació del nostre sistema hospitalari, impulsant hospitals del segle XXI, com el nou campus salut de Girona o el nou campus salut Diagonal. Així com es continua treballant per la millora i l'ampliació d'altres hospitals arreu del país, com és el Verge de la Cinta a Tortosa, l'Arnau de Vilanova a Lleida o el Joan XXIII a la ciutat de Tarragona.

Aquesta transformació del conjunt del sistema ve acompanyada de la necessària planificació del talent sanitari que necessitem crear i incorporar als nostres centres sanitaris. Auxiliars, infermers, especialistes i, molt especialment, doctors i doctores. Catalunya ha de formar nous metges i metgesses per als CAPs i els hospitals.

La setmana passada el president i vostè mateixa van presentar el nou pla integral dels estudis de medicina, que contempla un augment significatiu de les places de grau de medicina a tota Catalunya i li demanem si ens pot detallar quin és aquest augment i quin és el calendari que tenen planificat per posar-ho en marxa.

Com hem dit moltes vegades, en un context internacional cada vegada més difícil com el que estem vivint, en un món incert i inestable, mantenir-se ferm en les més profundes conviccions defineix molt bé tot un projecte polític però sobretot defineix tot un país. Mentre alguns encara aposten per la indústria bèl·lica, nosaltres apostem per la indústria de la salut i per la recerca en la biomedicina. Perquè cada vegada que ens toca escollir els socialistes sempre, sempre, sempre escollim situar-nos en el bàndol correcte de la història.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Núria Montserrat Pulido, consellera de Recerca i Universitats.

La consellera de Recerca i Universitats (Núria Montserrat Pulido)

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies, diputat González. El punt de partida, com vostè deia, és ben conegut. Comptem amb un sistema universitari d'excel·lència. No ho diem només nosaltres; ho diuen, de fet, els rànquings internacionals. Però fixi's també que estem abordant una realitat que no volíem i no podem ignorar, ja que, malauradament, estudiar medicina..., deixa fora molts estudiants amb una molt bona vocació. Tenim més demanda que oferta, i això aquest Govern ho ha volgut adreçar i fer un pas endavant, i molt clar i decidit, després de gairebé dues dècades.

Tal com va anunciar el president Salvador Illa, l'octubre del 25, el curs vinent començarà (*per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de l'orador*) integral dels estudis de medicina a Catalunya, amb l'objectiu de fer aquest increment del cinquanta per cent de les places fins a l'any 2031, passant de les 1.333 places actuals a dos mil places l'any 31. Això suposa aquest increment de gairebé set-cents places i aquestes primeres passes ja són, de fet, una realitat: al setembre del 26 arrencarem amb 195 places noves, una oferta per part de les nostres universitats privades sense ànim de lucre. I volem també destacar que no estem enfront d'un model competitiu sinó sinèrgic i complementari. Treballem amb aquesta idea clara: ampliar les oportunitats per accedir als estudis de medicina i donar resposta a aquestes vocacions dels nostres joves.

Aquest pla no és només un increment de places –això també ho hem volgut emfatitzar. Passa per tres pilars fonamentals: fomentar el talent, garantint el seu accés i circulació per tot el territori; generar noves infraestructures de coneixement que estiguin distribuïdes també per tota Catalunya, per competir amb més nivell internacional, i també fomentar la recerca i la innovació. Com dèiem, aquest pla l'hem treballat amb el conjunt del sistema: universitats, col·legis de metges, deganats. I és important que ja parlem de tres projectes concrets que activem amb una inversió total de 100 milions d'euros. El trasllat de la Facultat de Medicina de Reus al campus Bellissens, una nova inversió per l'impuls de la creació d'un nou campus de ciències i salut a la Universitat de Lleida a Lleida, i també desenvolupant noves iniciatives al Campus Diagonal per part de la UB amb la construcció de l'edifici Mies.

Estem avançant de manera molt clara en reconèixer hospitals universitaris per tot el territori i, com dèiem, en definitiva, és un pla que no només incrementa places; sobretot garanteix equitat territorial, reforçar el sistema universitari sanitari i apostar pel talent dels nostres joves. Cada vegada que garantim que un jove pugui fer realitat la seva vocació mèdica, estem fent...

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

La consellera de Recerca i Universitats (Núria Montserrat Pulido)

...una Catalunya del futur.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre les polítiques educatives.

Pregunta al Govern sobre polítiques educatives

310-00398/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Gisela Navarro Fuster.

Gisela Navarro Fuster

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Consellera Niubó, permeti'm començar amb una paraula que avui pren més sentit que mai: benvinguda. Benvinguda de nou al Ple del Parlament. Li parlo amb el cor quan li dic que l'hem trobat moltíssim a faltar. Des del Grup Socialistes i Units per Avançar, estem feliços de tornar a veure-la i poder dirigir-nos a vostè, avui, després d'un temps tan difícil.

Consellera, entro dintre de la pregunta. I evidentment, avui hem de parlar d'escoles. Parlem de parets, de sostres, de patis, i parlem de lavabos. Però sobretot parlem de dignitat. Durant massa temps, el manteniment dels centres educatius ha estat un deute silenciós, un d'aquells que no sempre ocupa titulars, però que condiona el dia a dia de milers d'alumnes i docents. Per això, la inversió dels 100 milions d'euros que ha anunciat el Govern per al manteniment de les escoles no és només una partida pressupostària, és una declaració de principis. Primer, perquè dignifica i fa segurs els espais on l'alumnat i els docents passen hores al dia. Tothom és conscient que l'espai també educa, i de manera molt especial, perquè aquest projecte té com a interlocutor principal els ajuntaments. Ells, els municipis, han sostingut molts anys i molt sols el manteniment d'escoles que envellien i que com a Administració més propera es veien obligats èticament a donar-hi resposta, tot i no tenir la competència ni els recursos.

Per això, consellera, li demanem que ens expliqui com preveu el Govern desplegar aquest pla perquè arribin aquests recursos de manera efectiva, equitativa i àgil –molt important– als centres que més ho necessiten.

Moltes gràcies.

El president

I, per respondre, em plau donar la paraula a la diputada i consellera senyora Esther Niubó Cidoncha.

La consellera d'Educació (Esther Niubó Cidoncha)

Molt bé. Molt bon dia. Gràcies, president. Gràcies, diputada per la benvinguda, per l'afecte i sobretot per la pregunta, que em convida d'alguna manera a poder detallar aquest pla que permetrà al Govern incrementar la inversió en reforma, adequació o millora de centres educatius de tot Catalunya després de molts anys, com sabem, de desinversió.

Penso que podem estar d'acord que la qualitat educativa també depèn, en certa mesura, i d'una mesura important, de l'estat de les escoles i dels instituts del país. I penso que també és conegut, perquè ho hem compartit, que més del vint-i-cinc per cent d'aquests centres educatius a tot Catalunya, doncs, són construccions d'abans del 1960, i, per tant, només cal haver donat unes quantes voltes passejant pel país, visitant diferents centres de diferents punts del territori, per constatar la necessitat de substituir calderes, cobertes, lavabos, cuines, menjadors... –estic convençuda que hi ha molts diputats i diputades que ho han fet i ho han pogut constatar–, a més a

més de millorar tancaments, lluminàries, de fer actuacions d'accessibilitat o de retirar fibrociment.

I és precisament aquest Govern, amb aquest pla de cooperació financera «Actualitza escoles», que destinarà, ara sí, que ja s'ha aprovat, doncs, aquests 100 milions d'euros per tenir escoles més segures, més resilients, més sostenibles i, a més a més, també més accessibles. I ho farem, a més a més, doncs, podent quadruplicar els recursos que s'hi destinaven, a inversió, fins a dia d'avui.

I tot això, com deia vostè molt bé, doncs de la mà dels ajuntaments, amb aquesta visió municipalista, amb cooperació amb els municipis, amb les entitats municipalistes, que ens permetrà, com deia abans, poder transferir a aquests ajuntaments, 736 municipis..., que rebran recursos per inversions de manteniment a les escoles, als centres d'educació especial, i ho faran amb uns criteris de distribució molt clar: nombre d'alumnat escolaritzat entre tres i dotze anys, antiguitat dels centres educatius, i també el criteri de ruralitat dels municipis. Perquè no ens oblidem, doncs, de les escoles rurals, el paper importantíssim que fan per a la vertebració del territori, i, per tant, això també ho hem tingut en compte.

I a més a més ho volem fer de manera senzilla per als ajuntaments, que no s'hauran de presentar a cap convocatòria, senzillament s'hauran d'adherir a aquesta quantitat que rebran, a aquest import que rebran i, en tot cas, certificar les obres un cop s'hagin finalitzat aquestes actuacions, amb una bestreta del cent per cent per part de la Generalitat a aquests ajuntaments, com deia, doncs, facilitar aquesta iniciació d'actuacions i simplement poder treballar amb corresponsabilitat.

Per tant, més proximitat, més inversió, més capacitat d'actuació, i tot això, com dèiem, amb el màxim compromís amb l'educació, perquè ja saben que si l'educació millora...

El president

Se li ha acabat el temps...

La consellera d'Educació

...Catalunya avança.

El president

La següent pregunta és sobre l'estratègia catalana del poble gitano a Catalunya.

Pregunta al Govern sobre l'estratègia catalana del poble gitano a Catalunya 2026-2036

310-00399/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Susana Martínez Heredia.

Susana Martínez Heredia

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Consellera Martínez, la setmana passada va ser especialment significativa, no només perquè es va celebrar el Dia Internacional del Poble Gitano, sinó també perquè va presentar l'estratègia catalana del poble gitano 2026-2036, aprovada per acord de govern, un pas molt important en termes de país.

L'any 2005, amb el primer pla integral del poble gitano, aprovat per un govern progressista, Catalunya va ser pionera a l'Estat. Però malgrat els avenços, encara hi ha massa desigualtats, massa barreres i massa oportunitats que no arriben. I per això ara calia fer un pas més; un pas més per passar a una veritable estratègia de país, ambiciosa, transversal i de llarg termini, a l'alçada del que esperem i mereixem, capaç d'aprofitar tot el talent de les persones gitanes.

Aquesta nova estratègia fa aquest salt tant pel seu contingut com per la manera com s'ha construït, a través d'un ampli procés participatiu i de consens, amb la im-

plicació de departaments de la Generalitat, del món local i, sobretot, dels gitanos i gitanes i les seves entitats, com a protagonistes, doncs, d'aquesta transformació.

Celebrem aquesta estratègia i aquesta manera de fer, consellera, perquè dona resposta també a una reivindicació històrica: participar activament en les polítiques que ens afecten com a societat, superant l'assistencialisme i com a agents de transformació del país.

Per això li voldríem preguntar com preveu el Govern assegurar que aquesta estratègia esdevingui una veritable palanca de canvi, desplegada amb ambició i constància, que compti amb sistemes d'avaluació efectius, amb indicadors clars que permetin mesurar-ne l'impacte i garantir que es tradueixi en canvis tangibles en la vida de les persones gitanes. I, en paral·lel, com es coordinarà amb el futur pacte nacional contra l'antigitanisme per garantir la coherència i la màxima eficàcia en les polítiques públiques.

En definitiva, li preguntem com farem que aquest impuls es tradueixi en una Catalunya més cohesionada, més equitativa i amb més oportunitats per a tothom, consolidant aquest horitzó d'esperança que avui ja representa.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Mònica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mònica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies, diputada. És un honor respondre aquesta pregunta a vostè mateixa que tan bé il·lustra la gran contribució del poble gitano al nostre país; una contribució de sis-cents anys d'història compartida, una contribució massa sovint invisibilitzada i massa sovint marcada per la repressió i l'exclusió.

És veritat que en les últimes dècades hi han hagut avenços molt destacats, avenços que van arribar amb la democràcia i amb la construcció d'un estat del benestar i d'un sistema públic de salut, d'educació. S'ha avançat molt en els darrers anys també, amb l'impuls, doncs, d'aquests plans integrals. Però és veritat que necessitàvem una veritable eina de transformació per fer el salt qualitatiu que necessita el poble gitano a Catalunya avui.

Fa uns mesos, juntament amb la consellera de Recerca i Universitats, vam tenir una trobada amb joves universitaris gitanos. Hi ha centenars de joves universitaris gitanos o que han complert educació universitària que són un orgull del nostre país i que fa poques dècades hagués estat impensable.

Però en necessitem molts més, necessitem que el poble gitano excelleixi. No necessitem que avancin, que millorin, necessitem que la bretxa socioeducativa amb la població general desaparegui. I només donaré unes dades, que ens haurien de commoure a tots: la taxa d'abandonament escolar primerenc de la població gitana no és el doble que la població general, no és el triple, és cinc vegades superior. Aquesta és una realitat que hem de combatre i hem de ser molt més efectius i per això necessitàvem una veritable estratègia basada en el consens i dissenyada de la mà del poble gitano i basant-nos en aquells eixos estratègics i transversals on tots els departaments del Govern han col·laborat –educació, ocupació...–, i, molt important, també, l'antigitanisme, com les pròpies entitats, posen de manifest. No és suficient tenir un títol universitari, hem de combatre activament l'antigitanisme i la discriminació.

Per nosaltres ser el Govern de tothom vol dir això, vol dir no deixar ningú enrere i no conformar-nos amb avenços, sinó aspirar a una veritable equiparació o reducció de la bretxa socioeconòmica del poble gitano amb la població general.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació del sistema ferroviari de rodalies.

Pregunta al Govern sobre la situació del sistema ferroviari de rodalia

310-00403/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. Bon dia a totes i a tots. Consellera, en aquests darrers mesos el Govern ha anunciat diferents mesures per millorar Rodalies, però la pregunta important no és el què s'ha anunciat, sinó què és el que ha canviat en la vida quotidiana de la gent.

La ciutadania no avalua Rodalies per les notes de premsa, ho fa pels horaris reals, ho fa pels temps d'espera, per si els serveis alternatius funcionen, per si l'accessibilitat està garantida i per si rep informació clara del servei.

Per això li faig una pregunta molt concreta: quines millores efectives s'han produït en aquests darrers dos mesos en horaris, serveis alternatius, accessibilitat i informació a les persones usuàries i amb quins resultats mesurables pensa acreditar avui que el servei ha començat realment a millorar?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; gràcies, president. Diputat, sap vostè perfectament, ho he dit moltes vegades, que no estem satisfets amb la situació actual de Rodalies. No ho estàvem abans de les inversions, que ara l'hi donaré alguns detalls que s'han fet posteriors al temporal Harry, i que ens han obligat a fer una revisió de tota la infraestructura i d'actuacions d'urgència, però el servei a poc a poc es va recuperant.

Si comparem dades d'usuaris, en el mes de gener, quan es comencen a produir aquests temporals, hi havia 6,6 milions d'usuaris. Quan dic «usuaris» ja ho sap, són viatges, eh? Al febrer, 6,8; aquest març, 9,2. Per tant, s'han recuperat 2,5 milions d'usuaris, que és per qui treballem i qui tenim al centre de totes les polítiques i decisions que prenem, però estem encara 1 milió per sota del març de l'any anterior. Per tant, no estem satisfets.

Estem en aquests moments acabant aquestes obres d'emergència. Són, en el seu global, 180 milions d'euros. S'han inspeccionat 690 punts de tota la infraestructura de rodalies, amb un grup de cinquanta tècnics, trenta-tres trams de trinxeres i talusos estabilitzats, la tala de pràcticament quatre mil arbres per evitar també incidents vinculats a la caiguda d'arbres.

Per tant, no estem satisfets. Aquestes són les dades d'una recuperació que desitgem que sigui total, i, com dic, continuem treballant en aquesta millora progressiva del sistema per recuperar..., que és l'únic objectiu que tenim, recuperar la confiança dels catalans i catalanes en el nostre servei ferroviari.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Consellera, li agraeixo la resposta, però una feble recuperació d'usuaris no fa que el problema és que avui el país continua tenint més anuncis que certes. La pregunta política continua intacta: això ho està notant la gent? La resposta és que no, perquè la gent no viu dins un pla de trenta-nou actuacions. La gent ja sap que la crisi ve de lluny. Ja sap que no estem contents. Ja sap que hi ha hagut desinversió. Ja sap que Rodalies necessita reformes profundes, que les obres són necessàries. Tot això ja ho sap, però el que vol saber és una altra cosa: on és el canvi d'escala, on és el punt d'in-

flexió i on està la diferència entre el que el Govern anuncia i el que es viu cada matí a les andanes.

Vostès van anunciar que atendrien les peticions d'aquesta cambra d'un acord nacional per rodalies, però si encara no hi ha convocatòria clara, ni calendari, ni seguiment estable, el risc és evident: que allò que es va presentar com un punt d'inflexió acabi sent només una declaració d'intencions.

Per això li reclamem tres coses molt bàsiques: data per convocar l'acord nacional, calendari per saber què es farà i quan, i rendició de comptes perquè aquest Parlament i la ciutadania puguin comprovar si els compromisos es compleixen.

I també li demanem una cosa molt simple: menys relat i més indicadors concrets, perquè ens la juguem en la confiança en les institucions, i la confiança no es proclama, la confiança es mereix. I a rodalies la confiança es mereix amb trens que funcionin i informació que arribi i compromisos que es compleixin.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí, diputat. A la petició concreta: efectivament, tenim pendent posar data a aquest grup de treball, acord nacional, pacte ferroviari..., com en vulguem dir. Estem treballant en la composició de la mesa tècnica per tal de que ens puguin acompanyar també en aquest treball. Per tant, properament es convocarà, amb aquesta mesa tècnica, el grup del pacte nacional ferroviari, per dir-ne algun nom.

I vostè em deia «punts d'inflexió». Miri, en aquests moments estem finalitzant la normalització després de, efectivament, una manca de manteniment i una desinversió acumulada al llarg dels anys, que els usuaris també saben que tan cert és que estem treballant per revertir-la com que això no es solucionarà, lamentablement, d'avui per demà.

El que sí que podem assegurar als usuaris i a vostès és un esforç constant i una millora continuada perquè finalment puguem tenir un servei de rodalies a Catalunya digne, excel·lent per als catalans i catalanes.

El president

La següent pregunta és sobre el futur de la llengua.

Pregunta al Govern sobre el futur de la llengua

310-00402/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Conseller, abans-d'ahir acomiadàvem la Blanca Serra i ho fèiem convençudes que el seu llegat és més vigent i més imprescindible que mai. «El català no és una opció; és la nostra manera de ser al món», ens diu la Blanca. L'escola és una defensa i alhora un impuls d'aquesta manera ha de ser al món, i la feina incansable dels professionals que la sostenen és garantia de la seva continuïtat.

I per això, els atacs de l'espanyolisme a l'escola catalana són feroços. Hi ha una ofensiva judicial constant: totes les sentències del vint-i-cinc per cent, resolucions del TSJ tombant decrets, lleis esperant que el Constitucional dictamini, però cap resposta política per part del Govern que protegeixi el model d'escola catalana; cap

missatge de protecció cap al professorat que vol exercir el seu dret a utilitzar el català en totes les situacions; cap ofensiva –com s'ha atrevit a dir el president Illa– davant els atacs a la llengua i els atacs a la nostra manera de ser al món.

I això no és banal, té conseqüències: l'ús del català està en retrocés a les aules i ni l'alumnat ni una part important del professorat l'utilitzen com a llengua habitual d'aprenentatge i de comunicació. Pensen fer alguna cosa per revertir aquesta situació o continuaran deixant els centres educatius sols davant dels tribunals?

A més a més, vostès que posen tot el pes de la política lingüística en l'aprenentatge i no en l'ús, com expliquen que a l'examen del C2 del Consorci de Normalització Lingüística s'hagi fet servir una metodologia que permet corregir l'examen després de la pausa, que compromet els resultats i l'esforç dels estudiants i que deslegitima el resultat de les proves?

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Francesc Xavier Vila Moreno, conseller de Política Lingüística.

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

Gràcies, president. Gràcies, diputada. El compromís del Govern amb el model lingüístic educatiu català és ferm i inequívoc; de fet, tal com hem demostrat amb la presentació sistemàtica de recursos –ja siguin de cassació, ja siguin de reposició– a les sentències i interlocutòries que l'afectaven.

De fet, no només volem defensar el model, sinó que el que volem és reforçar-lo al màxim possible; ara bé, creiem que l'arquitectura normativa actual ens permetrà anar resolent els problemes que vostè ha esmentat i que s'han acumulat al llarg de molts i molts i molts anys d'inactivitat en aquest sentit.

Pel que fa a les proves del consorci, senzillament apuntar que la informació que s'ha fet pública no és correcta, bàsicament perquè la metodologia d'avaluació de les proves no permetia copiar perquè el que s'estava avaluant eren textos creatius, cas en què no és possible copiar.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

La metodologia permetia corregir després de la pausa; una pausa en què els examinands tenien els mateixos documents que al principi i que podien corregir-los. Per tant, espero que em torni a contestar la pregunta.

I quan vostè m'ha dit que hi ha un compromís per part del Govern..., «compromís» no és «acció», i precisament per això la CUP no ens vam adherir al pacte nacional per la llengua, per aquesta inacció del Govern davant l'ofensiva dels tribunals espanyols.

Nosaltres hem posat damunt de la taula una proposició de llei que no fa grans declaracions, però sí que fa mesures concretes: garantir l'ús del català als centres educatius, protegir els drets lingüístics de tot l'alumnat i donar seguretat jurídica al professorat per aplicar la immersió. Però vostès s'han alineat amb la mateixa dreta i extrema dreta espanyolista que ens estan atacant, i ni tan sols han permès el debat d'aquesta llei. Que els preocupa, aquest text?

El president

Si li ha acabat el temps, senyora diputada. Per respondre, té la paraula el conseller de Política Lingüística.

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

D'entrada, corregir-la; els alumnes no tenien..., els candidats no tenien els mateixos materials, perquè tots els materials sobre els quals s'havia de basar el treball no es van donar i això, si vol..., vaja, ja l'hi explicaré.

En tot cas, deixi'm anar directament a l'altre tema, a la proposició de llei. Miri, jo no vull posar en dubte la seva bona voluntat i la bona voluntat del seu grup a l'hora de defensar l'escola catalana, però l'hi diré ràpidament: la seva proposta estava plena de problemes tècnics. En primer lloc, des del punt de vista de tècnica legislativa, bona part d'aquesta llei hauria hagut de ser vehiculada com un reglament.

Des d'un punt de vista didàctic i pedagògic, pateix una centralització excessiva, i això implicaria, per exemple, dificultats per dur a terme programes d'immersió específics en contextos diferents; des del punt de vista operatiu, atribueix a l'Agència Catalana d'Avaluació i Prospectiva de l'Educació unes funcions que no pot dur a terme perquè no és una agència censal, i sobretot, des del punt de vista legal –i això per nosaltres és definitiu–, pretén derogar la Llei 8/2022, que és la que va convertir en obsoleta la sentència del vint-i-cinc per cent i la que ha de permetre garantir la constitucionalitat del model.

De fet, si haguessin volgut presentar vostès una opció de consens, hauríem parlat d'aquesta llei (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) abans de presentar (*el president retira l'ús del micròfon al conseller aquest continua parlant uns moments*)...

El president

Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

Pregunta al Govern sobre les polítiques en matèria de seguretat

310-00407/15

La següent pregunta és sobre les polítiques en matèria de seguretat. I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Laia Cañigueral i Olivé.

Laia Cañigueral Olivé

Gràcies, president. Consellera Parlon, al desembre del 2024 varen celebrar una junta de seguretat on es varen deixar perdre les competències exclusives que havien d'assumir els Mossos d'Esquadra en ports i aeroports, i dic «es varen deixar perdre», perquè ja estaven negociades per la Junta de Seguretat prevista per al març del 2024 i que es va ajornar a causa de les eleccions.

Paral·lelament, el Govern basc també va haver d'ajornar la Junta de Seguretat a causa de les eleccions basques, però la diferència és que a la següent Junta de Seguretat sí que varen acabar la feina, i des del febrer, des d'aquest febrer, ells ja estan exercint les competències plenes; en canvi, el seu Govern, en comptes de rematar la feina que havia fet el Govern republicà i el conseller Elena i tot el seu equip van decidir renunciar-hi.

El Govern va rectificar i, de fet, el mateix president del Govern es va comprometre amb aquest Parlament i amb la ciutadania de Catalunya a fer una nova Junta de Seguretat a principis del 2025 per signar el traspàs de les competències, tal com demanàvem des d'Esquerra.

President, consellera, els informo que avui som 15 d'abril del 2026 i aquestes competències encara no han arribat. Quina data tenen prevista per fer la nova Junta de Seguretat?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Moltes gràcies, president. Bon dia a tots i a totes. Diputada, des del Govern de la Generalitat de Catalunya, com bé ha dit en la seva intervenció, té la pròpia paraula del president de la Generalitat i d'aquesta consellera que el Cos de Mossos d'Esquadra cada cop assumeixi més competències com a policia integral de Catalunya que és. Per tant, primera consideració: agrair la feina que va fer el seu Govern perquè això fos una de les opcions en les quals el Govern actual treballa.

No hem deixat de fer feina durant tot aquest període. De fet, com bé sap, per poder assumir aquestes competències sense tenir algunes de les dificultats que s'ha trobat l'Ertzaintza quan les va assumir, necessitem tenir més plantilla de mossos d'esquadra. En aquesta línia, hem treballat; també amb la complicitat del Departament d'Economia i de Presidència, amb la Comissió Mixta amb l'Estat, per arribar a aquests 25.000, amb les dues promocions que ja han sortit el 2025 i el 2026 per assumir aquestes competències –més de 1.500 mossos el 2025; 1.600 ara, que sortirà la nova convocatòria–..., i millorant les condicions de l'escola, de l'escola de policies, per no perdre qualitat.

I, per tant, estem treballant en la línia que el seu Govern va marcar, perquè volem una policia de Catalunya, el Cos de Mossos d'Esquadra, amb més competències, però també per exercir-les amb la màxima diligència i eficàcia.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Laia Cañigueral i Olivé.

Laia Cañigueral Olivé

Miri, consellera, Esquerra Republicana vàrem ser molt clars en aquell moment, com ho som sempre –i no ens mourem ni un mil·límetre–: les competències de ports i aeroports són una peça clau i estratègica per a la seguretat i l'ambició nacional del nostre país; comencin a concretar. Quan a Esquerra parlem d'«ambició nacional», d'«avançar en sobirania», també parlem en l'àmbit de la seguretat.

Lluny d'aconseguir noves competències, en els últims mesos hem patit un retrocés; i estem preocupats, perquè veiem un procés d'espanyolització en la gestió de la seguretat i de les emergències a Catalunya.

Consellera, defensin els cossos de seguretat i emergència catalans, defensin el país i plantin cara al Govern espanyol; facin els deures i compleixin el compromís del president.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Diputada, ambició nacional, tota, i sobretot ambició nacional en l'àmbit de la seguretat per reduir la delinqüència, que és el nostre objectiu principal.

Li he dit que no havíem deixat de fer els deures i ara li donaré alguna dada important: tenint més mossos a dia d'avui treballant en seguretat ciutadana a l'aeroport i amb complicitat de l'estament judicial –sense anar més lluny, al jutjat del Prat– hem aconseguit seixanta-set ordres d'allunyament abans d'aprovar la llei de multi-reincidència promoguda pel Grup de Junts al Congrés, i hem aconseguit baixar un vuitanta-dos per cent els delictes a l'aeroport, a l'aeroport de Barcelona. Per tant, això és tenir competències en seguretat i treballar, i no renunciar a ampliar-les en la propera Junta de Seguretat que se celebrarà aquí.

Però vull posar un exemple important abans d'acabar –i espero tenir temps. Tampoc renunciarem a la bona coordinació entre els diferents cossos i forces de seguretat que treballen a Catalunya. Posaré l'exemple del 2014: la Nada Itrab, una nena catalana que va ser segrestada a la selva de Bolívia; va tornar a Catalunya gràcies a la bona coordinació de la Guàrdia Civil i la Policia Nacional i els Mossos d'Esquadra.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.) I nosaltres no farem un enfrontament de competències.

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

Pregunta al Govern sobre la necessitat d'un model assistencial integral en l'atenció a l'ictus

310-00408/15

La següent pregunta és sobre la necessitat d'un model assistencial integral en l'atenció a l'ictus, i per formular-la, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Raquel Sans Guerra.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, president. En primer lloc, voldria enviar una abraçada a la consellera Olga Pané i desitjar-li una ràpida i plena recuperació. I també expressar –com ja s'ha fet– que ens alegrem molt, d'acord?, de tornar a tenir avui la consellera Niubó al Ple del Parlament.

Conseller, conseller Dalmau –li toquen tots els papers de l'auca últimament–, Catalunya ha construït al llarg dels anys un model de referència en l'atenció a l'ictus, articulat a través del codi ictus Catalunya, que ha salvat *moltes* vides i ha reduït de manera significativa les seqüeles associades a aquesta malaltia, on el temps importa.

En aquest marc, el Departament de Salut ha anunciat que els hospitals Joan XXIII, de Tarragona, i Arnau de Vilanova, de Lleida, oferiran el servei de trombectomia mecànica per tractar ictus isquèmics greus dotze hores al dia tots els dies de la setmana. A Tarragona aquest desplegament es farà efectiu a partir de l'abril i a Lleida a partir del juny. L'objectiu, segons han dit, és avançar progressivament cap a una cobertura de vint-i-quatre hores a tots dos territoris en el darrer quadrimestre de 2027. Aquesta ampliació de dotze hores és, sens dubte, un pas endavant que cal posar en valor, però també és cert que en matèria d'ictus cada minut compta i ens preguntem què passa a partir de les vuit de la tarda.

Darrere de cada decisió hi ha persones, persones com el doctor Bové, que ho ha viscut en primera persona. Ell explica que va patir un ictus de matinada a Altafulla i que en el trajecte fins a Bellvitge va perdre un trenta-cinc per cent del cervell viable –un trenta-cinc per cent–, perquè, com dèiem, en un ictus cerebral cada minut que passa és teixit cerebral que es perd.

En aquests casos, el temps ho és tot i sovint les conseqüències depenen de la rapidesa d'accés al tractament adequat.

L'impacte d'un ictus no pot dependre del codi postal. Per això, tot i valorar els avenços tant a Tarragona com a Lleida d'ampliar fins a dotze hores, creiem que no podem esperar fins a finals del 2027 per disposar del 24/7, perquè els ciutadans i ciutadanes d'aquest territori no podem dependre del rellotge quan es tracta de vida, autonomia i qualitat de vida.

Per això li formulo la següent pregunta: el Govern preveu avançar en el desplegament del servei de trombectomia mecànica amb cobertura vint-i-quatre hores al dia, set dies a la setmana als hospitals Joan XXIII, de Tarragona, i Arnau de Vilanova, de Lleida, més enllà del calendari anunciat a finals del 2027?

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Albert Dalmau i Miranda, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies, diputada. Aprofito també per enviar-li una abraçada a la consellera Pané, que a més segur que ens està veient i vigilant avui, seguint aquest Ple en directe.

Per contestar algunes de les qüestions que tenen a veure amb la planificació del codi ictus en el conjunt del país. Ho ha dit vostè i, a més, li agraeixo el to de la seva intervenció, el codi ictus al conjunt del país és un model d'èxit. És un model d'èxit, que contempla diferents tractaments per poder abordar el tractament de l'ictus a casa nostra. És tant un model d'èxit que el venen a copiar la resta de regions i la resta de països europeus, perquè s'ha demostrat que és un model que garanteix bons resultats des d'un punt de vista de la supervivència i de poca mortalitat, i a més d'una baixa incidència en l'àmbit de la discapacitat.

Sí que és veritat, sí que és veritat que del conjunt de tractaments que posem en pràctica per poder donar cobertura en el servei d'ictus..., saben que un..., la trombòlisi endovenosa, el tractament mèdic agut, un d'ells és la tromboectomia mecànica, que representa només un tretze per cent dels casos... –per sort–, que representa només un tretze per cent dels casos del conjunt del país, noranta-tres concretament a Tarragona. I és aquest Govern, ho repeteixo: és aquest Govern el que està ampliant el servei de tromboectomia mecànica al conjunt del país, perquè no existia i perquè l'equitat no és fer-ho a tots els territoris; és fer-ho a tots els territoris en les mateixes condicions de seguretat. Aquest és el repte que nosaltres tenim.

I vostès varen fer un pas important l'any 2019, que no va permetre poder avançar en el 24/7, tampoc en el 12/7. Saben que ara mateix, a l'Hospital Joan XXIII de Tarragona i a l'Arnau de Vilanova, el servei que s'està prestant és de cinc dies a la setmana en dotze hores. El que farem és ampliar als caps de setmana. Els caps de setmana ja han estat ampliat a l'Hospital de Tarragona. S'ampliaran en el mes de juny en l'Hospital Arnau de Vilanova de Lleida i el nostre objectiu és ampliar el 24/7 al més ràpid possible tan bon punt tinguem els professionals.

Per què no tenim els professionals? Primer, perquè de neuroradiòlegs intensivistes n'hi han pocs. Tarden divuit mesos a poder ser acreditats per la societat estatal, que és la que els acredita, perquè per a poder practicar aquestes intervencions en condicions de seguretat han de fer més de cent casos complexes. Cada metge que s'ha de formar necessita haver fet més de cent casos complexes. Mirin, a Tarragona, en tot l'any, noranta-tres.

I, per tant, el nostre objectiu és que tan bon punt hàgim pogut avançar en la seva acreditació, tan bon punt hàgim pogut tenir en les mateixes condicions de seguretat..., avançar al més ràpidament possible en el 24/7 a Tarragona i a l'Arnau de Vilanova de Lleida i, si podem, també a Tortosa.

El president

En nom de la Mesa i de la cambra, també m'adhereixo a la intervenció que ha fet la diputada Raquel Sans, expressant el desig d'una ràpida recuperació per a la consellera Pané.

Pregunta al Govern sobre la situació de l'educació

310-00404/15

La següent pregunta és sobre la situació de l'educació i per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Sònia Martínez i Juli.

Sònia Martínez i Juli

Gràcies, president. Benvinguda de nou, consellera Niubó. Des de Junts per Catalunya, celebrem sincerament la seva recuperació. Sabem que ha sigut un període difícil i ens alegra molt tenir-la aquí.

Consellera, vostè sap que aquests mesos hi ha hagut manifestacions contra les decisions del seu departament i algunes molt nombroses, i n'hi haurà més. Si vostè no s'asseu a dialogar de debò amb la comunitat educativa, aquesta primavera serà molt llarga. I no ho diem Junts: amenacen els sindicats, amenacen les direccions, ho diu el professorat, que envia butlletins a les famílies per rebatre el relat del seu propi departament. Quan els mestres han de contrarestar per correu electrònic la propaganda del Govern és que alguna cosa ha fallat greument. Quan els professionals perden la confiança en el departament que hauria de defensar-los, el sistema s'esquerda.

Els directors de centres públics de Barcelona amenacen també amb la dimissió en bloc si no es fan enrere en el pacte. Clam Educatiu demana que es derogui la resolució del mes de març, que buida de contingut la LEC, i també el decret de plantilles. El conflicte s'estén. La situació continua sent greu, consellera. Els 500 milions anuals pactats amb Comissions Obreres i UGT queden molt lluny dels 6.400 milions que caldrien per arribar al sis per cent del PIB que exigeix la LEC.

L'augment salarial del trenta per cent és una recuperació parcial no blindada, que depèn dels pressupostos i ja veiem la incapacitat d'aquest Govern per poder aprovar-los. Les ràtios continuen sent inassumibles. La burocràcia ofega el professorat i els recursos per a l'escola inclusiva –tècnics d'integració social, vetlladores i personal sanitari– continuen sent insuficients.

Per tot això, consellera, la pregunta és molt clara: està vostè disposada a obrir un diàleg real, no de façana ni propagandístic, amb tota la comunitat educativa? L'educació s'ho mereix i el nostre país ho necessita. Consellera, si us plau, rectifiqui.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Esther Niubó Cidoncha, consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Gràcies de nou, president. Gràcies, diputada, també pels seus bons desitjos. Aquí, a educació passa..., ho dic perquè, a vegades, tenim la sensació que hi han descripcions bastant apocalíptiques de la situació del sistema educatiu, que no contribueixen precisament ni al crèdit ni al prestigi d'aquest sistema. No ho dic per vostè, però és veritat que són veus que s'acostumen a sentir. I en aquest sentit penso que seré la primera en reconèixer que el sistema educatiu necessita..., o encara té recorregut de millora, però també li he de reconèixer que estem fent passos de gegant per reforçar i per enfortir aquest sistema.

Vostè mateix ha parlat d'aquest acord, aquest acord que s'ha tancat fa poques setmanes amb dos sindicats, amb UGT i Comissions Obreres, i que ha de reconèixer també què és un acord que no té precedents, perquè no es limita a una mesura laboral concreta com podia haver estat, per exemple, la reducció d'una hora lectiva; aborda qüestions estructurals, de sistema, que van molt més enllà de les retribucions. Efectivament, hi ha un increment molt important de més del trenta per cent del complement específic per al conjunt de docents i personal d'atenció educativa. Però és que es parla de reforçar l'atenció a l'alumnat amb necessitats de suport; es parla de reduir progressivament les ràtios; es parla d'enfortir aquesta autoritat docent, i es parla de reduir càrrega burocràtica que, com saben, resta molt de temps per fer la feina realment important, que és aquesta d'enfortir i millorar cada dia aquest projecte educatiu.

I paral·lelament, també en l'àmbit dels centres del Servei d'Educació de Catalunya, reforçant plantilles que no s'havien tocat des de l'any 96. Miri la quantitat de governs que podien haver-ho fet i no ho han fet. Doncs s'enforteixen aquestes plan-

tilles. Es reforça també el finançament per a aquell alumnat amb necessitats específiques de suport educatiu a la concertada. I, a més a més, anem a reforçar aquells centres més vulnerables.

Amb tot això també hem tingut, efectivament, li he de traslladar, algunes direccions –algunes direccions– ens han traslladat dificultats perquè pensen que en el tema de les perfilades poden perdre qualitat del seu projecte educatiu. Demà mateix ens veurem amb la junta. De fet, estem tenint converses sovint. Aquests dies n'hem tingut i, de fet, cada trimestre tenim una ronda amb tots els agents de la comunitat educativa per parlar-ne. I estem parlant perquè en aquest equilibri entre l'autonomia de centres, que no es perd, i la transparència dels processos, aquesta voluntat de guanyar estabilitat de plantilles i alinear els perfils amb les necessitats del sistema, doncs, no hi perdin tampoc les direccions. Aquesta és la voluntat, de seguir dialogant amb tothom i, sobretot, de desplegar aquest acord, perquè pensem que és un acord molt important, molt rellevant, sense precedents, i que en sortirà guanyant, doncs, l'educació d'aquest país.

Moltíssimes gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Sònia Martínez i Juli.

Sònia Martínez i Juli

Doncs, consellera, si és tan bo aquest acord, per què el sindicat majoritari no l'accepta?

El president

Té quatre segons per respondre, consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Bé, com li deia, diàleg el que calgui, però el que toca és desplegar aquest gran acord.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre el suport a la petita i mitjana empresa.

Pregunta al Govern sobre el suport a la petita i mitjana empresa

310-00405/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Gràcies, president. Conseller Sàmper, pensa fer alguna cosa per evitar l'increment de 135 euros de quota als autònoms societaris i col·laboradors familiars que impulsa el Govern Sánchez?

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Miquel Sàmper Rodríguez, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Gràcies, president. Farem moltes coses en benefici dels autònoms.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Conseller, sona *Parole, parole, parole*. Aquest és el problema d'avui dels autònoms. I és un problema greu perquè afecta més de 200.000 autònoms a Catalunya. El setanta per cent són dones, molt joves, i veuen que no els hi surt a compte treballar al negoci familiar. I sobretot, afecta l'entorn rural. Conseller, sap que dos de cada tres autònoms a Catalunya guanyen menys que el salari mínim interprofessional? Cent trenta-cinc euros al mes és més del deu per cent del que estan guanyant.

Fa uns mesos, el Govern espanyol ja va intentar incrementar la quota dels autònoms fins a dos-cents euros mensuals. Sap qui ho va aturar això? Els set diputats a Madrid. On eren els dinou diputats del PSC a Madrid? Per què no van fer res per aturar-ho? Faran alguna cosa ara per aturar-ho? Vostè ha parlat amb el ministre de torn? Em dirà: «No tinc competències.» És clar que no té competències, però és competent –o hauria de ser competent– per dir que ja n'hi ha prou a l'Estat espanyol de «matxacar» amb impostos els autònoms, i esperem que vostè faci alguna cosa en aquesta línia.

Fa setmanes, Junts per Catalunya vam aconseguir eliminar l'IVA dels autònoms que guanyen menys de 85.000 euros. I ara sembla que l'Estat busca com compensar aquesta reducció i Junts no ho permetrem. No permetrem que es torni a incrementar els impostos a la gent que aixeca el país cada dia. Perquè tots aquests increments de quotes, aquesta voracitat fiscal del tripartit aquí i a Madrid, no fa que millorin els serveis. Els catalans hem pagat els darrers tres anys un vint-i-vuit per cent més d'impostos. A l'Estat, en set anys paguem un cinquanta-nou per cent més d'impostos, molt més que l'increment salarial.

I cada vegada els catalans paguem més impostos, però els serveis no només no milloren, sinó que empitjoren. I la gent n'està farta. Els autònoms n'estan farts. Els treballadors n'estan farts. Els pensionistes n'estan farts. Tothom n'està fart. O és que els serveis de ferrocarril funcionen millor ara que abans? Pitjor. O és que la sanitat funciona millor? Està col·lapsada. I l'habitatge? Cada cop més inaccessible. I l'educació? Cada cop més conflictives. I els nens ja no poden ni anar de colònies amb les escoles.

Per cert, conseller, el sector del lleure està molt amoïnat. Farà alguna cosa per ajudar-lo? Perquè hi han milers de famílies que depenen del lleure escolar. O em dirà que tampoc té competències?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Gràcies, president. Quan la consellera Niubó ha parlat de les descripcions apocalíptiques, jo he pensat en vostè, perquè si hi ha un diputat amb una capacitat per descriure una realitat que no s'ajusta a la que és realment és el senyor Joan Canadell. Miri, de les «paroles, paroles, paroles» que diu vostè, jo li diré unes quantes dades que són reals. Autònoms, «Tu més u», 14 milions d'euros per empresaris autònoms que no tenen persones per contractar i que les poden contractar per créixer. «Consolidat», assessorament per digitalitzar, millorar la gestió i per començar a créixer també en el negoci empresarial. Ajuda als joves autònoms, també 14 milions d'euros. En total, uns 30 milions d'euros amb la voluntat de generar oportunitats i de consolidar el treball territorialment. I noves línies, també, d'ajuda a empresaris autònoms, per exemple, en els terrenys afectats per la transició nuclear. Que vostè això mai ho diu.

Miri, demà és el Dia de l'Emprenedoria i, com que és el Dia de l'Emprenedoria, vull fer públic que estem dissenyant un pla estratègic de suport al treball autònom. També vull dir que ahir es va posar en funcionament un sistema per explicar..., uns cicles per explicar totes les ajudes que fa el Govern de la Generalitat, totes les ajudes

que es fan i hi van acudir més de tres-cents empresaris. I tot això, tot aquest món apocalíptic que vostè descriu, en el marc d'un teixit empresarial català que funciona.

L'any passat, una creació de 24.900 empreses. Aquest any, des del mes de gener fins al mes de març, 4.700 empreses noves. Li dic més coses. L'any passat, 39.000 expedients que vam acompanyar; vam impulsar 23.000 ajudes directes i vam mobilitzar 2.500 milions d'inversió privada. Dades d'ocupació, les millors de fa gairebé vint anys. Per cert, no ha dit vostè que hem tornat a passar Madrid en afiliació a la seguretat social. Quan va ser al revés, ho va reiterar per activa i per passiva.

Miri, també deia el senyor Espadaler que espera rigor de les intervencions parlamentàries. És lo que jo espero de vostè. Vostè ara quan faci el seu vídeo –per cert, que m'agraden molt els que fa– faci'l amb la mateixa forma, però posi les meves dades, que són veritat.

El president

I l'última pregunta és sobre el paper de Catalunya al món.

Pregunta al Govern sobre el paper de Catalunya al món

310-00406/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Francesc de Dalmasas i Thió.

Francesc de Dalmasas i Thió

Gràcies, president. Conseller, li sembla que la política exterior de Catalunya ha de ser la mateixa que la política exterior espanyola?

Gràcies.

El president

Per respondre... (*Aplaudiments.*) Per respondre, té la paraula la senyora Alícia Romero i Llano, consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Miri, diputat... Bon dia, diputat Dalmasas. Miri, nosaltres no ens movem a cop de titular ni intentem (*remor de veus*) confondre els ciutadans. Nosaltres intentem fer una política internacional seriosa –ambiciosa, també–, i en aquests moments fer una política internacional seriosa des de Catalunya vol dir estar a favor de la pau, dels drets humans, de la cooperació internacional, de la diplomàcia econòmica, i això és el que estem impulsant. Justament avui, el conseller Duch no pot contestar aquesta pregunta perquè està a Califòrnia fent aliances importants, que és el que li toca fer a Catalunya. Catalunya vol ser una part important, òbviament, de les aliances i del seu paper al món des del punt de vista econòmic. Ho està fent des de fa molt temps. Saben vostès que el president de la Generalitat té una agenda internacional intensa. Hem estat a la Xina, hem estat al Japó i diferents consellers en diferents territoris, perquè el que és important és que nosaltres tinguem presència al món, tinguem una presència enfocant quins són els nostres interessos, que és donar oportunitats a les empreses, a la nostra economia, també al nostre coneixement, i això és el que estem fent des de Catalunya, però també volem formar part de la resposta europea, i en aquest sentit, doncs crec que també estem treballant intensament des de diferents fronts. L'altre dia ens visitava el vicepresident executiu de la Comissió Europea, Stéphane Séjourné, justament treballant amb el conseller Sàmper i amb el conseller Duch en totes les aliances estratègiques que calen en l'àmbit de la indústria i el paper que té Catalunya i ha de tenir Catalunya en la indústria a Europa. Per tant, la nostra posició al món és clara, ambiciosa, però rigorosa, amb propostes i amb aliances estratègiques importants.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Francesc de Dalmasas i Thió.

Francesc de Dalmasas i Thió

Sí, ho sabem, consellera. El conseller Duch ara mateix es troba amb el cònsol espanyol, tot un èxit de la diplomàcia del Govern de Catalunya, a Califòrnia. *(Alguns aplaudiments.)*

En tot cas, consellera, suposo que si jo li dic «Catalunya ha de ser una veu al món i que també el món necessita la veu de Catalunya», potser em farà un somriure burleta, però sap què passa? Que a Catalunya fa deu segles, quan a Europa només hi havia el llenguatge de la violència, nosaltres ja teníem diàleg i acords a través de les assemblees de pau i treva, i deu segles després, quan semblava impossible que a l'Europa occidental hi haguessin revolucions democràtiques, en vam protagonitzar una i la vam guanyar, que només va poder ser aturada per un estat demofòbic que es va dedicar a robar vots i a atonyinar votants. I entre aquests, un i l'altre, deu segles de nació, deu segles de Catalunya. Això és el que representeu, Govern del president Salvador Illa.

Ens voleu dir on és ara l'acció exterior de Catalunya que va posar en marxa el president Puigdemont? Perquè, consellera, entre la deriva de Trump i la recepta anti-democràtica de la Xina o de Rússia hi ha una tercera via que es diu Europa. I és en aquesta via on volem ser i no hi som perquè l'heu silenciada i diluït en l'espanyolitat del Govern Sánchez. Els nostres aliats no són Turquia o la Xina, com és el cas d'Espanya, sinó que Catalunya ha sabut construir durant anys una veu pròpia fonamentada en la recerca del progrés i del benestar, el respecte als drets civils i polítics i la defensa dels principis democràtics essencials, que són el fonament de l'Europa que cal defensar i preservar.

Per això, consellera, algunes preguntes: Catalunya practica una bona diplomàcia econòmica i comercial, coherent amb el nostre model productiu? Atraiem inversions en sectors estratègics i de valor creixent, o van totes a Espanya? Catalunya té orientada una diplomàcia en el camp tecnològic o la delega? Existeix una diplomàcia cultural de Catalunya? Seleccions catalanes –se n'enrecorda, consellera?–: existeix una diplomàcia esportiva de Catalunya? Hi ha una diplomàcia política que expliqui la dimensió nacional de Catalunya com a nació europea compromesa amb la democràcia i amb el projecte comú europeu?

Acabo amb dos frases, consellera: el nostre món és el món, no és Espanya; perquè Catalunya ve de lluny i ha d'anar molt més lluny encara.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

(L'oradora comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.) ...diputat, insisteixo en la nostra voluntat de ser al món, amb la nostra voluntat d'establir aliances estratègiques amb altres països. Vostè parla d'exportacions, de que Catalunya estigui oberta al món. Doncs miri, a Catalunya, 100.000 milions d'euros en exportacions. Som el primer territori espanyol en exportacions; també el primer en inversions estrangeres; també el primer en captació de recursos per a la recerca i la innovació. Per tant, sí, estem al capdavant de moltes de les xifres que crec que ens posen en el món, però, a part, estem fent esdeveniments i estem portant la cultura arreu del món: una exposició de Miró al Japó, també l'Orfeó Català, que va estar a Los Angeles..., però ara, esdeveniments tan importants des del punt de vista internacional com serà el *tour* de França o aquest agermanament que avui presenta el conseller d'Esports amb el torneig Conde de Godó. La visita del papa o la cimera que està passant a Barcelona entre el Brasil i Espanya. Per tant, escolti'm, és clara la nostra posició en el món, sempre formant

part d'Europa (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), perquè volem ser grans aliats...

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

...i gran resposta en aquest sentit.

El president

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia.

Decret llei 2/2026, de 19 de març, de concessió d'un suplement de crèdit als pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2023 prorrogats per al 2026

203-00031/15

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació sobre la validació del Decret llei 2/2026, de 19 de març, de concessió d'un suplement de crèdit als pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2023 prorrogats per al 2026.

En primer lloc, d'acord amb l'article 158.2 del Reglament, intervindrà el Govern per exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret llei. Té la paraula la consellera d'Economia i Finances, l'honorable senyora Alicia Romero Llano.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Bon dia, president. Consellers i conselleres, diputats i diputades... Avui em toca defensar el Decret llei 2/2026, de 19 de març, un suplement de crèdit de prop de 6.000 milions d'euros que ens ha de permetre el normal funcionament de l'Administració de la Generalitat.

Saben vostès, com diu la llei de finances públiques, que si no hi ha un pressupost aprovat a 1 de gener i, per tant, en vigor, doncs cal establir una pròrroga pressupostària, que es fa de manera automàtica, malgrat el decret llei que vam convalidar aquí, per establir els elements des del punt de vista financer i els avals pertinents per poder desenvolupar, sobretot les nostres entitats, la seva activitat, però a banda d'això, la llei també permet que si hi han més recursos, es puguin incorporar a través de suplement de crèdit i mantenir aquest normal funcionament de l'Administració.

Això és el que fem amb aquest decret llei. Són gairebé 6.000 milions d'euros amb aquest objectiu i que podríem dividir en dos grans blocs, no? És a dir, aquests 6.000 milions d'euros s'incorporen gràcies als majors ingressos, que venen en gran part del model de finançament i de majors ingressos degut a la bona marxa de l'economia. Pensen que el que hem prorrogat són els crèdits de l'any 23 i, per tant, insuficients per poder fer front a les necessitats i a les obligacions que té la Generalitat de Catalunya per a aquest 2026. Gràcies a aquesta bona marxa de l'economia, amb més ingressos, gràcies a la millora del model de finançament, arribaran més recursos i és per això que podem incorporar aquests 5.988 milions d'euros a través d'aquest suplement de crèdit.

Què han de permetre aquests recursos a la Generalitat de Catalunya? Doncs bé, han de permetre fer front als increments retributius del capítol 1, és a dir, del personal de la Generalitat. En aquests anys, hi han hagut increments retributius que pugen, augmenten en una xifra, i m'agrada dir-la perquè en siguem conscients, a vegades, quan parlem de posar-li un número a la realitat, que són 3.400 milions d'euros que suposen aquests increments retributius del personal de la Generalitat de Catalunya; també els complements de productivitat o el desplegament de cossos operatius o, per exemple, les tarifes dels serveis socials o també la millora de la retribució a les universitats públiques. Per tant, fer front, en aquest cas, al capítol 1 als augment

de les retribucions que cal, evidentment, per obligació de la Generalitat, assumir. Aquesta és la primera i molt important. Capítol 1, 3.430 milions d'euros que ens suposa per a l'any 26.

El segon són tots aquells creixements de despesa compromesos i que són tendencials. Com es poden vostès imaginar, hi ha molta despesa que d'un any a l'altre va augmentant; amb els crèdits prorrogats del 23, necessitem incorporar més recursos per fer-hi front, i això és, per exemple, la despesa farmacèutica, la despesa en dependència, els concerts sanitaris, els recursos per als centres educatius, els ajuts al lloguer –que ara fa poc es publicaven amb una nova convocatòria–, també els recursos per al món local, molt important –pensin que el Fons de Cooperació Local, el que s'ha prorrogat, és el del 23, volem que amb aquest suplement puguin rebre els recursos que els hi pertocarien l'any 2026–; també els recursos per municipis rurals, per exemple, i l'Aran, entre d'altres. Per tant, fer front a la despesa tendencial que tenim degut al pas del temps i, evidentment, de l'augment dels nostres contractes.

I després hi ha un altre bloc, que és el que fa referència a les despeses vinculades als compromisos plurianuals, i això són compromisos que ja s'havien assumit i que cal actualitzar; per exemple, el pla de barris, compres d'habitatges, la bonificació del transport públic i elements –per exemple– de manteniment ordinari. Per tant, el que fem amb aquest suplement de crèdit és permetre el normal funcionament de l'Administració, poder atendre les nostres obligacions com a Administració pública pel que fa a les despeses de personal –molt important–; dos, aquells creixements tendencials dels contractes de les obligacions que tenim –he dit, per exemple, despesa farmacèutica–, i el tercer bloc, fer front als nostres compromisos plurianuals per poder seguir avançant, per exemple, amb el pla de barris o amb la bonificació del transport públic que vam acordar, en aquest cas, amb el Grup Parlamentari dels Comuns.

Per tant, tres grans blocs que conformen aquestes necessitats i obligacions que tenim, que hi podem fer front gràcies a uns ingressos que augmenten i que, per tant, ens permet incorporar en aquest decret de suplement de crèdit aquests prop de 6.000 milions d'euros. Evidentment, saben vostès que estem treballant en un nou pressupost que esperem que arribi aviat a aquesta cambra i, per tant, ja puguem atendre no només les obligacions, sinó també els reptes que té el nostre país en molts àmbits, com l'habitatge o el canvi climàtic, però, en tot cas, aquest suplement dona resposta a aquestes necessitats, a aquestes obligacions i a aquest normal funcionament de l'Administració.

Vull donar les gràcies, òbviament, als dos grups amb qui hem treballat aquest suplement de crèdit, amb qui portem –ja ho saben vostès– molt de temps treballant, amb qui hem acordat algunes de les mesures aquí que apareixen, com és el Grup Parlamentari dels Comuns i el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Com es poden imaginar, és molt necessari que s'aprovi aquest suplement de crèdit perquè puguem continuar funcionant de manera normal a l'Administració de la Generalitat, esperant tenir, això sí, uns nous pressupostos per a aquest any 2026.

Moltíssimes gràcies i bon dia.

El president

A continuació, passem a la intervenció –(l'orador estossega) disculpin– dels grups parlamentaris per fixar la seva posició. Segons va acordar la Junta de Portaveus, els grups parlamentaris tindran un torn de cinc minuts per a cadascun. En primer terme, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, el seu portaveu, el diputat senyor Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Molt bé. Gràcies, president. Consellers i conselleres, diputades i diputats... Avui el Govern ens presenteu un decret llei de suplement de crèdit, que no és altra cosa que voler aprovar el pressupost per la porta del darrere, i ens hem de preguntar per què heu fracassat en l'intent d'aprovar el pressupost. Teniu un pacte d'investidura que diu

coses com que no es tocarà a la baixa cap mena d'impost, ni tan sols es podrà ajustar al cost de la vida, l'IRPF, i això no és culpa tant d'Esquerra Republicana i dels Comuns, sinó que ho heu signat vosaltres. Per tant, això ja impossibilita que pugueu trobar suports parlamentaris amb altres forces i, per tant, queda circumscrita la possibilitat de tenir un pressupost al tripartit.

Un tripartit que què és? És un desgavell, ho hem vist absolutament aquests darrers mesos. De fet, el president Illa és el primer president de la Generalitat de Catalunya moderna, dels darrers cinquanta anys, que ha hagut de retirar un pressupost que havia registrat aquí al Parlament de Catalunya. Hem sabut aquests dies també que no tindrem pressupostos ni per Sant Joan i, de fet, evidentment –tots ho tenim clar– els pressupostos no hi seran en cap cas fins després de les eleccions andaluses, i aquest és un símptoma més d'espanyolització d'aquest Govern socialista, perquè sobretot –sobretot– no perjudiquéssim Pedro Sánchez. Catalunya el que necessita és un Govern estable, un Govern fiable. I, en canvi, què tenim? Doncs mirin: el 2024, pròrroga del pressupost, dos suplementes de crèdit d'Esquerra Republicana i un suplement de crèdit del Partit Socialista per valor de 2.000 milions d'euros; el 2025, tres suplementes de crèdit del Partit Socialista per un import de 4.000 milions d'euros, i aquest 2026, de moment, ja, un suplement de crèdit per un import de 6.000 milions d'euros. En total, 12.000 milions d'euros de pressupost per la porta del darrere. Vostès, que eren el Partit Socialista, vostès, que eren els de la gestió. Estem ja al tercer exercici pressupostari en què tenim pròrroga de pressupost i suplement de crèdit. Pròrroga, suplement de crèdit. No és estrany que les seves sigles siguin PSC: pròrroga, suplement de crèdit –pròrroga, suplement de crèdit. Aquests són vostès, eh?

Què fan vostès? Vostè, consellera Romero, ho ha dit: «Per garantir el normal funcionament de l'Administració.» Home! El normal funcionament de l'Administració seria, en tot cas, que hi haguessin pressupostos, no pas que hi hagués pròrroga i suplement de crèdit, eh? Perquè el suplement de crèdit no permet que hi hagi noves inversions ni pluriennalitats, quan resulta que el país ho necessita urgentment. En canvi, sí que permet que hi hagi... –vostè n'ha parlat, del capítol 1, de despeses de personal–, però permet també que hi hagi fons extraordinaris. I això què és? Doncs és major capacitat de despesa per a tots els departaments. Però resulta que sense cap mena de concreció –vostès no concreten en absolut en què s'ho volen gastar– i sense cap mena de control parlamentari, que és el més greu de tot, eh? Per tant, barra lliure absoluta del Departament d'Economia per gastar el que li sembli en els diferents departaments.

A més a més, presenten un altre decret llei, que és de mesures, en el qual el que vostès diuen és que apujaran el preu de l'aigua i apujaran el preu dels residus als ciutadans. Home, doncs permetin-me que des de Junts per Catalunya els hi recalquem i els hi recordem que així no es governa, de cap manera. No és estrany que vostès tinguin a tothom emprenyat: els mestres, els metges, els pagesos, els pescadors, els usuaris de rodalies, els que ens estimem la llengua, els que busquen habitatge, els que reben alertes quan no les haurien de rebre, els que no reben alertes quan les haurien de rebre, tothom, tothom absolutament emprenyat. Per tant, nosaltres ja els hi avancem: el nostre vot serà que no, de cap manera. Així no es governa i, per tant, nosaltres no hi serem en cap cas.

I, en contraposició a això, què fa Junts per Catalunya davant d'aquest desgavell, davant d'aquesta injustícia? Nosaltres el que fem, i ho debatrem també en aquest mateix Ple, és la nostra proposició de llei per a la rebaixa fiscal, estar al costat de la gent. En la qual, què proposem? Doncs proposem eliminar l'impost de successions i, sobretot –sobretot–, rebaixar l'IRPF. Adequar aquest IRPF al cost de la vida, a la inflació. S'ha incrementat un trenta-set per cent des del 2023, i la meitat es deu només a la inflació, que vol dir que engreixa l'Administració i, en canvi, fa perdre diners a les butxaques dels ciutadans. Això no és ni de dretes ni d'esquerres; això és una qüestió purament de justícia. I, per tant, nosaltres, Junts per Catalunya, el que farem

serà posar això al costat del seu desgavell, al costat de la seva negativa a rebaixar la pressió fiscal als catalans.

Què ens trobem? Doncs que ja hi tenim quatre esmenes a la totalitat: Socialistes, Comuns, Esquerra i la CUP, tots en contra de que rebaixem els impostos als catalans. Per tant, malauradament, la nostra proposta durarà un ple. Aquesta és la seva manera de fer política. Vostès, què fan vostès? Ofegar a impostos els ciutadans i administrar els recursos públics per la porta del darrere, sense cap mena de control parlamentari, tal com els convingui.

Nosaltres, en canvi –acabo, president–, el que fem Junts per Catalunya és proposar i voler que es rebaixi la pressió fiscal als catalans i administrar els recursos públics amb total transparència. La tria és molt clara: Junts per Catalunya.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Albert Salvadó Fernàndez.

Albert Salvadó Fernàndez

Gràcies, president. No hi ha cap impost que no estigués apujat per vostès quan governaven. (*Aplaudiments.*) Diputats, diputades, consellera Romero, estem on vam dir que estaríem si no complien. Aquí estem, on no voldríem ni el Govern, segurament, ni Esquerra Republicana. Van aprovar uns pressupostos i, per primer cop, los han hagut de retirar, perquè els van aprovar sense pactar-los amb Esquerra, i vostès saben perfectament que quaranta-dos diputats i diputades no són suficients per aprovar un pressupost. No han complit los acords, i mos han demanat que ignorem l'incompliment per facilitar nous acords. Fàcilment se podria interpretar com una desconsideració cap a nosos o cap a les regles bàsiques de la confiança política. Algú s'imagina que haguéssim ignorat el seu incompliment i, a més, encara haguéssim confiat a tornar a negociar per compromisos futurs? Qui ho fa, això? I qui ho pot demanar? Si els acords no es complixen, quin incentiu hi ha per seguir signant-ne de nous? El valor dels acords, en política, no rau només en la seua capacitat de desbloquejar situacions puntuals, sinó en la confiança que generen a mitjà i llarg termini. I saben que necessitem confiança per dotar d'estabilitat esta legislatura. Per tant, la virtut d'arribar a acords no es pot desvincular de la virtut de complir-los.

Dit això, des d'Esquerra Republicana sempre hem sigut clars: volem ser part de les solucions que necessita este país. La gent ja té prous problemes com perquè la classe política en genere més. Sempre vam dir que ajudaríem a posar els recursos econòmics necessaris perquè el país funcione. Si el Govern no volia que fos per la via del pressupost, podria ser per la via dels suplementos de crèdit, com ja havia passat el 24 i també el 2025: 2.100 milions el 24, en suplementos de crèdit; 4.000 milions el 25, i avui portem un suplement de crèdit de pràcticament 6.000 milions d'euros.

I, com vam dir al seu moment, Esquerra hi votarà a favor, evidentment, d'este suplement. I no ho fem per vostès, no ho fem pel Govern del PSC: ho fem pel país, ho fem per Catalunya. Aprovevem un suplement de crèdit de pràcticament 6.000 milions perquè el país no pot quedar aturat. Però complisquen. Prou ja, no poden anar a cop de decret de crèdit. Esquerra aprofitem el suplement de crèdit perquè els treballadors i treballadores públiques d'este país han de cobrar el que toca i perquè els serveis públics no poden comptar només amb les partides econòmiques del pressupost del 2023, l'últim aprovat; evidentment, s'ha d'actualitzar per poder fer front a totes les obligacions en data any 2026.

Per tant, des d'Esquerra Republicana estem satisfets d'habilitar partides econòmiques per fer front als increments salarials dels nostres treballadors públics, als increments del sistema de salut, als increments del sistema d'educació, als recursos per facilitar l'accés a l'habitatge, recursos per al transport, per al pla de barris, per facilitar la connectivitat de tots i cadascun dels nostres municipis i molts altres as-

pectes que queden regulats i contemplats en partides econòmiques derivades d'este suplement de crèdit.

I és important per al país fer-ho ara, perquè les guerres que hi ha engegades pel món tenen, i encara en tindran més, un impacte important sobre l'activitat econòmica i sobre les llars, especialment les més vulnerables, i també es contempla en este suplement de crèdit. Per mitigar este impacte cal mobilitzar recursos, i fer-ho ràpidament, per desplegar mesures de contenció per compensar l'impacte dels increments del preu del gas, del petroli, de l'electricitat sobre les cadenes de valor de les nostres activitats productives. Per tant, disposem de 6.000 milions d'euros, amb un procediment, si m'ho permeten, inclús més ràpid que via aprovació d'un pressupost.

I ho facilitem també perquè, amb vostès, estem treballant conjuntament guanys molt importants per al nostre país, per a la ciutadania, i estos guanys imprescindibles de sobirania són los que donen sentit a esta legislatura. Vostès, Govern del PSC, posen la gestió i Esquerra hi posarem l'ambició.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. Bon dia, diputats, diputades, honorables consellers i conselleres. Avui substanciem en aquest Ple el Decret llei 2/2026, de 19 de març, de concessió d'un suplement de crèdit de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2023, prorrogats per al 2026. Avui, 15 d'abril del 2026. Quina «normalitat», no? Dos anys després, o quasi dos anys després de Govern de Salvador Illa, quina normalitat. Quina bona gestió, no? Aquest és el «Catalunya lidera»? Suposo que és: lidera en suplement de crèdit.

Consellera, avui porten aquí un suplement de crèdit com si fos una gran decisió de país. Però no ens enganyem, avui això no és política amb majúscules; això és un pedaç per tapar el seu fracàs. Perquè el problema no és el suplement; el problema és que Salvador Illa, el Govern de Salvador Illa, no ha estat capaç ni d'aprovar uns pressupostos en aquest Parlament en el seu mandat, i ja van per quasi la meitat del seu mandat. Els van portar, els van presentar a bombo i plateret, però no els van aprovar, el que és un *gatillazo* pressupostari en tota regla. I això, diputats i diputades, no és un detall tècnic: és la definició exacta d'un govern que no governa, d'un govern que està en via morta.

Avui ha dit el president: «El que dic ho compleixo.» Ho ha dit de forma molt solemne. Com a frase feta està molt bé, però la realitat és ben diferent. El seu primer compromís, la seva primera llei havia de ser els pressupostos, però va passar 2024, 2025 i 26, i estem a 15 d'abril de 2026 i no tenim pressupostos a Catalunya per revertir la situació de col·lapse dels serveis públics a Catalunya. Vostès van arribar amb grans paraules, amb molta estètica institucional, amb titulars impecables, tot molt net, tot molt polític, però la política no va de fer bona cara a les rodes de premsa: va de tenir una majoria, de prendre decisions i de tirar-les endavant, i vostès no tenen res d'això. El que sí que tenen és una màquina de propaganda que funciona a ple rendiment –aquí sí que són bons, s'ha de reconèixer–: cada setmana un anunci, cada setmana un titular, cada setmana una promesa nova que no es compleix.

Però, després, surts al carrer i la pel·lícula canvia, canvia molt. Perquè fora d'aquesta cambra no hi ha cap moment dolç per a la ciutadania. Hi ha gent farta. Hi ha gent que espera mesos per a una visita mèdica. Hi ha barris on la inseguretat fa por, i és el pa de cada dia. Hi ha autònoms i petites empreses que no entenen de què parlen quan parlen de prosperitat compartida. Hi ha una Catalunya real, i després hi ha la seva versió: 6.000 milions d'euros de suplement. I vostè ha dit, senyora consellera: «Això és gràcies al sistema de finançament i» –*ojo al dato*– «la bona marxa de

l'economia.» Deu voler dir vostè de la bona marxa del seu infern fiscal, que funciona de forma fabulosa mentre la gent s'empobreix cada dia. (*Aplaudiments.*)

Vostès viuen una mena de simulació permanent, una roda de hàmbster política on corren, corren i corren, però no van enlloc. Fan veure que avancen, però sempre estan al mateix punt. Més titulars, més fum i cada dia més distància amb la realitat. I quan la realitat els explota –perquè els explota–, què fan? Porten un suplement de crèdit. Això és el seu pla: no pressupostos, no estabilitat, no projecte, un govern que desgoverna a cops de suplement de crèdit, un govern que desgoverna a cop de pedaços.

I em permetran l'expressió, però encara tenen la barra de demanar suport i de fer retrets. Miri, no. Nosaltres no participarem en aquest teatre. Perquè votar a favor avui d'aquest suplement de crèdit és comprar el seu relat. Seria fer veure que aquí no ha passat res, que hi ha normalitat, com vostès volen vendre; que és normal governar sense pressupostos, que és normal improvisar, que és normal anar tirant. I, no, no és normal el que fan vostès. Aquesta és la nova manera de governar del socialisme a Catalunya i a la resta del país. És el símptoma d'un govern dèbil, sense control i sense direcció. Han convertit la manca de govern en el seu estil de govern. I, mentrestant, van fent veure que tot funciona.

Però no cola, consellera. No cola perquè la gent no viu de titulars, no cola perquè la realitat no es pot maquillar indefinidament i no cola perquè aquest Parlament no està per validar ficcions. I des del Partit Popular els hi diem clar: votarem en contra d'aquest suplement. I ho fem perquè algú ha de dir prou: prou a governar a cop de pedaços, prou a la política de cartó pedra, prou a aquesta distància insultant entre el que vostès expliquen i la realitat que la gent viu, la realitat que la gent pateix. Si volen continuar dins de la seva roda de hàmbster és la seva decisió, però no ens hi trobaran. Nosaltres preferim tocar de peus a terra encara que embruti les sabates.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn ara del Grup Parlamentari de VOX, i té la paraula el diputat Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señora vicepresidenta. Hoy se nos presenta un decreto que constata dos cuestiones. La primera, la incompetencia supina de este Gobierno para aprobar unos presupuestos; es el tercer ejercicio que está el PSC y no tiene cuentas públicas. Y el segundo y que creo que es más importante, el vasallaje permanente de Esquerra ante los socialistas. ¿Y por qué vasallaje? Pues porque hay que ver cómo se ha determinado, se ha llevado a cabo, este proceso. Ahora han presentado unas cuentas que retiran, «pero no se preocupen, porque llegaremos al acuerdo del IRPF y las llevaremos a cabo, pero –porque hay procesos electorales, etcétera, que ahora no interesan– eso sí, no se preocupen» –lo dijo Junqueras, a bombo y platillo– «que todos aquellos suplementos de crédito necesarios para que la Administración» –es decir, para que ustedes, el *sottogoverno*– «siga funcionando, se llevarán a cabo, que no habrá ningún tipo de problema».

Pues bien, en eso estamos, en que Junqueras da otro globo, otro balón de oxígeno, a Illa y a Sánchez. Oxígeno para Illa y dióxido de carbono para los catalanes. Porque mire, mientras Dalmau anuncia que incorpora más de cien nuevos altos cargos, los catalanes no pueden respirar más. Están ahogados, asfixiados. (*Alguns aplaudiments.*) Asfixiados con una fiscalidad y una burocracia que provoca que cada vez seamos menos competitivos, menos productivos. Pero, aun así, lo más importante: que es que cada vez tenemos menos renta disponible. Cada vez tenemos peor y menos poder adquisitivo. Cada vez tenemos menos dinero, cada vez la nómina da para menos. El PIB per cápita sigue descendiendo y su medida estrella, de los señores socialistas, es jugar

al Monopoly con Esquerra y presentar –siempre y cuando..., con la muletilla de Comunes, ¿cómo no?– un decreto de casi 6.000 millones de euros.

Bueno, pues vamos a detallar para qué va a ser o veremos para qué lo han destinado. Y yo me pregunto: «Bueno, ¿será para aliviar la carga fiscal para las empresas?». Para poder dar mejores salarios, para mover la economía. No. Incremento de retribuciones a funcionarios, aumento de plazas y, por supuesto, regalo de productividades. Aquellos que han gestionado la Administración saben perfectamente a qué me refiero. ¿Deflactar el IRPF? En absoluto. No vaya a ser que perdamos capacidad competitiva de la Administración. ¿Rebajar el ITP para favorecer la compra de vivienda –que tenemos una crisis habitacional sin precedentes– con prioridad nacional? No. Aumento de la inversión en edificios públicos mientras hay miles de catalanes que no son capaces ni de poder tener capacidad para reformar su cocina. (*Alguns aplaudiments.*) ¿Ayudas e inversión para paliar la pobreza infantil, unos datos demolidores? No. Destinan decenas de millones de euros para lo que ellos llaman «reformar la Administración».

Es decir, que, excepto las pocas ayudas al transporte –por cierto, un transporte tercermundista; ya sería de traca cobrar por hacer servir ese transporte– y los pocos pisos para alquiler social que pretenden adquirir –que luego vemos para quién y para quiénes van esos pisos, como el exalcalde de Salt–, prácticamente todo el suplemento de crédito, todo el suplemento, va destinado para ustedes mismos, para la propia Administración. ¿Esa es la prosperidad compartida, señor Dalmau, señora Romero?

Miren, el aumento de recaudación del treinta y siete por ciento del IRPF recogido en sus presupuestos, del veintitrés en IVA y del veintiocho en ITP, ¿para qué ha ido? ¿Para esto, para ustedes, para esa supuesta prosperidad compartida? Bueno, alguno dirá que no se preocupen, que este crédito también va para algo más. Va para paliar las consecuencias de la guerra de Oriente Medio. Eso dice el decreto. Muy bien, pues insisto. ¿Han deflactado el IRPF para poder aumentar la renta disponible y poder soportar la subida de precios? ¿Han levantado las barreras de los peajes para compensar la subida de la gasolina? ¿Han eliminado el impuesto del CO₂ para intentar no grabar más el transporte familiar? Pues me temo que la respuesta ustedes ya saben. No, no y no. Porque a este Gobierno cada vez que les pides, reclamas y les exhortas que rebajen impuestos les crea urticaria. Bajo ningún concepto van a bajar ni un solo impuesto. (*Alguns aplaudiments.*)

En definitiva, este suplemento vuelve a disparar, como no puede ser de otra manera, el gasto público y engrosa la macroestructura de la Generalitat a costa de los impuestos de los que se levantan cada día para levantar esta región. Se levantan cada día, trabajan y pagan para que ustedes derrochen y regalen su dinero en ustedes mismos, los políticos, los cargos, el *sottogoverno* de Esquerra y para dar paguitas, subvenciones, a aquellos que acaban de llegar por la puerta de atrás. ¡Qué indecencia! ¡Qué vergüenza!

Y mire, señora Romero, si no son capaces de cumplir con la obligación legal y traer aquí unos presupuestos y aprobarlos, al menos no maltraten a los catalanes. Que el señor Illa (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) disuelva el Parlament, convoque elecciones y que dé la voz a los catalanes, pero no sigan maltratando fiscalmente a los catalanes.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

És el torn ara del Grup Parlamentari dels Comuns, i té la paraula el diputat David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, vicepresidenta. Bé, consellera, ens porten un suplement de crèdit de 6.000 milions d'euros. No és poca cosa. Són 2.000 milions d'euros més que els tres

suplements de crèdit que vam aprovar l'any passat. I nosaltres sí que vam ser clars. Saben que vam tancar un acord per aprovar el pressupost de cara al 2026. I nosaltres el que els hi reclamàvem i també els hi estem reclamant aquests dies és que allò que vam acordar en el suplement de crèdit dels altres anys òbviament s'ha de complir, però allò també que vam aprovar en aquest cas en l'acord de pressupostos s'ha de complir amb aquest suplement de crèdit.

I, per tant, jo vull destacar algunes qüestions que ja s'han començat a posar en marxa, que nosaltres també els hi hem reclamat. Especialment els ajuts lloguer, 106 milions d'euros, per una convocatòria extraordinària per arribar a quaranta mil famílies més que tenen dificultats per pagar el lloguer d'entre trenta-quatre i seixanta-quatre anys amb aquesta convocatòria, augmentant, evidentment, el preu del lloguer que s'hi pot presentar, fins a mil euros, i evidentment, també el nivell de renda per arribar no només a les persones més desfavorides, sinó també, evidentment, a la classe mitjana.

En segon lloc, la rebaixa del preu del transport; per nosaltres és important. Que s'allargui, a més a més, i ho vam també a treballar durant la crisi de rodalies, no només aquest 2026, sinó al 2027 i al 2028. I també, per exemple, doblant en aquest cas l'ajuda oficial al desenvolupament, passant de 40 a 80 milions d'euros.

I deia que els acords s'han de complir. Crec que això és molt important. A vegades els hi costa. Jo vull dir-ho. A vegades els hi costa. No només amb aquest acord; tenim qüestions pendents. I aprofito que tenim..., i celebrar la tornada de la consellera d'Educació aquí; ens agrada que ens acompanyi. Però tenim encara acords pendents sobre qüestions tan petites de suplement de crèdit com, per exemple, un conveni per arreglar l'Escola Barrachina de Sitges, que jo ja no sé com dir-li a la regidora del govern de l'Ajuntament de Sitges, que a més a més ha de tancar un conveni, és a dir, que avança els diners l'ajuntament..., és a dir, aquest govern àgil que vol superar la burocràcia, que va tan ràpid, que sempre diu el conseller Dalmau, doncs, sempre costa molt concretar les coses.

I evidentment, crec que no pot passar el que ha passat aquestes darreres setmanes, per exemple, al voltant de les baixes laborals i els incentius econòmics. És a dir, no pot ser que tanquem un acord sobre que no hi pot haver incentius econòmics ni pels equips directius, ni pels professionals, ni pel finançament dels centres d'atenció primària, que el Govern, en seu parlamentària, es comprometí, en nom del president de la Generalitat, a pregunta de la nostra presidenta que això no serà així, i ens passem setmanes amb la consellera en aquest cas de Salut –a qui aprofito també per desitjar-li una bona i una ràpida recuperació– negant que això és així i al final nosaltres haguem de traslladar al Govern que evidentment això és així perquè ens ho estan dient els professionals. Això no té cap ni peus. I, per tant, l'únic que reclamem nosaltres és que és tan senzill... Escolti, nosaltres, ja ho saben, som molt pesats, negociem, saben quines són les nostres prioritats: l'habitatge, els trens, la salut, l'educació. Però, escolti, quan nosaltres arribem a un acord el complim. O sigui, el que nosaltres exigim és que el Govern faci el mateix. Crec que no és demanar massa. I, a més a més, si a canvi són qüestions com un suplement de crèdit de 6.000 milions d'euros o un pressupost de la Generalitat, que no és poca cosa –que no és poca cosa. Per tant, això crec que no és de rebut.

I més, sobretot, perquè –i en això sí que vull fer una reflexió més genèrica– crec que Catalunya necessita pressupostos. I crec que les esquerres hem de fer una reflexió. Mirin, només cal veure el que ha passat avui. Hi ha majoria d'esquerres en aquest Parlament. No passa a la majoria dels parlaments de tota Europa i de tot el món. És a dir, no passa a França, no passa a Portugal, no passa a Espanya –i alguns problemes tenim sobre això–, no passa, per exemple, a Alemanya, no passa a Itàlia. Per tant, quan això passa, hauríem d'intentar que allò que defensem arribi evidentment al dia a dia dels ciutadans i ciutadanes. Perquè, miri, la proposta que té la dreta sempre és la mateixa. Els hi encanta el caos, els hi encanta el desgavell, els hi encan-

ten els «lios». Només viuen d'això. No hi ha ni una única proposta. L'única proposta que proposen sempre és baixar impostos a qui més té.

Perquè ja en parlarem aquesta tarda –però ara el senyor Vergés està molt ocupat parlant per telèfon–, però la proposta de Junts de rebaixa d'impostos saben quants diners costa als catalans i catalanes? Ho saben? Ho tenen calculat vostès quant suposa d'estalvi segons vostès a les finances públiques? Perquè, és clar, vostès... L'altre dia la senyora Erra ens portava una moció sobre educació. Pugin o pugem més els sous als treballadors públics. Hi estic d'acord. Com ho paguem? Quants diners? Quants diners planteja la rebaixa fiscal que vostès plantegen per a les rendes més altes? 1.800 milions d'euros. 1.800 milions d'euros, vostès saben lo que és això? Com pagaran la sanitat? Com pagaran l'educació?

A vostès els preocupa molt sempre la inflació. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Els preocupa molt la inflació. Saben què provoca la inflació? La seva guerra il·legal d'Iran. És a dir, vostès estan donant suport a una guerra que provoca la inflació i a l'hora de la veritat després diuen «això sí, ara abaixem els impostos a qui més tenen.» (*Joan Canadell i Bruguera fa gestos de desaprovació.*) Aquesta és la seva proposta política i per això torno a dir: Catalunya necessita pressupostos. Compleixin el que pacten i tindran pressupostos. (*Remor de veus.*)

(*Salvador Vergés i Tejero demana per parlar.*)

La vicepresidenta primera

És que no hi ha hagut una al·lusió directa, si em vol demanar la paraula per al·lusions. Forma part del debat i constantment hi ha retrets entre les diverses formacions polítiques. (*Remor de veus.*)

Passem tot seguit el torn del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, i té la paraula la diputada Laure Vega.

(*S'esdevé un intercanvi de mots entre alguns diputats.*)

Diputats, si us plau, si volen seguir el debat, facin-ho fora de l'hemicicle, que és el torn... Si us plau, si us plau, si us plau. (*Persisteix la remor de veus.*) Si us plau. És el torn de la diputada Laure Vega, que té el mateix dret que la resta de diputats a poder fer el seu discurs. Per tant, si tenen coses a discutir, tenim un meravellós espai a passos perduts, on poden tenir una conversa que segur que serà molt més amable.

Laura Fernández Vega

Bé, avui ens tornen a presentar un altre suplement de crèdit i crec que s'han dit algunes coses aquí que crec que són importants i no crec que estiguem ara mateix, en aquest moment, com a país perquè somriguin o perquè facin gaire gràcia les intervencions que fem en aquest Parlament. Perquè els suplementos de crèdit i les pròrrogues de pressupostos no són pròrrogues de pressupostos; són pròrrogues de la política. No s'ha executat avui un desnonament com estava previst a Gràcia, però no ha sigut per cap tuit de cap polític, perquè, si no, voldria dir que el poder judicial es controla des de la política. I crec que això, tenint en compte els judicis que estan havent-hi en aquest Estat, no és una cosa que puguem dir.

Per tant, quan un fons d'inversió pot decidir en quin barri podem viure i en quin barri no podem viure; quan ara mateix, en aquest país, hi ha algú que està omplint les caixes per fer l'enèsima mudança, s'ha fallat i falta política. I d'això és del que parlem quan parlem de pròrrogues pressupostàries.

Quan un nen no pot aprendre català, que és la llengua d'aquest país, en unes escoles on falten recursos i es «ninguneja» els professors i es tensen organitzacions sindicals per arribar a acords abans d'una vaga, que qualsevol que hagi negociat alguna cosa a la seva vida sap que això no es fa així, probablement perquè serveix per pressionar més a partits polítics respecte a determinats pressupostos que s'haurien d'haver aprovat –que això ha passat en aquest país–, es falla, falta política i sobra supèrbia.

Quan hi ha una mare que està voltant per un supermercat, no buscant el menjar més sa, sinó buscant el menjar més barat, i no sap com li ha de dir al nen per què no es menja peix en aquella casa tot i que a l'escola sigui lo que recomanen, llavors tot el progrés de tot el país, la suma total del progrés en aquest país és igual a zero.

I quan els sanitaris han de venir aquí a perdre hores i hores i reunir-se i demanar reunions, diguin el que diguin els portaveus del PSC a la premsa, demanar reunions perquè jo he vist els correus i perquè el meu grup també va convocar-ne una, perquè retirin unes mesures que després neguen, perquè a mi potser em falla el to, però a d'altres els falla la supèrbia, llavors estem fallant com a política.

Nosaltres no aprovarem aquest suplement de crèdit, però tampoc ens han preguntat. I jo voldria recordar-li al PSC que aquest és un govern en minoria, que no..., i que, inclús amb els seus socis de Govern, no hi ha moltíssims diputats, que sobrin. Per tant, crec que no estem per fer gaires festes. Crec que no estem per riure tant. Crec que no és perquè ens donem cops al pit quan diem que hi ha més ocupació en un país on cada vegada hi ha més pobresa, on cada vegada assumim més determinades pràctiques precàries. I és evident que amb els sous que es gasten en aquests parlaments no es nota, però compte! –compte!–, perquè aquestes són les coses que fan que pugi l'extrema dreta.

I a mi em sembla que hauríem de començar a tenir un grau de responsabilitat una mica més gran, perquè quan vam començar aquesta legislatura se'ns preguntava què votaríem. Quan vam començar aquesta legislatura aquí es deia a vegades que hi havia polítiques que no eren les polítiques que defensava el partit, però que en tant que s'arribava a determinats acords es feien, i ara, en canvi, estem contribuint tots plegats a que aquí hi hagi una cosa cada vegada més mediàtica, una cosa cada vegada més semblant a determinats platós, però que segurament no és com hauríem de discutir segons quins temes.

A nosaltres ens agradaria, evidentment, que aquest país tingués uns pressupostos que servissin per al que han de servir: que servissin perquè s'aprengués català a les escoles; que servissin perquè ningú més hagués de decidir quin és el menjar més barat en comptes del més sa; que servissin perquè ningú hagi de marxar del lloc on viu; que servissin perquè realment tothom pogués accedir a la cultura, perquè tothom pogués accedir a les coses més maques d'aquesta vida, perquè cap família hagués de dir «no hi haurà vacances», que això és el que passa especialment a l'àrea metropolitana.

Llavors, potser estan molt contents amb el que està passant; jo noestic gens contenta, el meu grup parlamentari no estem gens contents amb la situació en la que estem, i evidentment, no esperem segons què del PSC, per això no demanem, doncs, no sé, que alliberin el nostre país i que puguem decidir el nostre futur com a nació; no demanem el que sabem que no passarà, però sí que exigim el mínim dins de la política i això ha de tenir a veure amb que la política no falli a aquelles persones que estan fora d'aquí, perquè després, si no, el que passa és que es pot venir una vegada i una altra i dir que la culpa és dels impostos, o pitjor, de que la culpa és dels nostres veïns, i aquí és la responsabilitat que nosaltres tenim.

Així que, per responsabilitat, esperem que en el proper exercici pressupostari no es repeteixin les situacions que hem viscut en aquest.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn, ara, del Grup Mixt i té la paraula la diputada Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Sis mil milions d'euros i per decret llei; quan s'és incapaç d'aprovar un pressupost, s'han de fer tripijocs i martingales, eh? Potser haurien de prendre exemple de Ripoll.

Mentre es venen per fascicles com un govern rigorós, transparent i responsable, no tenim comptes aprovats i no gestionen més enllà de la supervivència administrativa. El decret llei –l'hi hem repetit fins a l'extenuació les diferents formacions d'aquesta cambra– no és un procediment ordinari; és un procediment d'urgència, no un *modus* d'operar ni de governar com vostès s'entesten a fer-nos creure. Viuen instaurats en la pròrroga permanent, esquivant noves eleccions per no perdre càrrecs ni mesades, reduint el control democràtic sobre la despesa pública i sacrificant els debats parlamentaris seriosos i complets. La seva acció governativa es limita a decretar decrets llei fugaços, pactats –això sí– prèviament amb el processisme i amb el comunisme.

Aquest suplement que duen a Ple no respon a cap planificació estratègica ni deriva d'uns pressupostos dissenyats amb visió de país; és només el sargit amb el que pretenen tapar desajustos generats per la passivitat i inacció que practiquen. La seva fràgil governança trasllada incertesa i inestabilitat al sistema, als proveïdors públics, als serveis essencials i al conjunt de la ciutadania, perquè tots percebem que el timó va d'un cantó a l'altre sense que siguin capaços de subjectar-lo i de mirar l'horitzó alhora. El xoc del seu Govern és imminent i inevitable. Desesperats, intenten guanyar temps per negociar amb Esquerra i amb els Comuns per esquivar el fracàs i mantenir-se vius i solvents el que quedi de legislatura.

El pressupost, que és l'instrument central de qualsevol govern, a les seves mans, ha deixat de ser una eina de planificació per convertir-se en una mera eina de supervivència política.

Catalunya es mereix alguna cosa més que aquest joc de trons infecte. Per això votarem en contra, perquè ens neguem a normalitzar els pedaços amb què aquest Govern intenta autosalvar-se. Mentre vostès malden per salvar el PSC, nosaltres maldem per salvar Catalunya.

El president

I, finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Jordi Riba i Colom.

Jordi Riba Colom

Moltes gràcies, president. Consellera, consellers, conselleres, diputats i diputades... Avui aquest Parlament no decideix una qüestió menor; decideix, amb aquesta convalidació, si el país es dota dels recursos necessaris per sostenir les obligacions ja contretes, reforçar serveis essencials i mantenir la capacitat d'acció pública en un context en què continua exigint resposta, continuïtat i sentit institucional.

Aquest és el sentit d'aquest decret llei. No és un decret abstracte; és una decisió concreta sobre com protegim la ciutadania, com garantim el funcionament dels serveis públics i com preservem la capacitat del Govern de la Generalitat. La consellera ja n'ha exposat el contingut, no el repetiré; a nosaltres ens correspon més fixar el valor polític que donar resposta a algunes de les afirmacions o expressions que s'han formulat.

En primer lloc, permetin-me que afirmi que aquest decret ens permet dotar-nos de més instruments davant la incertesa, de més capacitat pública davant les necessitats reals del país, de més responsabilitat. Governar, en moments com aquests, vol dir no resignar-se, sinó que vol dir fer això, tirar endavant i no cenyir-se a la inèrcia, sinó assegurar que Catalunya es manté en peu, manté el pols i la direcció.

De les intervencions que ens han fet alguns dels grups precedents, voldria fer algunes respostes. Del Grup de Junts s'ha incidit en el desgavell, «està tothom emprenyat»... Seria fàcil per nosaltres dir-los que quin bon diagnòstic i quin país ens hem trobat, però no ho farem; direm que nosaltres..., el país és un país amb moltes possibilitats, un país magnífic, un país amb dades rècord d'afiliació a la seguretat social, amb prop de 3.700.000 afiliats, amb rècord d'exportacions, amb més places de formació professional, amb dades de la delinqüència reduint-se, amb una renda agrària

incrementant-se, amb fites en l'àmbit de la recerca, amb el Supercomputing Center a màxima capacitat o amb els primers prototipus de xips de codi obert a Catalunya. Per tant, un país, com els deia, magnífic. Ara bé, un país amb reptes i amb ganys, amb ambició per a Catalunya, amb ambició de futur.

I la seva resposta se cenyeix sempre a la reducció d'impostos; és impossible, no es poden abaixar impostos i al mateix temps demanar més serveis. Vostès sovint apellen a les classes mitjanes, a l'ascensor social (*remor de veus*); però sense un estat del benestar i un sistema fiscal progressiu robust no existeixen les classes mitjanes (*forta remor de veus*). La pressió fiscal a Catalunya segueix sent inferior a la mitjana...

El president

Silenci, si us plau, silenci.

Jordi Riba Colom

...a la resta d'Espanya. Mirar endarrere no és mirar el retrovisor; és posar-los a vostès davant del mirall amb un model de rebaixes fiscals i reducció del sector públic que l'evidència empírica demostra que no funciona.

El senyor Fernández, del PP, ens ha fet una visió realment crítica, severa de la situació de pròrroga pressupostària: «Govern dèbil, sense control.» Jo em pregunto si aquesta mateixa apreciació la farà vostè als governs d'Aragó, Illes Balears, Cantàbria, Castella i Lleó, Extremadura, Múrcia i la Comunitat Valenciana, governs governats pel Partit Popular i que estan en aquests moments també en situació de pròrroga pressupostària. Si aquesta mateixa visió crítica, severa, i aquesta consideració de «Govern dèbil» i «sense control» la farà també extensiva als seus companys.

Més impostos..., menys impostos i més serveis; no es pot bufar i xuclar alhora, ja els hi he dit moltes vegades.

Permetin-me també que faci una referència al senyor Ramírez. Realment he quedat astorat quan ha estat capaç, en una mateixa intervenció, d'afirmar, parlar de dues qüestions: vassallatge i «conseqüències de la guerra». Des de VOX, parlar de «vassallatge» i de «conseqüències de la guerra» és realment..., he de dir que he quedat realment corprès (*aplaudiments*). Vostès que demanen més acció per fer front a la guerra, a les conseqüències de la guerra; vostès que vinculen sovint la inseguretat a la diversitat, a la immigració, sap què és el que realment genera inseguretat a la ciutadania? La inflació, el cost de la benzina, el creixement del cost de les hipoteques, que vostès són corresponsables per la seva posició de vassallatge –sí–, a les polítiques que estan sumint el món en una situació d'inseguretat. Això sí que és «vassallatge» i això sí que és no fer front a la situació i a les conseqüències de la guerra.

Aquest decret, com els deia, permet dotar-nos dels recursos de prop de 6.000 milions per fer front a la situació de necessitat, recursos de personal, increments, compliment dels acords i recursos extraordinaris per fer front a les necessitats i polítiques del departament. Un govern que ja ha fet efectiu al llarg del 2026 un rècord d'inversions, amb més de 3.000 milions: s'han dedicat 300 milions a la recerca, a les inversions a l'aigua, en inversions com mai s'havien fet en habitatge. I aquests reptes continuarem resolts i hi donarem suport gràcies als grups d'Esquerra Republicana i dels Comuns, que permetran la convalidació d'aquest decret.

Moltes gràcies.

El president

Crido a votació.

(*Pausa llarga.*)

Procedim, doncs, a la votació. D'acord amb l'article 158.3 del Reglament, s'entén que els vots afirmatius són favorables a la validació del decret llei i els vots negatius són favorables a la derogació.

Passem, doncs, a la votació sobre la validació del Decret llei 2/2026.

Comença la votació.

El resultat de la votació és el següent: 67 vots a favor, 63 vots en contra, 4 abs-tencions.

Vist el resultat de la votació, el Decret Llei 2/2026 ha estat validat.

D'acord amb l'article 158.4 del Reglament, un cop validat el decret llei –silenci, si us plau–, pregunto a la cambra si hi ha cap grup parlamentari que vulgui tramitar aquest decret llei com a projecte de llei. (*Pausa.*) El Grup Parlamentari de Junts, el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Ateses les peticions formulades pels grups parlamentaris, sotmetrem, doncs, a votació si aquest decret llei s'ha de tramitar com a projecte de llei o no. S'entén que els vots afirmatius són favorables a la tramitació com a projecte de llei i que els vots negatius són en sentit contrari.

Comença la votació.

El resultat de la votació és el següent: 71 vots en contra, 48 vots a favor i 15 abs-tencions.

Vist el resultat de la votació, i d'acord amb l'article 158.4 del Reglament, el De-cret llei 2/2026 ha quedat validat i no es tramitarà com a projecte de llei.

Decret llei 3/2026, de 24 de març, de mesures urgents en matèria fiscal, de simplificació i agilització en la gestió, en l'àmbit de l'urbanisme i l'habitatge, en l'àmbit de personal i altres mesures urgents en pròrroga pressupostària

203-00032/15

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació sobre la validació del Decret llei 3/2026, de 24 de març (*remor de veus*), de mesures urgents en matèria fiscal, de simplificació i agilització en la gestió, en l'àmbit de l'urbanisme i l'habitatge, en l'àmbit de personal i altres mesures urgents en pròrroga pressupostària. Silenci, si us plau, especialment aquells diputats i diputades que vulguin abandonar l'hemicicle.

En primer lloc, d'acord amb l'article 158.2 del Reglament, intervindrà el Govern per tal d'exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret llei. Té la paraula la consellera d'Economia i Finances, l'honorable senyora Àlícia Romero Llano.

La consellera d'Economia i Finances (Àlícia Romero Llano)

Bé, bon dia de nou a tothom. Gràcies, president. Bé, doncs, ara, després de la convalidació del decret llei de suplement de crèdit vull agrair als grups d'Esquerra Republicana i dels Comuns la seva validació. Ens permetrà, aquestes setmanes, fins que tinguem un nou pressupost, poder donar resposta al normal funcionament de l'Administració i, per tant, doncs, agraeixo molt aquesta confiança.

Voldria recordar que el decret llei és un instrument legal permès, no s'ho ha inventat aquest Govern; existeix perquè ho marca així la llei de finances públiques i, per tant, els decrets lleis es poden –en aquest cas del suplement– fer servir sempre que hi hagin majors ingressos per fer front a les obligacions que té l'Administració de la Generalitat i, per tant, doncs, utilitzem aquest instrument legal per donar resposta a les nostres obligacions i a les necessitats que té l'Administració.

Igual que ho fem amb aquest decret llei de mesures urgents en diferents matèries, en concret en sis, per intentar també d'una manera ràpida actuar davant aquests reptes que tenim i aquestes necessitats i aquestes angoixes que moltes vegades la ciutadania ens transmet en àmbits tan diversos com pot ser la reforma de l'Administració, la simplificació administrativa –de la que hem parlat molt sovint en aquest Parlament–, per exemple, o també agilitzar elements urbanístics per poder construir habitatge d'una manera molt més àgil, no? Per tant, hem fet un decret llei amb un seguit de mesures que ara entrarà a concretar i que creiem que el que fa és posar en valor la resposta ràpida i àgil que ha de donar l'Administració a elements que no ne-

cessiten ni poden esperar necessàriament. Per tant, entraré una mica en aquests sis àmbits en els que entra aquest decret llei.

El primer és el de mesures fiscals. Aquí hi han dos elements d'urgència pels que són necessaris, doncs..., que s'incorporin en aquest decret. Un és l'impost sobre dipòsit de residus, incineració i coïncineració per al període 2026-2031. No és una modificació puntual, és una modificació que dona resposta a la necessitat inversora que necessita fer el país en aquest àmbit, un àmbit molt rellevant, per tant, del 26 al 31. Hem planificat les inversions i per això hi ha un augment d'aquest impost i ho fem com una mesura de coherència ambiental i per acostar-nos als objectius que hem de complir l'any 2030. Per tant, ho fem per donar resposta a aquesta capacitat inversora, planificant d'una manera evident per als propers anys. Però a més a més, hem pogut incorporar en aquest decret llei una proposta que també ens venia dels agents socials i econòmics lligada a aquesta guerra d'Iran, que està augmentant els preus dels carburants i del gas i que, per tant, està afectant també en part els sectors econòmics del nostre país, com és la mesura de suport concret a l'activitat econòmica per la quota zero, és a dir, reduir l'impost sobre emissions de CO₂ als vehicles N1, que bàsicament són vehicles que tenen autònoms, petits empresaris, professionals que treballen amb vehicles lleugers de mercaderies. Aquí hem reduït l'impost per tal d'alleugerir la seva càrrega fiscal en un àmbit que era important i que ha sortit a moltes de les reunions que hem tingut amb els agents socials i econòmics i també amb els grups parlamentaris.

L'altre element de fiscalitat que es modifica amb aquest decret llei de manera urgent és l'actualització del cànon de l'aigua. Vull dir, vull recordar en aquesta cambra que des de l'any 2017 no es revisava i, com vostès saben, des de l'any 2017 hem tingut sequeres, dificultats molt importants per tenir oferta d'aigua que ha perjudicat no només als ciutadans, sinó també a les nostres empreses, sector primari de manera molt rellevant, agroalimentari, que és el principal sector econòmic del nostre país, representant el dinou per cent del PIB, i per tant, el que calia, doncs, és adaptar també el cànon de l'aigua a tota la funció inversora que està fent la Generalitat de Catalunya en el cicle de l'aigua per tal de generar oferta d'aigua i que no patim una sequera ni haguem d'estar mirant el cel per veure si plou.

Per tant, dos elements de planificació que s'ajusten també a aquesta capacitat inversora que estem desenvolupant, tant en residus com en aigua per donar resposta a dues necessitats molt rellevants. Són aquests els elements que modifiquem, molt puntuals.

També voldria dir, aprofitant que parlem de fiscalitat, que s'ha posat en marxa, ho saben vostès, la campanya de la renda de l'any 2025. Justament amb aquesta campanya de la renda del 2025 entren en vigor algunes modificacions fiscals que es van aprovar en aquesta cambra, que vam aprovar els grups d'Esquerra Republicana, els Comuns i el Partit dels Socialistes, justament per reduir la quota autonòmica d'aquells trams fins a 33.000 euros. Per tant, els ciutadans, 2,4 milions de catalans veuran com es redueix la seva quota autonòmica de l'IRPF en aquesta renda que hem de portar a terme durant aquestes properes setmanes. En total, el seixanta-tres per cent dels contribuents es veuen beneficiats per aquesta reducció de la quota autonòmica, per aquesta rebaixa que hem fet de l'IRPF a trams fins a 33.000 euros. Una reducció de la recaptació de 65 milions d'euros vol dir menys recursos que paguen els catalans, menys recaptació, evidentment, per a la Generalitat de Catalunya, però ens semblava important fer aquesta reducció fins a 33.000 euros que ja es va aprovar fa uns mesos i que per primera vegada en aquesta campanya de la renda tindrà un impacte clar en els catalans; 2,4 milions de catalans es veuran beneficiats per aquesta modificació que, per cert, alguns grups no van aprovar, malgrat que venen aquí a dir-nos constantment que el que fem és apujar els impostos quan, en fi, alguns els van augmentar i podien haver-los reduït i no ho van fer. Però en tot cas, avui el que

fem és aquests dos elements puntuals de modificació, cànon de l'aigua i residus, per fer front a les inversions que necessitem per a aquests dos reptes rellevants.

Un altre dels elements que modifiquem dels blocs, dels àmbits, és el de simplificació administrativa, alguns elements de gestió pressupostària, també a la funció interventora, també treballant amb la lògica de dada única per tal que l'administrat, sigui empresa o persona física, no hagi de presentar dades més d'una vegada que ja té l'Administració; també n'havíem parlat molt d'aquest tema aquí –recordo la llei de facilitat de l'activitat econòmica–, doncs bé, aquest decret impulsa aquesta lògica de la dada única. També accelerem digitalització de molts procediments i altres aspectes.

El tercer àmbit és l'àmbit de l'urbanisme i l'habitatge. Saben que aquesta és una de les prioritats d'aquest Govern, l'habitatge. I el que fem, doncs, és reforçar la transparència del mercat de lloguer, també una de les peticions i acords a que havíem arribat amb el Grup Parlamentari dels Comuns. Per tant, complim els acords, senyor Cid, perquè reforcem aquesta transparència en el mercat de lloguer, millorem la informació que ha de rebre qui busca aquest habitatge, també concretem la publicitat que s'ha de donar d'habitatges de lloguer amb informació essencial, el preu màxim aplicable o la condició de gran tenidor, també treballem amb tot el que fa referència al registre de grans tenidors, reforcem l'obligació documentant els contractes i la capacitat inversora de la pròpia Administració i, per tant, molts elements lligats a l'habitatge, també a l'urbanisme.

En aquest sentit, necessitem també agilitzar totes les tramitacions urbanístiques per poder construir amb molta més facilitat i, per tant, doncs, en aquest sentit, disponibilitat de sòl per donar resposta a l'emergència residencial i actuacions necessàries en aquest sentit, permetem incrementar el nombre d'habitatges de protecció oficial sense augmentar l'escalabilitat global del sector. També reconeixem l'interès públic dels ajuntaments per a persones treballadores temporeres, creem una plataforma urbanística de Catalunya amb una informació homogènia, accessible i amb validesa legal. Molt rellevant també per tenir tot el mapatge del sòl del nostre país. Per tant, alguns elements que ens ajuden, com deia, a agilitzar algunes tramitacions urbanístiques per afavorir la construcció d'habitatge.

Hi ha un altre bloc amb relació al personal, també, diferents aspectes per facilitar la incorporació més ràpida de perfils especialitzats a l'Administració, carreres professionals, destinacions dins de la pròpia Administració. I el darrer, algunes altres mesures, com per exemple les que fan referència al CTTI, Agència de Ciberseguretat, també simplificació i agilització del Tribunal Català de Contractes del Sector Públic, que saben vostès que tenen una allau de recursos que fa que moltes vegades es frenin licitacions i inversions importants al país, i també reforcem la seguretat jurídica, els recursos i les subvencions al món local, agents rurals, etcètera. És a dir, mesures que necessitem que es puguin aprovar de manera ràpida perquè ja tinguin una resposta no per a aquests col·lectius, sinó per al ciutadà, perquè al final és obvi que el que fem és donar serveis als ciutadans, volem millorar la seva qualitat de vida i moltes de les mesures que avui aprovem i plantegem en aquest decret llei, doncs, van en funció i van a donar resposta a aquestes necessitats.

Per tant, un decret llei amb dinou articles, dues disposicions addicionals que el que volen, doncs, és això: en aquests àmbits molt rellevants, de molta necessitat, aprovar aquestes mesures que permetin millorar la dinàmica econòmica i també social del nostre país. Espero i desitjo que puguem també convalidar aquest decret llei i puguem seguir treballant.

I també volia ho dir: hem de treballar amb esperança, amb optimisme, amb pragmatisme i també amb un somriure. Crec que sí que hem d'estar enfadats i indignats per les coses que passen al nostre país, però també crec que hem de ser capaços de donar resposta als ciutadans, generant confiança i amb una actitud molt sovint positiva i optimista. Crec que és el que els ciutadans ens demanen també, que transme-

tem esperança, i transmetem optimisme i ho puguem fer sempre molt millor amb un somriure.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, passem ara a la intervenció dels grups parlamentaris per tal que puguin fixar llur posició, i per fer-ho, tal com es va acordar a la Junta de Portaveus, tindran un temps màxim de cinc minuts cadascú.

En primer terme, per fer-ho i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Jordi Munell i Garcia.

Jordi Munell i Garcia

Bon dia. Gràcies, president. Intentaré fer-ho amb un somriure, consellera Romero. (*L'oradorriu.*) (*Rialles.*)

Molt bé, ja s'ha dit també abans, amb l'anterior decret llei, el Govern utilitza de nou la figura del decret llei, substituïnt, doncs, en una ocasió més, el debat parlamentari necessari en alguns temes. Entenem la figura del decret llei per segons quins temes urgents, però aquí veiem que recurrentment el Govern, amb la incapacitat de governar perquè no té una majoria solvent, recorre sovint al decret llei. Recordem-ho, l'any 24 es va tramitar una llei i onze decrets lleis; l'any 25, onze lleis ordinàries i vint-i-tres decrets lleis, i l'any 26 ja portem tres decrets lleis. Per tant, és una forma de governar que no..., és anòmala perquè intenta substituir el tràmit i la discussió i la participació parlamentària.

Aquí ens porten un decret llei que, de fet, el que fa –també s'ha esmentat abans– és substituir el que seria la llei d'acompanyament o la llei de mesures que acompanyen un pressupost. Han set incapaços d'avançar amb el pressupost, per primera vegada a la història del Parlament el Govern i el president el retira un cop ja l'ha presentat i ara, emparats en una situació d'emergència, d'urgència per fer inversions, com diuen, o arreglar uns tràmits legislatius que haurien d'haver anat amb l'acompanyament del pressupost, intenten fer-ho a través d'un decret llei.

Com ha dit la consellera, ens parlen de dinou articles i dos disposicions, que algunes segurament que sí que estariem d'acord en que són urgents i s'haurien d'haver tramitat. En aquest cas estem oberts també nosaltres a consens, que no ho han fet, com ha passat també amb alguns decrets lleis anteriors. Però, per exemple, també ens hi posen pel mig, doncs, temes que..., com canviar les condicions d'accés a la condició de membre del Tribunal Català de Contractes del Sector Públic, afegir un article que faciliti a la ciutadania el coneixement de processos, preveure la digitalització de determinats temes i àmbits per part del CTTI. Són mesures que són necessàries però que creiem que no cal ficar-les totes aquí, totes barrejades amb un decret llei d'urgència en aquest sentit. Per tant, com dèiem, aquesta heterogeneïtat de modificacions ens fan veure que això és una llei d'acompanyament amagada darrere d'un decret llei.

Ja li avancem, amb el somriure que deia abans, que li votarem que no, i demanarem que es tramiti també com a projecte de llei, perquè no li veiem la urgència global. Per exemple, sí que hi ha temes, com he dit abans, reduir l'impost del CO₂ és una emergència. Vostès, en la sessió de Govern d'ahir, ho van anunciar com una de les mesures aquestes dels 400 milions per fer front a la crisi. Podíem haver-hi estat d'acord, però en canvi, no tots aquests dinou temes que passen per aquí..., no crec que puguin passar pel mateix raser de l'emergència.

Entre ells, també ho ha dit vostè, doncs modificar el cànon de l'aigua amb una puja del sis per cent per a l'any 2026 i 4,2 per cent els anys següents. No estem dient que no fos una mesura segurament necessària si des del 2017 no s'ha actualitzat, però no creiem que sigui una mesura urgent, i menys en aquests moments que la inflació sí que és urgent per a moltes famílies, encara que siguin imports petits... –que pugui ser un deu per cent, entre un deu i un quaranta per cent de la factura de l'ai-

gua–, poden ser imports petits, però bé, són imports que es van sumant a aquesta inflació que estem patint en aquests mesos, no? O, per exemple, també el tema de l'impost sobre el dipòsit de residus, que també afecta moltes vegades petites i mitjanes empreses i autònoms en aquest sentit; i per tant, creiem que modificar aquests tributs no..., això sí que pensem que s'extralimita una mica del que seria un decret llei que es fa per a mesures urgents.

En el tema aquest del cànon de l'aigua, a més a més, el que hi veiem és, com deia abans, a les famílies..., aquest IRPF que liquidaran aquest any, de mitjana es parla que els hi costarà entre dos-cents i 350..., a les famílies de rendes baixes i mitjanes, de més, l'IRPF. I aquí els hi afegim, doncs, cànon de l'aigua, els hi afegim impost del dipòsit de residus en dipòsits controlats, amb un IPC que el mes de març –recordem-ho– del 3,4 per cent o que s'ha pujat un 2,9 per cent respecte a l'any passat.

I aquí hi afegim dos coses més. L'altre dia sortia publicat que l'empresa pública que ha de fer infraestructures hidràuliques, Acuamed, doncs resulta que només inverteix a Catalunya el quaranta per cent del que ha d'invertir. I aquí tenim infraestructures hidràuliques com la Tordera II o com la dessalinitzadora del Foix, que ara sembla ser que el Govern els hi vol carregar, tota aquesta inversió que no fa l'Estat o que l'Estat infrainverteix..., li carregarem al rebut de les famílies –encara que sigui poquet, per a moltes famílies seran molts diners.

Nosaltres pensem que això és tornar a carregar els matxos, eh?, tornar a la butxaca de les famílies i al calaix de les empreses i els autònoms anar-los carregant allò que l'Estat, en aquest cas Acuamed, empresa estatal, no inverteix a Catalunya o allò que la Generalitat ha de fer –solucionar, per exemple, períodes de sequera–, però ho farem no amb els recursos que hauria de generar la Generalitat o no amb els 22.000 milions de dèficit, sinó que ho farem amb la butxaca de les famílies.

Per tant, amb això, evidentment, no hi podem estar d'acord en cap manera, eh?, i, per tant, el que discutim no és la decisió de la inversió, sinó el que discutim és l'oportunitat de fer-ho d'aquesta forma i l'oportunitat de fer-ho en aquests moments i, a més a més, de fer-ho sobre les famílies de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Joan Ignasi Elena Garcia.

Joan Ignasi Elena Garcia

President, consellers, consellera... Esquerra Republicana vol pressupostos, perquè és que els països els necessiten, els pressupostos; perquè els pressupostos donen credibilitat i donen *previsibilitat*, i això és molt rellevant. I com a partit de Govern que som, estem convençuts d'aquesta necessitat, en tenim consciència i convicció.

És bo tenir pressupostos, no perquè es perdin recursos –perquè la prova del dèficit de l'any anterior acredita que els recursos es poden disposar–, sinó que és bo per planificar; és bo per planificar, per gestionar millor i per aprofitar totes les oportunitats; és bo tenir pressupostos per la *credibilitat* de les institucions, perquè els pressupostos ofereixen credibilitat, com ofereix, també, credibilitat complir amb els acords..., com no dona credibilitat –i és un descrèdit per a la política i les institucions– no complir els acords, perquè, si no es compleixen els acords, es perd crèdit, i sense crèdit un no és fiable, i si un no és fiable, tampoc serien creïbles uns pressupostos; i, per tant, tornàriem a l'origen, perdriem la credibilitat i la *previsibilitat*, que és la condició que atorguen els pressupostos.

Aquesta legislatura, per a nosaltres, per a Esquerra Republicana, està informada per dos principis, aquesta legislatura va d'avenços en sobirania: el primer, el de la responsabilitat. Així va néixer aquesta legislatura, la responsabilitat d'Esquerra Republicana de fer-la avançar, aquesta legislatura, a canvi d'avenços en sobirania.

Ambició nacional; aquest és l'altre principi que informa el capteniment d'Esquerra Republicana en aquesta legislatura també, que es concreta en avenços en sobirania, responsabilitat que va fer possible el naixement d'aquesta legislatura. Ambició nacional i compromisos complerts, que són la garantia que s'exigeix per garantir l'estabilitat i la continuïtat d'aquesta legislatura –responsabilitat per néixer i compliment per mantenir-la.

Ambició nacional és l'atribut que identifica allò que és la substància del projecte polític d'Esquerra Republicana, i aquest és el principi que ens informa i aquí som. I aquesta política és la que ha permès l'acord sobre el FLA, el finançament singular, el consorci d'infraestructures o l'empresa de Rodalies; avenços en sobirania que s'han de produir en compliment dels acords que poden permetre una eventual negociació de pressupostos. Aquesta, i no cap altra, és la pressió que sent Esquerra Republicana: la coherència amb allò que hem dit i la coherència amb el poble de Catalunya.

Aquest és un decret necessari, per això el votarem, perquè no deixarem a la intempèrie els catalans i catalanes, com l'altre decret. Parla de coses que hi estem d'acord; per exemple, en matèria d'habitatge, l'instrument per limitar els lloguers, mesures vinculades als grans tenidors, mesures de control de les fiances..., vaja, moltes de les mesures que el grup socialista va bloquejar a l'anterior Govern i que ens n'alegrem, i molt, que ara tirin endavant; s'ha de mirar endavant, més val tard que mai. Són mesures necessàries, com les mesures de simplificació administrativa: n'hi ha algunes que són importants, algunes que faciliten sobretot la vida del Govern, i és bo que a partir d'ara també n'aprovem algunes que facilitin la vida de la gent i aquí també hi serem. En aquest sentit, estem a favor i d'acord amb algunes de les mesures que es plantegen..., i satisfets, doncs, que passin i estiguin aprovades gràcies als acords als quals hem arribat al llarg d'aquesta legislatura.

Altres ens costa veure que tinguin la urgència que han de tenir, però, en tot cas, a través de la negociació i de la posterior tramitació com a projecte de llei –que nosaltres pensem que s'ha d'esdevenir– podran ser parlades, igual que alguns elements que nosaltres potser no compartim tant o que volem dialogar i parlar amb el Govern.

En definitiva, coneixen quin és el capteniment del Grup d'Esquerra Republicana al servei de la majoria dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, en una legislatura que, ho repetim, va d'avenços en sobirania.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, senyora consellera... Bé, ja sap les condicions d'Esquerra per tenir un nou pressupost. De moment, aquí el que constatem és el fracàs del seu pressupost anterior, no?

I, com a mínim, el Govern el que fa ara és utilitzar la pròrroga pressupostària i també aquest context socioeconòmic per introduir un decret llei òmnibus, un monstre, un calaix de sastre normatiu que impacta en molts àmbits de l'Administració i dels ciutadans de Catalunya, com és la part fiscal, l'habitatge, l'urbanisme, l'Administració, subvencions, etcètera.

I això ho fa, encara que vostè digui que pot fer-ho, sense una justificació correcta, i ho fa a través d'una justificació genèrica, contrària al que li diu el Tribunal Constitucional, que demanda una justificació extraordinària i, a més, concreta per cada necessitat i això vostès no ho fan. Han de justificar cada mesura vinculant-la a la necessitat i a la urgència, i això no ho fan. Per tant, és un decret llei monstre contrari al que és el Tribunal Constitucional.

I això ho fan amb una voluntat política d'aprofitar un instrument excepcional com és el decret llei per fer reformes estructurals sense debat parlamentari. Això és degradar el Parlament de Catalunya, senyora consellera, perquè vostè aporta moltes matèries sense tenir la possibilitat de fer un debat parlamentari i això és lo que la doctrina del Tribunal Constitucional rebutja.

I, a més a més, si entrem en el fons el que fan és ratificar la seva política d'esquerra radical, perquè incrementen impostos, més intervenció, més control i molta més burocràcia; incrementen el cànon de l'aigua en un context d'inflació, un element tan bàsic com és l'aigua, amb conseqüències greus per al cost de vida de les famílies, dels empresaris –més inflació i menys competitivitat.

I el mateix passa sobre l'impost de residus que vostè ha mencionat, quan molts ajuntaments fins i tot ja tenen l'impost duplicat, com és el de l'Ajuntament de Barcelona, i a sobre, ho fan justificant-lo amb una tècnica inevitable de raó tècnica quan això és una decisió política –una decisió política– i és una recaptació amb una coartada ecològica; i per tant, nosaltres no hi estem d'acord.

El que sí que li demanem és que estengui l'exempció del CO₂ a tothom, no només als vehicles vinculats a l'activitat econòmica..., a tothom, i que també deflactin l'IRPF perquè les famílies no tinguin aquesta asfíxia fiscal que estan suportant a Catalunya.

Però si hi ha un àmbit on aquest decret llei és especialment perjudicial és en l'habitatge –és en l'habitatge–, perquè vostès reforcen l'arquitectura intervencionista sobre el lloguer i, a més a més, generen un efecte de confiscació regulatòria contra la propietat privada que enfonsa l'oferta, que impedeix que les persones que vulguin llogar un pis puguin accedir-hi, perquè cada vegada la limiten més amb tota aquesta voracitat intervencionista i sancionadora, que el que fa és expulsar els pisos del mercat.

I, a més, ho fan contrari també a la doctrina del Constitucional, perquè vostè sap que no pot establir sancions administratives a través d'un decret llei, ho ha de fer a través d'una llei; en canvi, ho colen per la porta de darrere. Per tant, tot són criteris contraris amb aquesta voluntat d'intervenir i de controlar-ho tot. I, a més a més, ho fan amb unes clàusules que impedeixen que hi hagi seguretat i que generen un conflicte interpretatiu, com és exigir el rebut en comptes del contracte, en contra de la llei d'arrendaments urbans amb tot el que això implicarà.

Per tant, amb aquesta política més control, més obligacions, més sancions, menys oferta. A Catalunya ha caigut un vint-i-quatre per cent l'oferta d'habitatge. Fins a on volen arribar?

En la part urbanística hi ha aspectes positius, però, en general, vostè modifica una llei que, a més a més, va modificar fa tres mesos; això és un calaix de sastre i les petites millores no compensen el que suposa no fer una reforma integral.

I aprofiti aquesta llei, perquè la pròrroga de les VPOs, que afecten milers de famílies a Catalunya i que no poden recuperar la seva propietat, l'haurien d'haver fet amb aquest decret llei i no l'han fet. Per tant, nosaltres el que estem és a favor de les famílies, a favor dels joves i de les classes mitjanes perquè puguin accedir a un habitatge i vostès això ho estan perjudicant.

I com a conseqüència de fons d'aquest decret llei, és la degradació de la seguretat jurídica. Quan el Govern governa a cop de decret llei, quan es modifiquen normes estructurals per vies d'urgència i quan es multipliquen les obligacions i sancions sense un debat parlamentari, el missatge és molt clar, a Catalunya les regles poden canviar en qualsevol moment. Això és letal; és letal per a la inversió, és letal per a les necessitats de les famílies, per a l'estabilitat i la previsibilitat.

I, per tant, senyora consellera, el Grup Popular votarà en contra per un tema institucional, perquè degrada el Parlament; per un tema jurídic, va en contra del Constitucional; per un tema econòmic, perquè augmenten els impostos en el pitjor moment

per a les famílies; i un tema social, perquè dificultaran cada vegada més l'accés a l'habitatge.

I nosaltres li demanarem que es tramiti com a projecte de llei i, per tant, senyora consellera, com deia, votarem en contra i espero que ens atengui aquesta petició perquè aquest Parlament pugui intervenir i pugui fer les seves aportacions de tots els àmbits materials.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora Mónica Lora i Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bé, molt bon dia. Bé, avui ens trobem un decret que barreja matèries sense cap mena de connexió, que inclús trenca el principi d'unitat normativa i que utilitza la via d'urgència, precisament, per esquivar el debat parlamentari.

L'exposició de motius insisteix que no hi ha alternativa a la via d'urgència, però jo crec que aquí és on, precisament, es troba el punt feble; de fet, em pregunto que si és realment extraordinari aprovar un decret òmnibus amb una sèrie de mesures que són estructurals, i la resposta és que no.

Un decret que, en termes generals, no supera el test jurídic, però és que ni tan sols supera el test de la realitat. Per començar, neix, doncs, del fracàs d'un Govern que és incapaç d'aprovar uns pressupostos i ara pretén governar a cop de decret llei.

I quan entrem en el contingut, què ens trobem? Doncs, resumidament, que modifiquen el cànon de l'aigua i deixen previstes pujades automàtiques cada any fins al 2030. Per tant, això suposarà un increment a la factura de l'aigua i això vol dir, doncs, que ara es pagarà més exactament pel mateix consum d'aigua.

I el mateix passa, doncs, amb els residus, que encareixen la seva gestió, i aquest cost, doncs, acabarà repercutint en famílies, negocis i també activitats econòmiques. Per tant, no estem parlant d'una simple actualització, sinó que estem parlant d'una pressió fiscal encoberta, a sobre, la consellera, en la presentació d'aquest decret ens diu que hem de somriure. Té nassos la història. *(Alguns aplaudiments.)*

Després arribem a l'apartat de l'habitatge, que, segons el Govern, aquest decret serveix per donar resposta urgent a la demanda, reforçar la transparència i donar seguretat jurídica, però clar, veiem que, mentre parlen de transparència, el que fan és consolidar un model amb encara més control; mentre parlen, per exemple, de seguretat jurídica, el que veiem és que s'augmenta encara més la incertesa, i mentre diuen que volen més habitatge, mantenen totes les polítiques que estan frenant la construcció: no eliminen les zones tensionades, no eliminen la reserva del trenta per cent, i així és complicat augmentar l'oferta; és més, en aquest decret es reforça el control sobre el mercat de lloguer amb les inspeccions, obligacions, sancions i també, doncs, la creació del registre de grans tenidors.

També s'amplia el concepte d'«ús anòmal d'un habitatge», i dona a l'Administració més poder –més potestat– per inspeccionar, sancionar i fins i tot intervenir els habitatges utilitzant, doncs, dades de consum, imposar multes, etcètera. Clar, a mi em sembla molt curiós el concepte que té el Govern d'«incentivar» el mercat de lloguer. *(Alguns aplaudiments.)*

Després hi ha un tema que no s'ha comentat, però jo crec que és important comentar-ho. En matèria d'habitatge de protecció oficial, diuen que volen augmentar el nombre d'habitatges, però sense incrementar l'edificabilitat; és a dir, encabir més habitatges amb menys espai. Perquè això, a la pràctica, significa això; a la pràctica significa que clar, que hi hagin més habitatges, però més petits i més densitat, o sigui, més gent concentrada en menys metres quadrats.

És més, jo crec que aquí s'ha de dir, perquè és que crec que cap ningun parlamentari ho ha dit. Aquí hi ha una trampa conceptual, perquè no és el mateix densificar construint millor que densificar empitjorant les condicions de vida dels catalans,

i, per tant, dels nostres veïns, que, de fet, aquesta és la línia de les declaracions que va fer fa unes setmanes Salvador Illa.

De fet, nosaltres ens preguntem: no seria molt millor, si es vol densificar, poder, doncs, créixer en alçada, lo que seria incrementar sostre, incrementar en altures per realment poder generar una oferta real, però no només una oferta real, sinó també de qualitat, perquè la gent no sigui amuntegada. Perquè, precisament, les declaracions que va fer el president Illa anaven en aquesta línia. Va dir textualment que «s'havia de densificar tant com puguem i posar tant d'habitatge allà on hi càpiga».

Què vull dir amb això? Que, en aquest sentit, amb aquest tipus de política s'ha d'anar amb compte i s'ha de ser rigorós. S'ha d'anar amb una planificació i s'ha de tenir un control, i, sobretot, tenir uns serveis públics forts, perquè si no, el que provocarem és encara més saturació dels serveis públics.

I dic això pensant, per exemple, doncs, en un dels municipis amb més densitat de tota Europa, que està a Catalunya, i és l'Hospitalet de Llobregat. Què és el que pretenen fer en municipis com l'Hospitalet de Llobregat?

En definitiva, crec que aquestes declaracions, doncs, mereixen una profunda reflexió, i, sobretot, hi insisteixo, planificació, perquè no es poden tractar tots els municipis de Catalunya i els barris; podríem parlar, doncs, del barri de la Florida, per exemple, de l'Hospitalet, igual que altres barris, per exemple, de municipis de la comarca del Maresme.

I, en definitiva, no dona per més, perquè és una animalada que ens donin només cinc minuts per a aquest decret, que és un decret que jo he batejat com un «decret Frankenstein», perquè és que ens parlen de fiscalitat, d'urbanisme, d'habitatge, del cànon de l'aigua, de residus, de digitalització, de serveis socials... És que és inviable poder parlar de més coses en només cinc minuts.

Gràcies.

El president

Senyora diputada, el temps de cinc minuts el determina la Junta de Portaveus. Hi va haver consens unànime perquè el torn dels grups parlamentaris fos de cinc minuts. Per tant, mirin de coordinar-se internament per veure si aquesta és la posició vàlida o no.

A continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Consellers, conselleres... Bé, de fet ja s'ha dit, però com que estem debatent ara mateix en cinc minuts, és un decret que, en realitat, es podria dir que és un simulacre de la llei de mesures que va aprovar el Govern en el seu moment i que finalment va retirar per la impossibilitat d'assolir els suports necessaris per aprovar els pressupostos i la llei de mesures d'acompanyament als pressupostos que van de la mà.

Ja saben que l'objectiu de les lleis de mesures que acompanyin els pressupostos és, justament, fer aquelles modificacions que estan justificades per poder acomplir amb el que preveuen els pressupostos. D'aquí que hi hagin tantes mesures fiscals i d'aquí que hi hagi mesures també regulatòries, que van en la línia també de poder acomplir aquests pressupostos.

Ara el que tenim és un decret que és una versió més reduïda d'aquella llei de mesures. Nosaltres ja vam advertir el Govern. La llei de mesures, quan hi ha un acord pressupostari que necessita el suport d'altres grups, no pot ser una llei en la que s'intentin encabir i colar coses que la resta de grups que donen, poden donar suport als pressupostos no hi estan d'acord.

Crec que aquest és un exercici que hauria de fer el Govern d'intentar no utilitzar la llei de mesures per colar per la porta de darrere temes amb els quals potser no té el suport ni l'acord dels grups amb els quals està negociant els pressupostos i també

hem intentat que en aquest decret no hi hagin aquestes qüestions amb les que –ja els hi avanço– no hi estem d'acord i creiem que necessiten treballar-se molt més.

Però és cert que hi han algunes qüestions que sí que hi són. Jo em dedicaré a parlar d'algunes de les qüestions importants per nosaltres que sí que hi són, i d'altres de les qüestions que, sobretot, surten de l'acord de pressupostos al qual els Comuns vam arribar amb el Govern que no hi són i que treballarem i ens assegurarem de que hi siguin a la llei de mesures d'acompanyament als pressupostos que preveiem que pugui haver abans d'arribar al mes d'agost.

Per nosaltres, el més important són, i jo em centraré molt en les mesures d'habitatge. És cert que n'hi han moltíssimes més; la consellera les ha explicat, altres grups també les han comentat, però nosaltres volem centrar-nos en un dels temes que més ens importa i que estem prioritzant més en aquesta legislatura.

I volem posar sobre la taula, com els hi deia, les coses que sí que hi són, però també les que no hi són i les que voldrem que hi siguin a la llei de mesures. Quines coses hi ha que sí que estan bé? Doncs que enfortim una vegada més, li donem un gir més a la seguretat del règim sancionador i a la capacitat que té el Govern per sancionar els incompliments i els fraus a la llei d'habitatge i a la contenció de rendes.

És un pas més perquè sigui efectiu –que el Govern té eines–, que ja ho és, però perquè sigui encara més efectiu, perquè encara hi hagin menys dubtes i encara hi hagin més traves, com les que s'estan posant, per part dels departaments, tant la conselleria d'Habitatge i l'Agència Catalana de l'Habitatge, com del departament i la conselleria, des de l'Agència Catalana de Consum, per posar aquestes sancions que diem que han de ser «dissuasòries».

I aquest matí els hi deia la presidenta del nostre grup: «“Dissuasòria” és una sanció de 900.000 euros al fons voltor que vol fer fora la gent de l'edifici de Sant Agustí; no són multes de 1.500, no són multes de tres mil euros que no els hi fan ni pessigolles a les butxaques.»

Hi han altres temes necessaris en decret; per exemple, l'obligació de que els grans tenidors comuniquin a l'Administració totes les propietats que tenen. Això és important que hi sigui aquí, però tampoc és suficient. Tenim un acord per un decret de desplegament del registre de grans tenidors, que vam anunciar l'acord el mes d'octubre, i que encara no està aprovat, que va donant voltes, va donant voltes i va donant voltes i encara no el tenim efectiu. I, consellera, sap que sense aquest registre, moltes de les mesures que hem acordat amb vostès mateixos, com l'ITP del vint per cent, no es poden aplicar.

També és necessari aterrar i definir millor la definició de «gran tenidor» perquè ens evitem les esclertes, perquè el que no té massa sentit és que sigui la mateixa Generalitat qui està fent comunicacions donant pistes als grans tenidors de com poden fer-ho per evitar pagar el vint per cent, que és el que està passant ara mateix. Per tant, hem d'acotar claríssimament aquesta definició de «grans tenidors», i és una de les coses que hem acordat per als pressupostos i que voldrem que hi siguin a la llei de mesures que vingui més endavant.

Quines altres qüestions volem que hi siguin en aquesta llei de mesures, i no hi són en aquest decret, i que tenim acordades? Doncs, per exemple, equiparar les condicions a l'hora d'adjudicar l'habitatge de protecció oficial entre els habitatges públics i els habitatges privats. No pot ser que, ara mateix, als habitatges de protecció oficial privats no hi hagi un criteri d'assignació, i acabi sent el primer que passa per la porta, el primer que es passa la cua, l'amic del promotor que té la informació privilegiada que aquests habitatges de promoció oficial sortiran, i que no hi hagi un criteri que garanteixi l'equitat de tothom i la igualtat d'oportunitats per a tothom per accedir a aquests habitatges de protecció oficial.

Vostès han anunciat i tenim acordat la construcció d'aquests cinquanta mil habitatges de protecció oficial que han de ser de lloguer i que han de ser protegits, però

llavors també hem de treballar *ja* perquè l'adjudicació d'aquests habitatges garanteixi la igualtat d'oportunitats per a tothom, i això, ara mateix, no està passant.

Com els hi deia –i ja acabo, president– la nova llei de mesures, ens la mirarem amb lupa. Demanem al Govern que no intenti passar per la porta del darrere qüestions que no hi estem d'acord, perquè per molt que tinguem un nou acord de pressupostos..., que haurem de treballar un nou acord –perquè aquests pressupostos, evidentment, ja no són els del 2026, són 2026 i 27, i, per tant hem d'actualitzar sumant-hi coses al que ja tenim–..., voldrem que la llei de mesures ja concreti allò que tenim acordat, però, sobretot –sobretot–, no esperin que el fet que arribem a un acord de pressupostos signifiqui un acord per a qualsevol cosa a la llei de mesures.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé, anirem per feina. Nosaltres votarem en contra d'aquest decret llei. Primer, el que ja els hi diem des de fa estona. Precisament, la diputada anterior, Susanna Segovia, deia: «Aquesta és la llei d'acompanyament que hagués acompanyat uns pressupostos.» Doncs bé, no hi ha pressupostos; no hauria d'haver-hi una llei d'acompanyament. Si s'han de fer determinades polítiques, s'haurien de passar pels tràmits parlamentaris que siguin els pertinents.

Fora d'això, avisar. Cànon de l'aigua –ja ho ha denunciat en altres ocasions el meu company Dani Cornellà. Aquesta pujada que hauria de permetre multiplicació de capacitat de la dessalinització, al final, tenim un gran guanyador, i no és el conjunt dels catalans; és el lobby turístic, perquè la població pagarà més per l'aigua perquè el lobby turístic tingui prou aigua a preu bonificat per al seu negoci de sol i platja.

Si no revisem els recursos hídrics, això seguirà sent una constant. Per tant, tenint en compte que pretenen tornar a plantejar, quan tinguin pressupostos, una llei d'acompanyament en la qual colloquin tots els temes que considerin, doncs, els avisem que això hauria de ser un límit i una cosa que s'hauria de poder debatre d'una altra forma, que és com utilitzem els recursos d'aquest país.

Aprofitant també que es fa menció d'uns canvis tècnics sobre les ajudes de lloguers, dir que potser..., i que per això nosaltres també votem en contra, aquesta no és la via que s'hauria de seguir en aquests moments. És a dir, les ajudes dels lloguers, mentre els preus siguin injustos, són un finançament de caràcter públic a un negoci privat que aquest Parlament ja ha reconegut diverses vegades que no hauria de ser legítim, en el sentit que si l'habitatge és una inversió, i, per tant, si requereix que hi hagi uns beneficis que puguen..., és –em sap greu dir-ho– el que estem denunciant com a especulació.

Per tant, no hauria d'haver-hi aquests tipus d'ajudes, sinó que lo que s'ha de fer és baixar els preus; si no, lo que estem fent és una transferència de capital públic –que no és dels que estem aquí, sinó que és del conjunt dels treballadors que la porten– cap a mans privades, que, de retruc, lo que fem és seguir reforçant el poder que tenen aquestes mans privades, que, per desgràcia, durant molts anys, han sigut els que han legislat més, i no la gent que vota la gran majoria dels partits que estan aquí; i en aquest mateix sentit, dir que les baixades d'impostos no haurien de ser la resposta.

Ha escoltat ja diferents formacions dir que havia pujat el preu dels carburants. Això no és del tot correcte, en realitat... –per la guerra d'Iran, disculpeu. Per la guerra d'Iran no puguen els preus dels carburants; per la guerra d'Iran puguen els costos d'extracció dels preus dels carburants. Els preus dels carburants els apuguen aquells que decideixen els preus, és a dir, el gran oligopoli energètic. Per tant, de la mateixa manera que han pujat els preus, podrien haver decidit no apujar els preus. Es podrien

haver «topallat», aquests preus; no des d'aquí, perquè no tenim les competències, però sí des del Govern de l'Estat.

Per tant, és important que puguem situar això, perquè cada vegada que baixem qualsevol tipus d'impost, el que estem fent és pura política de la impotència, pura política d'assumir que en comptes de que siguin els beneficis econòmics qui carreguin els costos quan aquests pugen, es carreguin a través de baixar la força de l'erari públic.

No podem estar aquí fent grans discursos, que a mi, evidentment, també em semblen molt bé, sobre que no s'han d'abaixar els impostos i sobre la importància d'aquesta recaptació per sostenir un sistema públic i de benestar, i posteriorment, a poc a poc, anar avalant la política de baixada d'impostos.

És poc el grau de recaptació que queda afectat en aquesta tendència, sí, però és una cosa que crec que hauríem de poder parlar. Com que hi ha hagut debats en aquest sentit sobre quines són les mesures que hauríem de prendre entorn de la guerra de l'Iran i ara també és una de les justificacions entorn de petites mesures que surten en aquest decret, considerem que és una reflexió que s'hauria de poder traslladar, perquè precisament el Parlament hauria de servir-nos per discutir d'aquestes qüestions.

Dit això, moltes gràcies i reiterar que, en aquest cas, hi votarem en contra.

El president

Moltes gràcies. En nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Tenim una formació política que presenta uns pressupostos, els defensa públicament, amenaçant fins i tot amb convocar noves eleccions en cas de no aprovar-los, i els retira després de comprovar que ni els seus propis socis de Govern els hi validaran. La seva cursa per esdevenir la riota del Parlament ha set meteòrica.

El senyor Illa se n'ha fet uns bons tips, de dir-me que fracassaré. M'ho ha etzibat des d'aquest faristol i des del seient de Presidència, però he reeixit a l'hora d'aprovar els meus comptes. Qui ha fracassat són vostès. En lloc d'assumir responsabilitats i intentar reconstruir majories o tornar la veu al poble repescant les urnes, vostès tornen a la normalitat –a la seva, de normalitat, la dels decrets llei abusius i injustificables– i ho fan amb una naturalitat que esfereïx.

És admirable la determinació i habilitat d'aquest Govern a l'hora de substituir un pressupost treballat pel degoteig constant de decrets improvisats. Fingeixen urgències intermitents per continuar fent la viu-viu, però l'única urgència real que té aquest país és la de substituir-los a tots per dirigents competents. Vint-i-set pàgines de decret llei amb què pretenen mastufegar-ho tot –fiscalitat, urbanisme, funció pública, control financer, telecomunicacions– sense resoldre absolutament res. La brúixola es va inventar abans que el rellotge precisament perquè és més important la direcció que el temps. Vostès han perdut el nord i ara frisen per guanyar minuts manipulant les broques. Aliança Catalana té el rellotge al canell i la brúixola als dits, a punt per agafar el relleu, si així ho dictaminen les urnes.

En aquest decret llei, vostès es limiten, com sempre, a apujar impostos, a erradicar controls i fiscalitzacions sota l'excusa d'una suposada simplificació i agilització, a proporcionar allotjaments temporers a mà d'obra barata en comptes de resoldre el problema habitacional dels catalans, a recol·locar i promocionar internament funcionaris afins. En definitiva, sota el recer omnipotent de la paraula «urgència» ens entaforen tot de mesures provisionals encarades a beneficiar els seus deliris ideològics o les seves necessitats de partit.

No només votarem en contra d'aquest decret llei, sinó que exigim que es retiri i que es presenti com a projecte de llei ordinari, amb debat, amb esmena, amb trans-

parència. O és demanar massa, això de poder debatre al nostre Parlament? No els vaig pas veure tan partidaris de la unilateralitat, no, el Primer d'Octubre.

El president

I, finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Guillem Sánchez Prat.

Guillem Sánchez Prat

Bé, gràcies, president. Conselleres, consellers, diputats, diputades, secretari general...

Després d'escoltar els portaveus de l'odi i de l'apocalipsi, crec que és més necessari que mai dir-los quatre veritats: la primera, Catalunya no té por al futur; la segona, els catalans i les catalanes estan farts de la seva fi del món; la tercera, Catalunya és un país fantàstic, ple d'oportunitats i carregat de futur, i la quarta, no l'espatllareu perquè a nosaltres ens trobaran a l'escolta, al diàleg i a l'acord per millorar la vida del conjunt de la ciutadania, i la majoria d'aquesta cambra també vol avançar i prosperar i no ancorar-se en distopies supremacistes. *(Aplaudiments.)*

D'altra banda, hi ha aquells que només volen suprimir impostos i entitats. També tenim una mala notícia: no es pot beure i bufar alhora. No poden demanar rebaixes fiscals a tort i a dret sense ser conscients de que la despesa es retallarà, o que potser tornaran les retallades amb vostès, que és el que millor van fer? És més, són plenament conscients que no es pot expandir l'estat del benestar rebaixant impostos, i, tot i així, ho repeteixen i ho repeteixen i ho repeteixen. Llavors ja no és qüestió d'entiment, és qüestió de vici; especialment amb el mantra de l'«infern fiscal». Espanya té una pressió fiscal del 37,3 per cent i la zona euro, del 40,9 per cent. Per tant, no vivim en cap infern. En tot cas –i també els ho diré totes les vegades que faci falta– l'infern hauria de ser per als defraudadors, per als insolidaris i per als avars.

Nosaltres, com ha explicat la consellera, volem redistribuir la riquesa lluitant contra les desigualtats. Per això vam modificar l'IRPF perquè els que menys tenen paguin menys i els que més tenen paguin una mica més. Una renda inferior a 33.000 euros, que són sis de cada deu catalans –que és el que ha explicat la consellera–, pagarà en aquesta campanya de renda molt menys. Sense impostos progressius no hi ha estat del benestar i sense estat del benestar no hi ha classe mitjana.

I ja entrant en el decret, es crea un fons de 100 milions per als ajuntaments per a obres de reforma, adequació i millora de les nostres escoles, que suposo que també hi estan en contra perquè no és una retallada i és donar oportunitats per a tothom. També es fixa la participació dels ens locals en els ingressos de la Generalitat en 168 milions i estableix un fons específic per als municipis rurals de 8,4 milions, que també hi estan en contra. Voten a favor de l'estatut del municipi rural i no volen posar-hi ni un cèntim –molt coherent, senyors–; tornin, si us plau, a la centralitat política. No vagin de víctimes; aportin, sumin i dialoguin, que hi guanyarà el país.

També guanyarem més si alguns deixen de ser els titelles locals de Trump. Veiem cada dia els efectes de la inflació de l'extrema dreta, la inflació d'una guerra a l'Orient Mitjà provocada per la internacional reaccionària. La internacional de l'odi de VOX i Aliança Catalana són els culpables de l'increment del cost de la vida i nosaltres hem d'actuar perquè la gent no pateixi i pugui seguir treballant amb normalitat. Per això el Govern eximeix el pagament de l'impost de CO₂ als petits transportistes de mercaderies durant el 2025.

El pla d'habitatge ja s'ha explicat. Tenim un bloc de mesures que busquen més control sobre el mercat de lloguer, reduir el frau, garantir el compliment de la llei i lluitar contra les pràctiques abusives. En urbanisme, més flexibilitat als ajuntaments per construir habitatges de protecció oficial. No es pot actuar d'una altra manera que no sigui al costat dels ajuntaments.

I finalment, un altre bloc de mesures té per objectiu reduir la burocràcia i agilitzar els processos. Volem una Generalitat que no demani dues vegades el mateix pa-

per i que comparteixi dades entre els serveis socials i sanitaris per reduir els terminis de reconeixement de situacions de discapacitat o de dependència.

Sabem d'on venim, sabem cap on anem i sabem com ho volem fer –i acabo. Exercim el nostre autogovern amb sentit de país, de deure i de responsabilitat. Les institucions i les polítiques públiques són patrimoni de tothom i estan al servei de tothom; posem-les al servei de la seva gent amb solucions i no amb excuses.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

D'acord amb l'article 158.3 del Reglament, s'entén que els vots afirmatius són favorables a la validació del decret llei i els vots negatius són favorables a la derogació.

Passem, doncs, a la votació sobre la validació del Decret llei 3/2026.

Comença la votació.

El resultat de la votació és el següent: 68 vots a favor, 67 vots en contra i cap abstenció.

Vist el resultat de la votació, el Decret llei 3/2026 ha estat validat.

D'acord amb l'article 158.4 del Reglament, un cop validat el decret llei, preguntat a la cambra si hi ha cap grup parlamentari que vulgui tramitar aquest decret llei com a projecte de llei –el Grup Parlamentari de Junts, el Grup Parlamentari del Partit Popular, el Grup Parlamentari Mixt, el Grup Parlamentari de VOX i el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Ateses les peticions formulades pels grups parlamentaris, sotmetrem a votació si aquest decret llei s'ha de tramitar com a projecte de llei o no. S'entén que els vots afirmatius són favorables a la tramitació com a projecte de llei i els vots negatius són en sentit contrari.

Comença la votació.

El resultat de la votació és unanimitat: 135 vots a favor, cap vot en contra, cap abstenció.

Vist el resultat de la votació i d'acord amb l'article 158.4 del Reglament, el Decret llei 3/2026 ha quedat validat i es tramitarà com a projecte de llei.

Proposició de llei de modificació de la Llei 4/2006, de 31 de març, ferroviària, per a modificar el règim sancionador de les conductes que desllueixen les infraestructures ferroviàries

202-00062/15

El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la proposta de tramitació, directament i en lectura única davant del Ple, de la proposició de llei de modificació de la Llei 4/2006, de 31 de març, ferroviària, per a modificar el règim sancionador (*remor de veus*) de les conductes que desllueixen les infraestructures ferroviàries. Silenci, si us plau, especialment els diputats que decideixen sortir de l'hemicicle.

D'acord amb l'article 138.2 del Reglament, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar va sol·licitar la tramitació en lectura única davant del Ple d'aquesta iniciativa parlamentària. La Mesa, d'acord amb la Junta de Portaveus, va acordar d'elevat al Ple la proposta de tramitació en lectura única sol·licitada. Com bé saben, aquest primer debat segueix les normes establertes per als debats a la totalitat.

En primer lloc, intervindrà el grup parlamentari proposant per un temps màxim de set minuts, tal com es va acordar a la Junta de Portaveus. Per tant, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Ivana Martínez Valverde. *(Pausa llarga.)* Sí, que el micròfon sembla que no funciona. No sé per què no funciona, francament; ho tornem a provar.

Ivana Martínez Valverde

Ja està, no?

El president

Ara. Ara em sembla que sí.

Ivana Martínez Valverde

Doncs li torno a donar les gràcies. Diputats, diputades... Avui portem al debat una proposició de llei que és tan concreta com necessària. Tres articles, dos disposicions addicionals; una modificació petita, però d'un gran abast. En aquesta proposta parlem de civisme, de servei públic i de responsabilitat col·lectiva. Parlem de protegir un sistema ferroviari que utilitzen cada dia centenars de milers de ciutadans i ciutadanes del nostre país.

I a fi d'evidenciar amb major claredat la importància d'aquesta proposta que avui portem, tot seguit detallaré certes dades que la fonamenten. Els fets són prou eloqüents i parlen per si sols: fa poc més d'un any, el primer dels nous trens de rodalies sortia de la fàbrica d'Alstom i en menys de quaranta-vuit hores ja havia estat vandalitzat amb grafitis a l'estació de Mataró. Aquest mateix mes de març, el primer tren llançadora cap a l'aeroport que operarà Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya arribava a la mateixa estació. I què ha passat, diputats, diputades? Doncs exactament el mateix: mateixa estació, mateix vandalisme i mateixa impotència.

Fins al 31 d'octubre del 2025, els actes vandàlics, en especial els grafitis, han suposat un cost de 6,2 milions d'euros, 20.395 euros al dia; diners que no arriben ni a hospitals ni a col·legis. Un total de 822 actes vandàlics, 48.500 metres quadrats de pintades que equivalen a 590 dies d'immobilització de trens.

Això no és només una qüestió d'estètica, si els trens llueixen bé, millor o pitjor; això equival a retards, equival a cancel·lacions, equival a que els usuaris arribin tard a casa seva, a les feines o a les cites al metge. És un problema real de qualitat de servei públic. I, malgrat això, ens trobem en un marc normatiu actual que és insuficient. L'actual llei ferroviària, del 2006, no respon adequadament a la realitat actual: no tipifica de manera prou clara certes conductes ni estableix un règim sancionador proporcional al dany causat.

Per això, presentem aquesta modificació de la llei. Aquesta proposició té tres objectius molt clars. El primer és actualitzar la definició d'«infracció greu», incorporant explícitament el material rodant. Perquè, sí, els trens són infraestructura crítica del servei i ha d'estar protegida com a tal.

Segon, tipifiquem de manera específica les pintades que alteren el funcionament del servei; no qualsevol conducta, sinó aquelles que obliguen a aturar els trens o a intervenir sobre el material, afectant el servei.

I tercer, adaptem el règim sancionador. Les sancions actuals han quedat desfades. Proposem augmentar-les perquè siguin realment dissuasives: les infraccions lleus, fins a divuit mil euros; les greus, fins a noranta mil euros, i les molt greus, parlem de més de..., bé, en total de 900.001 euros. Perquè fer malbé el servei públic, que costa milions d'euros, no pot sortir gratis. Perquè qui la fa l'ha de pagar.

I vull ser molt clara: aquesta llei no va sola, a Catalunya s'estan fent esforços importants en matèria de seguretat ferroviària. La inversió de Renfe supera els 20 milions d'euros en seguretat: més vigilants, la incorporació de sistemes de videovigilància, l'ús de drons i la coordinació amb els Mossos d'Esquadra. A més, existeix un marc de col·laboració entre Generalitat i Renfe per reforçar la seguretat i millorar el servei.

Aquesta proposició, senyors i senyores, de llei encaixa perfectament en aquesta estratègia: més prevenció, més coordinació i més responsabilitat. Perquè no n'hi ha prou amb invertir diners; cal també tenir eines legals i eficaces.

Alguns podrien pensar que estem parlant només de grafitis, però no és així; estem parlant d'uns recursos públics que es malbaraten, d'un servei públic que es degrada

i una convivència que es deteriora. El vandalisme no és una expressió artística quan afecta el bé comú i perjudica milers de persones i tenim l'obligació de respondre-hi. Qui fa ha de ser responsable amb les conseqüències. No amb alarmisme, no volem populisme, sinó amb una proporcionalitat, amb rigor i amb un sentit comú.

Diputats i diputades, aquesta llei no és una proposta ideològica; és una proposta de país: és una proposta per defensar un servei essencial pels catalans i catalanes. Hem de protegir la inversió pública. Hem de garantir que el dret a la mobilitat es presti en condicions dignes.

Per això demanem el suport de tots els grups parlamentaris. Sumem, senyors i senyores, millorem i treballem tots plegats perquè els usuaris de rodalies no entenen de competències ni de debats tècnics, el que volen és un servei que funcioni.

I aquesta llei és un pas més en aquesta direcció, perquè respectar el que és públic és respectar-nos entre nosaltres. Fer malbé el que és de tots i totes no pot sortir gratis.

Gràcies.

El president

Obrim el torn per tal que la resta de grups parlamentaris s'hi puguin posicionar. I, en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Judith Toronjo Nofuentes.

Judith Toronjo i Nofuentes

Gràcies, president. Conselleres, diputats, diputades, avui debatem una proposta per modificar la llei ferroviària de Catalunya. Per tant, quan abordem aquesta modificació del règim sancionador d'aquestes conductes que malmeten les nostres infraestructures, els nostres trens, no només estem parlant de multes, no només estem parlant de grafitis, sinó que també parlem de protegir un servei públic, un servei essencial a tot el país.

I des de Junts per Catalunya em vull anticipar, en primer lloc, destacant que votarem favorablement a la tramitació d'aquesta llei, perquè volem actuar contra el vandalisme, però amb més contundència encara. Aquest vot no avala en cap moment ni la gestió de la crisi de rodalies ni la manca de lideratge, que ha sigut del tot reprovable i portada a aquest Parlament.

Aquesta reforma, per tant, presenta una modificació d'una llei que pretén ampliar les infraccions greus, incorporant-hi el material rodant, simplificant, com s'ha comentat, les pintades que afecten el funcionament del propi servei, i incrementant alhora significativament les sancions fins a arribar a l'import de 900.000 euros. Per tant, és un enduriment del règim sancionador per a poder respondre a una problemàtica diària.

Sense anar més lluny, com s'explicava, el passat mes vam veure com en poc menys de quaranta-vuit hores, un pla pilot de nous trens en estacions com Mataró o Badalona, ja portava aquests primers «grafitis» d'aquests primers vandalismes que provocaven malmetre de nou aquesta xarxa.

Només en el primer trimestre del 2026 –fixem-nos– es situen ja un total de tres-centes pintades i el que suposa diàriament més de 32.000 euros per a poder-ho reparar. Per tant, cal ser rigorosos amb les dades.

I avui també trobem a faltar altres elements importants i respondre algunes preguntes. Creuen, en primer lloc, que aquestes mesures coercitives permetran acabar amb la impunitat? O, per altra banda, quantes persones s'està identificant actualment i es multa a hores d'ara? Perquè una sanció exigeix prova directa, però també requereix identificació. Per tant, el vandalisme ferroviari s'ha d'afrontar amb rigor, amb dades i no només sancionant pintades, tenint també en compte altres elements com és l'accés il·legal a les vies, a les instal·lacions –aquesta persecució que tenen molts dels agents diàriament, en el millor dels casos, perquè no totes les estacions tenen agents– o bé altres elements i actituds vandàliques que van de la mà de malmetre el

cablejat, de malmetre les vies, de malmetre els ascensors que han de permetre l'accessibilitat, i els trens no només per fora, sinó també per dins, amb el mobiliari i tot el material.

Per això, cal anar més enllà d'aquestes mesures, amb elements complementaris, amb polítiques efectives de més vigilància, amb més agents, especialment a la nit, amb campanyes específiques, amb videovigilància, amb control real dels accessos i amb inversions que permetin tancar els pàrquings, que permetin tancar els tallers on s'aparcuen els trens.

Per tant, sí, cal sancionar, però aquesta llei no pot pretendre ni maquillar ni difuminar una realitat que viuen avui tots els usuaris de rodalies Renfe. De fet, la clau de tot és que partim d'un servei que no funciona: anys d'infrafinançament, anys de desinversió, anys de mala gestió. I mentre avui debatem aquestes sancions a la una del migdia, milers d'usuaris es troben a les andanes del tren amb la incertesa, amb els retards, de saber si passaran.

Tot plegat, avalat pel propi ministre Puente, que tenia l'agenda molt plena els darrers tres mesos i ha tardat tot aquest període fins a arribar a Catalunya per a poder conèixer de primera mà la crisi de rodalies que va esclatar amb l'R1 i amb l'R3. I ho fa de la mà del president Illa, però també de la consellera Paneque, sense poder assumir cap tipus de responsabilitat.

Això sí, el ministre ha celebrat l'arribada de nous trens, de nous combois a Madrid, precisament fabricats aquí a molt pocs quilòmetres. I els catalans ja ens conformarem, perquè arribaran el 2027. Els primers en pagar i com sempre, dels últims en rebre, com les millores en rodalies que van prometre o la renovació dels trens que també recollia aquest traspàs *fake* de rodalies.

Però la realitat, avui 15 d'abril, ni trens ni plans pilot ni control ni capacitat de gestió. Això sí, propaganda rere propaganda, acompanyada de l'alcalde Collboni, que vam veure a les seves declaracions que ara vol fer un nou metro fins a Mataró, sense coneixement de causa, ni tècnic ni polític.

I acabo. Cal combatre aquestes conductes, sí, evidentment sí, amb sancions, exigint responsabilitats, amb dades, amb compliment, amb mesures complementàries. Per tant, Junts és i serà l'alternativa. I l'alternativa vol dir votar aquesta tramitació de la llei, però també vol dir «prou» quan toca; prou a una gestió que falla, a una gestió que fa aigües i a un sistema ferroviari que no està a l'alçada ni del que paguem ni del que mereixem els catalans i catalanes.

Gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyora Ester Capella i Farré.

Ester Capella i Farré

Molt bé; molt bon dia. Gràcies, president. Conselleres, diputades, diputats, avui debatem la presa en consideració d'una modificació de llei ferroviària que ve a incidir en el règim sancionador, concretament en aquelles conductes que desllueixen les infraestructures ferroviàries, que les malmeten. I començo amb una afirmació clara i rotunda: Esquerra Republicana votarà a favor de la tramitació d'aquesta iniciativa. I ho fem perquè el problema existeix, és una realitat. I Esquerra no mira cap a una altra banda. Les dades són contundents: milers d'intrusions, milions d'euros en neteja, afectacions del servei... I això no és només una qüestió estètica; té una afectació directa en el funcionament del sistema ferroviari, de seguretat i de qualitat del servei públic.

Ara bé, dit això, també volem ser igual de clars i rotunds: pensar que augmentant les sancions resoldrem el problema és, com a mínim –deixin que ho digui–, ingenu. Aquesta proposició incorpora un nou tipus, però també incrementa les sancions econòmiques que afecten els que pinten, però també l'operadora, que no fa el que toca,

perquè això també està regulat i ho diu la llei ferroviària. Però la pregunta que ens hem de fer és per què passa això i per què sobretot passa en determinats llocs i no en d'altres. Perquè no passa igual a tot arreu: no passa igual a ferrocarrils, Ferrocarrils de la Generalitat; no passa igual al metro de Barcelona, que també és de la Generalitat. I passa –i passa molt– sempre al mateix lloc, que és rodalies. I això no és una casualitat, perquè és estructural.

Quan s'analitza el fenomen, doncs, veiem que hi ha una responsabilitat evident de les persones, dels autors que malmeten els trens i les infraestructures. Però també hi ha una responsabilitat que massa sovint s'obvia: la responsabilitat de l'operadora, del gestor de la infraestructura, perquè també hi té responsabilitat. Per què? Primer ens hem de preguntar quin és l'estat del parc mòbil de rodalies, on es custodien els trens, quines condicions de seguretat hi ha als dipòsits, quina vigilància existeix? La realitat és que en molts casos els trens dormen a l'aire lliure sense les condicions adequades de protecció, amb accessos fàcils, amb vigilància insuficient i amb manca de manteniment, perquè això també afecta –i afecta de forma notable i clara– a que hi hagi reincidents a l'hora de pintar o malmetre el mobiliari o, en aquest cas, els trens.

Perquè si l'accés és fàcil, si no hi ha control, si no hi ha càmeres, si no hi ha mesures dissuasives reals, el problema es cronifica, i llavors el que passa és que..., l'única solució que hem trobat és el règim sancionador? No, no és l'única solució. Pot ser una solució en part, però no la definitiva. I, per tant, pensar que la sanció és la solució continua sent un error.

La mateixa llei ferroviària estableix que l'Administració ha de garantir el manteniment, la gestió i la correcta explotació de les infraestructures i del material mòbil. És a dir, hi ha un deure de diligència en la custòdia i la conservació del servei i un deure de l'operadora que, si no compleix, també ha de ser sancionada. Ho he dit, eh? L'increment de la sanció va en una doble direcció: al nou tipus infractor, però també a aquelles accions ja contemplades en la llei ferroviària i que, en definitiva, van directament a la responsabilitat de l'operadora.

I, per tant, no cal que espolem responsabilitats. Aquí tothom en té una part: el que pinta i el que no vigila que no li pintin. I, en aquest sentit, doncs, el missatge, si el reduïm a la sanció, és un missatge erroni i equivocat, perquè estarem enganyant la ciutadania.

La política pública efectiva en aquest àmbit requereix tres elements, tres coses a fer: prevenció real (*sona el primer senyal acústic que indica que aviat s'acabarà el temps d'intervenció*) –vaig acabant, president– i instal·lacions segures, controls d'accessos, vigilància efectiva, tecnologia, gestió adequada del parc mòbil, que vol dir no deixar-lo exposat de forma sistemàtica, també de mantenir-lo i evidentment, un règim sancionador que ha de ser proporcional i aplicable quan realment s'ha d'aplicar. Per això nosaltres votarem a favor d'aquesta tramitació, però també advertim que –no enganyem la ciutadania– això no serà la solució.

Per tant, sí a tramitar la llei, sí a combatre les conductes incíviques, però també sí a dir la veritat: sense la responsabilitat de l'operadora i sense millorar les condicions del sistema, doncs no es resol el problema. I aquí assenyalo directament l'operadora perquè tampoc fa allò que toca fer, ni en la custòdia del material ni en la garantia de manteniment, i tampoc en la prestació del servei que ha de prestar el conjunt dels ciutadans. Cal que el Govern sigui exigent amb Renfe en el manteniment i la custòdia del seu parc mòbil, cal garantir que els trens estiguin protegits i cal el control dels accessos, etcètera.

Per tant, menys ingenuïtat punitiva, més responsabilitat operativa, més exercici de l'autogovern, que és l'exercici de la sobirania, que en aquest tema també en tenim, i molta. La llei ferroviària és del 2006 i se n'han modificat poquíssimes coses, per tant, aplicar la llei amb tota la contundència: a qui malmet, a qui no fa el que

toca, que és custodiar, i a qui no presta el servei públic que ha de prestar, que en aquest cas sí que hi ha un responsable, que és Renfe, com sempre.

Gràcies. Gràcies, president.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alberto Villagrasa Gil.

Alberto Villagrasa Gil

Gracias, presidente. *Consellers...* Antes de entrar en materia, he de dar un mensaje al ministro Puente, que el otro día..., si viene a hacerse una foto sin traer propuestas de mejora, mejor que se quede donde esté y que venga en forma de holograma. (*Alguns aplaudiments.*)

Nos presentan una reforma, que de lo que se trata es de endurecer el régimen sancionador. Estaremos de acuerdo con votar a favor, pero que esto no va a servir de mucho si al final no se refuerzan los sistemas de seguridad, no se refuerzan los efectivos ni los operativos, que al final han de conseguir identificar a los autores del delito y afrontar un problema que tenemos, que es de vandalismo, pero que también es de vandalismo y de seguridad, que muchas veces van de la mano. Y el problema es que a veces se deja recaer el problema de la seguridad solo en los vigilantes de seguridad.

Tenemos problemas de seguridad y de vandalismo en Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, en tranvía, en el metro de Barcelona –y muchos– y también en Renfe Rodalies.

En la exposición de motivos se comentaba: el cincuenta por ciento de las piezas de los trenes afectados de toda España, el cincuenta por ciento del coste, son del vandalismo producido en Cataluña. Uno, una agresión cada cuatro días han sufrido los vigilantes de seguridad en el año 2025 en Rodalies; en el 2023, el cuarenta por ciento de los delitos que se cometían en el transporte público se cometían en el metro de Barcelona; el 2025 se detuvieron a veintidós grafiteros que acumulaban ciento treinta delitos de daños sobre el servicio ferroviario, delitos que van a afectar no solo al uso ferroviario, sino que también pueden hacer peligrar la vida de las personas.

Por lo tanto, sí, tenemos un problema de vandalismo que va ligado también a los problemas de seguridad, y que básicamente son vandalismo, agresiones, hurtos, y por desgracia tenemos a los ciudadanos de Barcelona organizándose en patrullas ciudadanas por el metro de Barcelona para espantar a los delincuentes, y también por delitos contra la libertad sexual que se dan en las instalaciones ferroviarias. Y ustedes en gran medida, sobre todo en la ciudad de Barcelona, han dejado recaer sobre las espaldas de los vigilantes de seguridad esta competencia.

La seguridad privada es un refuerzo y un complemento de la pública, y el problema es que en el metro de Barcelona muchas veces se ha actuado sin los medios necesarios por los complejos, por los complejos de un ayuntamiento donde han gobernado ustedes, socialistas, y ustedes, los comunes con Ada Colau. Por lo tanto, más eficacia, más medios, más control y más nuevas tecnologías.

Y recordar que también es vandalismo cuando grupos antisistema acceden a las vías a cortar el servicio ferroviario, y eso es un problema porque normalmente suelen ser pequeños grupos antisistema, la mitad con rastas, la mitad despeinados, alguno con cresta, con pancartas de antisistema, «antisistema hasta la muerte, hasta que me compre la bicicleta en propiedad», y que ese corte no es un acto de gamberismo, es un delito. Cortar el servicio ferroviario es atacar contra un servicio básico, una infraestructura crítica, que está tipificado en el 560 y el artículo 340 del Código penal. Y cuando se desaloja una vía no es «basta de hacer el gamberro, vete a tu casa», sino imputarles los artículos que corresponden a esos delincuentes y esos vándalos.

Sí, aumentar las penas está bien, pero no va a servir de nada si desde la *conselleria* de Interior no se establecen los operativos necesarios para intentar afrontar este problema con ciertas garantías. No se trata..., no se trata de pedir más competencias si no somos capaces de afrontar el problema que tenemos en el transporte público en Cataluña. No sabemos lo que pasa en los puertos, competencias de la Generalitat. No pidan más competencias, se trata de ejercer las que tenemos.

Por lo tanto, les votamos a favor, pero les pido, por favor, que las competencias que ya tienen las ejerzan y hagamos un servicio público, un transporte público mucho más seguros para todos los catalanes.

Gracias.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula el diputat senyor Andrés Bello Sanz.

Andrés Bello Sanz

Gracias, presidente. Señores *consellers*, señores diputados, desde hace ya algunos años, cuando un ciudadano se acerca a una estación ferroviaria en Cataluña lo hace con preocupación, no sabe si pasará el tren al que espera subirse ni si lo hará en hora, y cuando llega ese tren, pues la imagen es pésima, pintarrajeado de arriba a abajo, desde la cabina del conductor hasta el último vagón, pasando por las ventanas, que impide a los viajeros ver el exterior. Esta imagen de suciedad y de abandono de nuestros trenes agrava la percepción de mala calidad del servicio ferroviario en Cataluña. Pero este vandalismo no es nuevo, lleva muchos años campando con total impunidad por Cataluña e incluso aplaudido por la llamada izquierda alternativa e independentista. Por eso –por eso–, que hoy nos presenten los socialistas, una iniciativa parlamentaria para intentar combatir esta lacra, pues la hemos de saludar positivamente, y desde VOX ya les anuncio que la votaremos afirmativamente.

Pero desde VOX también queremos manifestar nuestra oposición al instrumento parlamentario empleado por nuestro Gobierno. Y digo, digo nuestro Gobierno, porque, aunque el firmante de la proposición es el Grupo Parlamentario Socialistas, todos sabemos que quién está detrás es el Gobierno de la Generalitat, dirigido por los propios socialistas. Y esta diferencia nos parece muy importante, porque, como en cualquier proyecto de ley, deberían haber sido los propios servicios jurídicos de la Generalitat los que hiciesen la propuesta de redactado para dotarlo de la máxima calidad jurídica. Y esto nos parece especialmente importante en este caso, dado que se trata de un texto sancionador y, por tanto, susceptible de mucha litigiosidad cuando este texto se aplique a conductas concretas inapropiadas.

También debería contar con los informes de otros departamentos de la Generalitat afectados por esta materia, por ejemplo, aquí nos acompaña la *consellera* de Interior, que evidentemente este es un problema de conductas incívicas y, por tanto, un problema que afecta al orden público y debería ser perseguido de oficio por nuestra policía. O también debería haberse dado audiencia a todas aquellas empresas, entidades o asociaciones que pudieran verse afectadas por el contenido de la ley o tuvieran interés en la misma. Pero –pero– el Gobierno de la Generalitat no ha hecho nada de esto. En un nuevo ejercicio de pereza legislativa y de menosprecio a este Parlamento, ha pedido a sus compañeros del Grupo Parlamentario Socialistas que presenten esta iniciativa para ahorrarse este trabajo. Además, ni siquiera han ganado tiempo en su tramitación porque la iniciativa, si se fijan, lleva fecha del 8 de octubre del año pasado; 8 de octubre, por lo que ha tardado más de seis meses en bajar esta iniciativa desde la planta segunda de este edificio, donde se encuentra el Registro, hasta esta primera planta donde se encuentra este Salón de Plenos; seis meses, ¿eh?, para bajar una escalera.

Bien, pues, como ya ha comentado anteriormente, desde VOX, pues no estamos de acuerdo con esta nueva triquiñuela parlamentaria de los socialistas, pero dada

la importancia de reforzar las medidas sancionadoras para afrontar esos comportamientos incívicos hacia el material ferroviario, votaremos a favor –eso sí, sin entusiasmo– de su tramitación por el procedimiento de lectura única.

Muchas gracias.

El president

En nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, el seu grup parlamentari, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell. Ah, no! Perdoni, perdoni, no, no; m'he equivocat. En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Andrés Garcia Berrio. És que dos Andrés seguits és difícil de trobar. Endavant.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades, estem vivint una de les majors crisis dels rodalies que s'han viscut mai a Catalunya, conseqüència d'anys de no prioritització i desinversió en Rodalies. No ha estat una prioritat real ni a l'Estat ni a Catalunya. La situació ve d'abans, evidentment, però vostès no se n'estan sortint. Ja els ho hem dit molts cops: Rodalies i habitatge, habitatge i Rodalies són les principals qüestions per a aquesta legislatura.

I avui vostès porten una proposició de llei que sembla més un intent de distreure l'atenció que de buscar solucions reals, i ara m'explicaré. Vostès, amb aquesta llei es sumen d'alguna manera a aquell pensament màgic en matèria de seguretat, sense dades, que pensa que sempre que es pugin les sancions, llavors tot anirà millor, oblidant que el que cal per garantir l'eficàcia de les lleis i de les sancions que suposa incomplir-les és la sensació de que hi haurà una conseqüència efectiva, i això depèn molt més dels mecanismes efectius per garantir la identificació de qui incompleix la llei que pel fet de que hi hagi sancions més grans, més elevades.

Més punitivisme pot donar més titulars, però no garanteix més eficàcia ni eficiència, perquè, mirin, l'any passat, de totes les pintades que es van produir a trens de Rodalies o dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya o del metro, en quants d'aquests casos s'ha identificat la persona que les ha fet? En quants d'aquests casos s'ha produït un procediment penal? Una condemna, en els darrers anys? De les sancions que s'han plantejat, en quines han tingut obstacles jurídics per a la tramitació tal com està a dia d'avui? La veritat és que pensem que seria important haver tingut aquestes dades a l'hora de legislar i crec que d'alguna manera pujar al carro en aquesta direcció no ens fa bé com a Parlament.

Vostès plantegen la modificació de tres articles. En primer lloc, el que proposen és incorporar de manera clara el material rodant dins del precepte que sanciona destruir, deteriorar, alterar o modificar qualsevol obra o instal·lació de la via fèrria. Hi estem d'acord.

En segon lloc, proposen ampliar les quanties de les sancions sumant-se, com ja he dit, a aquest pensament màgic, i ho fan sense presentar cap informe ni cap dada que acrediti per què seria més eficaç augmentar les sancions. Pugen les sancions lleus d'un màxim de sis mil euros a un màxim de divuit mil euros –tripliquen la quantia–, per quines accions? Entre d'altres, viatjar sense bitllet o amb títol de transport no validat, viatjar amb títol no vàlid o no validat; conductes que tenen a veure amb accedir al tren fora de les parades establertes, distribuir propaganda o enganxar cartells on no toca; també d'altres més perilloses, que, en tot cas, el que s'hauria de fer és valorar si han de passar de ser lleus a greus.

I està clar que totes aquestes accions no s'han de fer, però pujar les sancions fins a divuit mil euros, sembla del tot desproporcionat, i en el cas de les sancions greus, plantegen pujar les sancions d'un mínim de sis mil a un màxim de trenta mil..., o sigui, que això és lo que estava abans, i ara passaríem d'un mínim de divuit mil euros a un màxim de noranta mil euros.

Considerem, efectivament, que cal contundència respecte a les sancions tipificades fins ara com a sanció greu, però sancions de fins a noranta mil euros en lloc de fins a trenta mil, entenem que no són proporcionades. I si dins de les que estan qualificades com a «greus», s'entén que hi han conductes que són molt greus, passem-les a molt greus, però el que no hem de fer és pujar fins a noranta mil sense saber si vostès estan trobant o no els autors d'aquestes infraccions.

Entro en la part, diguem-ne, de les pintades, que seria la tercera proposta que vostès fan. La primera qüestió és que és una acció que ja està penada com a delictes al Codi penal, amb penes –multa– de fins a deu mil euros, i si s'aplica l'agreuja de causar un dany a un bé d'ús públic o comunal, suposaria una pena d'un a tres anys de presó. De fet, hi ha una sentència del 2023, de l'agost, on el Tribunal Suprem condemna a quinze mesos de presó i multa de 2.700 euros a sis joves per realitzar pintades en els vagons del metro de Barcelona. No he escoltat ningú parlar de que això ja ho regula el Codi penal.

Però bé, d'acord, cal també una tipificació per via administrativa pel deslluïment que no arribi a considerar-se dany; hi estem d'acord –poc habitual–, però la seva proposta és que la sanció pugui ser de fins a noranta mil euros. Si fos una sanció lleu, amb el marge que donen ara, la quantia màxima seria divuit mil euros i, en tot cas, serien més diners que el que imposa el Codi penal. Llavors, per via administrativa, no podem imposar sancions més altes que les que fa el Codi penal. Són principis molt bàsics del nostre estat de dret.

No mereix, me pregunto jo, una reflexió de tots els grups parlamentaris?, no hauríem d'aplicar en aquest Parlament un criteri de proporcionalitat? O bé ha de ser una sanció lleu o bé cal reconsiderar la proposta d'apujar totes les quanties.

Eficiència, eficàcia i, per tant, dissuasió. La manera de garantir la dissuasió és garantir la identificació de les persones i garantir que els trens estan protegits i que poden dormir en un taller i no estar absolutament desprotegits.

El president

Ha d'acabar, senyor diputat.

Andrés Garcia Berrio

Disculpi, ja acabo.

Gràcies. Anunciem la nostra abstenció.

El president

Ara sí, per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular -Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Sí, gràcies. Conselleres, diputats i diputades... És ben cert que els «grafitis» són una problemàtica que afecta un bé públic, els trens, i especialment un servei públic, rodalies. Per tant, no negarem el problema ni en termes de costos econòmics directes que implica, milions d'euros anuals per netejar-los, ni especialment en termes d'afectació del servei.

Quan els trens estan al taller perquè els netegin, deixen d'estar circulant i això acaba contribuint a que alguns trens siguin també més curts i la gent hagi d'anar més anxovada o directament que alguns trens se suprimeixin.

També cal dir, com a persones usuàries, que toca els nassos no poder veure el paisatge mentre es fa el trajecte o que quan no funciona ni la megafonia ni les pantalles, que sol passar bastant sovint, doncs, almenys veure per la finestra on estem sol anar força bé davant d'unes rodalies en què no funciona absolutament res i tan deficients.

Per tant, no neguem que aquesta és una problemàtica que tenim en l'actualitat. Ara bé, la seva proposta sembla una mena de boc expiatori d'Adif, Renfe, el Govern espanyol i el Govern català per focalitzar la culpa del mal funcionament de rodalies

a un agent extern en comptes de millorar tot allò que és directament culpa d'aquestes empreses i de l'Administració.

Davant del caos ferroviari que vivim, el Govern ens presenta una iniciativa que no solucionarà el problema i que es basa en la repressió, en lloc de presentar altres iniciatives que podrien ser molt més prioritàries per arreglar els greus problemes que patim.

I per això els hi en posarem algunes sobre la taula. Miri, Adif diu constantment que no pot tallar arbres propers a la via si aquests estan en propietat privada més enllà del propi domini públic ferroviari, i tots sabem que cada dos per tres cauen arbres a les xarxes i això provoca greus problemes a la ciutadania, patint retards, trens suprimits, etcètera.

Doncs, escolti, faci les modificacions legislatives necessàries, ja sigui al Parlament o al Congrés, per tal que Adif pugui actuar de manera subsidiària, directament, i pugui portar a terme aquestes actuacions de manteniment preventiu tan necessàries al servei; això sí que milloraria el servei de rodalies.

I el més important, que vostès no ho posen a debat, que els trens acabin vandalitzats també per la vulnerabilitat en què es troben les estacions i platges de vies de la xarxa d'Adif. Aquí és on caldria també focalitzar els esforços. Si la pràctica totalitat de trens de Ferrocarrils, TMB, Tram i, fins i tot, alta velocitat quasi mai van pintats, és perquè tenen cotxeres, tallers, platges de vies o els poden estacionar de forma segura quan no circulen, ben tancats sense que s'hi pugui accedir.

En canvi, tots sabem com està la xarxa d'Adif que utilitza rodalies, és la selva, amb estacions i vies deixades de la mà de Déu, on és fàcil colar-s'hi, pintar els trens o robar el coure, mentre que Renfe, com operadora, tampoc té tallers suficients on reparar i guardar aquests trens. Una demostració la veiem amb el tren en proves de Ferrocarrils de la Generalitat, que ha començat el servei a la línia del Maresme, d'Adif, que també ha acabat pintat.

I què es fa per millorar la infraestructura en aquest sentit? Doncs ben poca cosa. De fet, el Ministeri de Transports i Mobilitat Sostenible està incomplint actuacions clau per fer estacions tècniques on guardar els trens. Podríem parlar de l'estació tècnica del Prat de Llobregat o la de Terrassa de Can Boada, totes dos amb retards de més de dos anys i que ara ja sabem, amb el nou pla de Rodalies, que no les veurem fins a partir del 2030. Per tant, el retard serà encara molt més gran.

També l'ampliació de les vies de Martorell, endarrerides des de fa més d'un any i que també ens diuen que ja no veurem fins al 2030. O la construcció del taller definitiu a Ripoll, que tot just comença ara, quan hauria d'estar acabat el passat 2025. A veure, esperem que s'hi posin de veritat amb tot això que els hi estem dient. En tot cas, nosaltres pensem que haurien de ser igual de durs i exigents amb l'Estat que..., com ho volen ser amb els grafiters.

I per acabar, volen estacions segures? Doncs els hi direm una manera fàcil, senzilla i barata i que no els hi costarà milers de vigilants cada dia, que funcioni el servei de rodalies, que les estacions i els trens s'omplin de ciutadans i ciutadanes usuàries d'aquests serveis, que puguin anar a treballar, al metge o a fer el que sigui.

Això sí, estacions plenes i trens plens això sí que dissuadirà qualsevol persona de portar a terme actes incívics. Que funcioni la xarxa i ens estalviarem molts problemes i no pas amb mesures punitives que tots sabem que no arribaran enlloc.

Gràcies.

El president

Finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Fa anys que Catalunya pateix una degradació progressiva de l'espai públic, estacions brutes, trens vandalitzats, guixarots a parets públiques i façanes privades,

mobiliari malmès, fanals plens d'«enganxines», encartellades fora de les zones habilitades per a aquest ús. L'incivisme se serveix de la impunitat i de la laxitud i inoperància del govern de torn per deslluir les nostres ciutats i viles i convertir-les en l'aparador improvisat d'ideologies, dèries o suposades exhibicions artístiques.

I si ho combats, si obres expedients sancionadors, si estrenys el cercle contra els energúmens que es creuen amb dret d'embrutar o de destruir la propietat, ja sigui pública o privada, t'acusen d'autoritari, de persecució ideològica, de repressió... I si no, que m'ho expliquin a mi.

Aquest intent interessat de vincular el seny i l'ordre amb l'autoritarisme ha provocat que molts governs locals de perfil baix preferissin assumir el cost del vandalisme dins el pressupost municipal abans que aixecar acta i sancionar com Déu mana. Aquesta impunitat ha set recer i oxigen per a incívics i brètols.

Fins que el problema no ha agafat proporcions ofensives i ha acabat afectant el propi servei, vostès no s'han posicionat. Celebrem que vagin venint cap al cantó del seny i l'ordre i que la nostra presència en aquest Parlament i a les enquestes condicioni a bon ritme el discurs i les polítiques de tot l'arc parlamentari.

No es pot continuar normalitzant el deteriorament de l'espai públic. És inadmissible que algú es cregui amb dret d'embrutar, deslluir o destrossar el que és de tots i el que, recordem-ho, es neteja, saneja o arregla amb càrrec a les arqués públiques que nodrim el conjunt de contribuents.

Aliança Catalana volem una Catalunya neta, segura i digna, per això, allà on governem, apliquem tolerància zero contra qui vulnera la bona imatge, la seguretat o el benestar de les nostres viles. No només obrim expedient sancionador en base a les ordenances, també imputem el cost de reparar els danys causats a la via pública, perquè els contribuents no tenim cap necessitat ni cap obligació d'assumir amb fons col·lectius el fruit de les bretolades de quatre arpegats que no creuen en les normes de convivència.

Votarem a favor d'aquesta proposició de llei perquè és indecent que els catalans haguem de pagar 32.000 euros cada dia per netejar pintades als trens de rodalies. Les 7.500 hores anuals que s'han destinat a netejar l'exterior dels vagons, que s'inverteixin a partir d'ara en el manteniment de les vies.

Perquè no, no és art urbà; és incivisme. I l'incivisme no s'erradica amb multes simbòliques ni amb mediacions amables, s'erradica amb càstigs econòmics exemplars, que els hi passin ben bé a les ganes de tornar-hi.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa.)

Procedim a la votació de la proposta de tramitació directament i en lectura única davant del Ple de la proposició de llei de modificació de la Llei 4/2016, de 31 de març, ferroviària, per modificar el règim sancionador de les conductes que desllueixen les infraestructures ferroviàries. S'entén que els vots afirmatius són favorables a la tramitació en lectura única i els vots negatius, en contra.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 124 vots a favor, 4 vots en contra i 6 abstencions.

Vist el resultat de la votació, aquesta proposició de llei es tramitarà en lectura única davant el Ple.

D'aquesta tramitació, la Mesa ha fixat un termini per a la presentació tant d'esmenes a la totalitat com d'esmenes a l'articulat, que finirà divendres 17 d'abril a les dotze del migdia.

Se suspèn la sessió, que reprendrem a les tres de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de dues del migdia i catorze minuts de la tarda i es reprèn a les tres. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, el lletrat major i el lletrat Ramon Eudald Torrents Munt.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació i la consellera de Cultura.

El president

Bona tarda, senyores i senyors diputats. Es reprèn la sessió.

Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la proposició de llei de modificació d'algunes disposicions normatives processals amb relació al dret de morir dignament

270-00006/15

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la proposta de tramitació, directament i en lectura única davant del Ple, de la proposta per presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la proposició de llei de modificació d'algunes disposicions normatives processals amb relació al dret a morir dignament.

D'acord amb l'article 176 del Reglament, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el Grup Parlamentari de Junts, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el Grup Parlamentari Comuns i el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra han sol·licitat la tramitació en lectura única davant del Ple d'aquesta iniciativa parlamentària.

La Mesa, d'acord amb la Junta de Portaveus, va acordar d'elevat al Ple la proposta de tramitació en lectura única sol·licitada pels grups parlamentaris. Aquest primer debat segueix les normes establertes per als debats a la totalitat.

Segons va acordar la Junta de Portaveus, els grups parlamentaris tindran un torn de cinc minuts per a cadascun dels grups parlamentaris. En primer lloc, intervindran els grups parlamentaris proposants. I, per tant, té la paraula, en primera instància i en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Sara Jaurrieta Guarner.

Sara Jaurrieta Guarner

Moltes gràcies, president. Conseller, diputades, diputats, molt bona tarda. En primer lloc, avui expresso el posicionament del Partit Socialista de Catalunya; en aquesta matèria, Units per Avançar emetrà un vot diferenciat.

Començo, doncs, donant la benvinguda a l'associació Dret a Morir Dignament, que avui ens acompanyen, entitat lluitadora que gràcies a ells estem al Parlament parlant d'aquesta iniciativa.

Avui iniciem la tramitació legislativa d'una proposició de llei de modificació d'alguns articles de lleis en referència a l'eutanàsia. Fem aquesta modificació en lectura única, perquè en donarem trasllat posteriorment a l'òrgan competent a la Mesa del Congrés dels Diputats.

Recordem com l'any 2021 es va aprovar al Congrés dels Diputats la Llei orgànica 3/2021, del 24 de març, de regulació de l'eutanàsia, una llei molt esperada. La prescripció d'ajuda a morir va passar a formar part de la cartera bàsica del servei nacional de la salut. I qui pot sol·licitar-la? Persones que pateixen una malaltia greu i incurable o un sofriment greu crònic i impossibilitant que afecti l'autonomia i que generi un patiment físic o psíquic constant i intolerable. Una llei que, quan es va aprovar...

va passar a ser el setè país del món en regular aquest dret, juntament amb altres països com Canadà, Bèlgica o Països Baixos.

Han passat justament cinc anys des de la seva aprovació i s'ha posat al descobert algun element a perfeccionar, com és evitar la dilatació en el temps d'una resolució ja presa davant el recurs d'un tercer. El cas més recent ha estat el de Noelia Castillo, una dona que va prendre la decisió, autònomament, d'acollir-se a aquest dret amb la informació rebuda per part de l'equip sanitari responsable i que, quan ja tenia una data, es va interposar un recurs que va aturar el procés pràcticament dos anys. Per què la decisió d'una persona que està en ple ús de les seves capacitats ha d'esperar més de sis-cents dies a costa d'interessos de tercers? No surt en la definició per acollir-se a aquesta llei que la persona està patint? Què fa a una persona voler allargar el patiment d'una altra?

Aquesta llei no diu a qui s'ha d'aplicar l'eutanàsia. Aquesta llei diu una cosa molt diferent, i és que és la persona la que escull lliurement, per ella mateixa, segons les seves circumstàncies, si vol acollir-s'hi o no, segons la seva percepció subjectiva de dignitat. Ningú ho pot fer per ella. Ajornar aquesta decisió és oblidar que darrere hi ha persones que han expressat la seva meditada voluntat. I per això presentem aquesta modificació.

El nou procés especial que es proposa en aquests recursos contra les resolucions de les comissions de Garantia i Avaluació, que són òrgans que treballen de forma..., amb molt rigor, preveu la seva tramitació en una única instància i sense cap recurs, llevat del d'empara davant el Tribunal Constitucional.

Així mateix, per evitar el perllongar de forma innecessària la situació, es fixen uns terminis improrrogables i especialment abreujats, terminis que no superen en el seu conjunt els trenta dies. Amb aquesta proposta s'abreugen terminis, com en altres casos, com són en períodes electorals o en el dret a la manifestació. I aquesta és la realitat del que avui fem, aprofundint en el respecte de les decisions individuals.

Es va intentar qüestionar el dret amb la ingerència Donald Trump, com si fos referent d'alguna cosa digna, i el molt honorable president Salvador Illa va sortir a la defensa de la impecable tasca dels professionals sanitaris que hi van participar i que tenim en el nostre país. «Eutanàsia» significa etimològicament «bona mort», tinguem-ho present.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Jordi Fàbrega i Sabaté.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Estic refredat, disculpeu. Gràcies, president. Bé, deixin-me primer de tot agrair la feina de la diputada Urroz i de l'Oriol Pradillo, perquè aquesta proposta de proposició de llei des de Junts l'hem treballat a sis mans. Però és una proposta que, com s'ha dit, és de Dret a Morir Dignament, que, com s'ha explicat, nosaltres ens la fem nostra des de Junts i els acompanyem en la seva tasca, i avui els hi dono també la benvinguda en aquest hemicicle.

Avui portem a debat una proposta que no és només jurídica. És una proposta sobre dignitat, sobre llibertat i sobre el respecte a les decisions més íntimes de les persones. Perquè avui no parlem només d'una proposició o d'una proposta de llei. Parlem de persones, parlem de patiment i parlem de dignitat. I com que avui escoltarem grups segurament dient que defensen la vida quan en realitat el que defensen és l'odi i que segurament parlaran de l'eutanàsia amb simplificacions i parlaran d'aquest dret amb superficialitat, em permetran explicar la realitat, perquè és coneixent la realitat que s'entén perfectament per què aquesta modificació és necessària.

Mirin, l'eutanàsia és un dels procediments més garantistes del nostre ordenament jurídic i del nostre sistema sanitari. Per accedir a la prestació d'ajuda a morir, la per-

sona ha de complir uns requisits molt estrictes: patir una malaltia greu i incurable o una situació de patiment greu, crònic i incapacitant, amb un sofriment que la pròpia persona considera intolerable, i, sobretot, tenir plena capacitat de decidir.

I no n'hi ha prou amb una sola sol·licitud, no. El procés comença quan aquesta persona realitza una primera petició formal per escrit davant del metge responsable que queda registrada a la història clínica. Al cap de quinze dies ha de fer una segona sol·licitud. I això no és casual, això serveix per acreditar que la decisió és meditada, reflexionada i sostinguda en el temps.

A partir d'aquí, el metge responsable avalua la situació clínica i informa de totes les alternatives possibles i acompanya el pacient en el seu procés. Però no és l'únic, perquè hi intervé un segon metge o metgessa consultora independent que fa una segona valoració. Només si les dos valoracions coincideixen que es compleixen els requisits, el procediment pot continuar. Però és que encara hi ha més garanties, perquè abans de dur-se a terme la persona ha de signar un document final de consentiment confirmant que la decisió és conscient i voluntària.

I, finalment, hi ha un control extern, la Comissió de Garantia i Avaluació de Catalunya, un òrgan independent multidisciplinari, amb professionals de la medicina, del dret, de la infermeria, de la psicologia i de l'àmbit social, que supervisa que tot el procediment, tot, s'ha fet bé, abans i després. Una comissió que verifica que ho tenen bé, resol les reclamacions i garanteix que el dret s'exigeix, es fa amb totes les garanties.

En resum, dos sol·licituds, dos valoracions mèdiques, un control extern, en un procediment que no hauria de durar més de quaranta-cinc dies. Un procés rigorós, garantista i pensat per protegir les persones. Perquè qui arriba aquí no ho fa a la lleugera, hi arriba després de patir molt, hi arriba perquè no veu una altra sortida. Hi arriba exercint una decisió profundament personal i conscient.

I és aquí on apareix el problema que volem resoldre. Perquè, malgrat totes aquestes garanties, en els darrers temps hem vist com aquest dret pot quedar bloquejat per la via judicial. La normativa actual permet recórrer les resolucions de les comissions de garanties, i això és correcte, el control judicial és necessari en un estat de dret; el problema no és aquest, el problema és que aquests procediments judicials, que haurien de ser ràpids i preferents, s'estan allargant mesos, gairebé anys, gairebé dos anys, i durant tot aquest temps el patiment greu, sovint irreversible, continua. Això suposa allargar un patiment físic i psicològic i obligar a viure en unes condicions que la pròpia persona ens ha dit que no pot aguantar. En definitiva, buida de contingut el dret.

I això és el que abordem avui. I ho abordem des d'una perspectiva molt clara: garantir que el control judicial existeixi però que no sigui un obstacle, que aquests recursos es tramitin davant el Tribunal Superior de Justícia –una única instància– i sense dilacions innecessàries, amb terminis concrets –vint dies, màxim trenta. Que la justícia actuï si és necessari, només faltaria, però en vint dies, sense allargar innecessàriament el procés, sense allargar injustament el patiment.

En resum, adaptar el procediment judicial a la realitat que regula, que són persones en una situació de màxima vulnerabilitat, amb un patiment intens i amb un temps limitat.

Aquesta llei no amplia drets. No canvia requisits, no facilita res que no estigui ja regulat. El que fa és una cosa molt més bàsica: és garantir que un dret reconegut es pugui exercir de manera efectiva. Perquè quan el temps és patiment, el temps no és neutre.

Com deia Saramago, la mort no és el contrari de la vida, és part de la vida. I el que avui decidim no és sobre la mort, és sobre com respectem la vida fins al final, sense dilacions, sense patiment innecessari i amb tota la dignitat que les persones mereixen.

Acabo, president, manllevant les paraules d'Esther Sellés, de la Fundació Catalana d'ELA, amb qui darrerament hem reflexionat molt sobre la vida i sobre el patiment. I l'Esther em deia: «L'eutanàsia no és per a tothom, però qui la demana..., és perquè la necessita. Perquè la vida és preciosa, però a vegades el dolor i el patiment fan que no valgui la pena viure. I qui ho decideix ho ha de fer de manera individual i se'ls hi ha de respectar.»

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Juli Fernández i Olivares.

Juli Fernández Olivares

Bona tarda. Gràcies, president. Diputats, diputades, conseller i representants de l'entitat Dret a Morir Dignament, avui fem un exercici legislatiu que el que persegueix és que les persones que estan en una situació de patiment i que han decidit lliurement i individualment, doncs, acabar aquest patiment acabant amb la seva vida ho puguin fer de la millor manera possible.

Aquest dret, reconegut a l'Estat espanyol des de l'any 2021, a Catalunya, en aquest Parlament, l'havíem posat sobre la taula amb unes majories àmplies, per exemple, el mes de juliol del 2017, on també aprovàvem una proposta com aquesta a la Mesa del Congreso dels Diputats per tal que l'eutanàsia es despenalitzés. Va ser aprovada amb una amplíssima majoria, i sis mesos després, el maig del 2018, per primera vegada el Congreso dels Diputats feia per majoria que es comencés a caminar en la despenalització de l'eutanàsia i després, amb l'aprovació d'una llei, en com exercir-la.

Esperem que aquesta proposta que l'entitat Dret a Morir Dignament ens ha posat sobre la taula i que hem pogut compartir de manera molt àmplia segueixi aquest camí i ens permeti que puguem millorar l'instrument legislatiu que reconeix aquest dret, i que faci que puguem limitar i garantir a les persones que, després d'haver passat per un procediment totalment garantista, amb dos informes mèdics diferents, i que han passat per una comissió d'avaluació externa independent, doncs, no hagin de patir més del que ells i elles han decidit. I per això aquesta proposta el que persegueix és, doncs, acotar en el temps tota aquesta part de terminis que poden tenir els recursos en el contenciós administratiu limitant-los a vint dies.

Per tant, en una situació de desesperació i urgència, és important que tots els estaments que hi participen actuïn de manera urgent i extremadament diligent. Això és el que busca aquesta proposta que posem sobre la taula, que a nosaltres ens agradaria que el Parlament de Catalunya pogués fer i no hagués d'instar, però és l'instrument que tenim per fer possible que això passi.

Com els hi deia, aquesta proposta, que s'aprovarà en aquest Parlament, després haurà de tenir una majoria al Congrés dels Diputats perquè es pugui tramitar. I els diputats i diputades d'Esquerra Republicana de Catalunya treballen i seguirem treballant per poder construir també allà una majoria àmplia i similar a la que avui tindrem aquí per tal de que aquesta proposta que posem sobre la taula acabi sent una realitat i acabi garantint el dret a morir dignament de les persones que així, individualment, ho han escollit i que han arribat a la fi de la seva vida.

Per tant, comptin amb nosaltres. Comptin amb Esquerra Republicana de Catalunya per garantir el dret que hem conquerit fa tan sols cinc anys, per perfeccionar-lo i per ser part de la solució per a totes les persones que es troben en aquesta complexa i difícil situació.

Moltíssimes gràcies a tots i a totes.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. Conseller, diputades, diputats... La regulació del dret a morir dignament va ser un pas de gegant per al reconeixement de l'autonomia personal i la lliure determinació de la dignitat. Però l'experiència ens ha ensenyat que el reconeixement legal d'un dret no és suficient si el sistema processal permet que aquest dret sigui buidat de contingut per la via dels fets.

La dignitat no pot esperar. Som aquí precisament per això, perquè hem detectat una anomalia democràtica: la possibilitat de que la voluntat autònoma d'una persona sigui segrestada als despatxos judicials. Avui defensem la necessitat d'una reforma que doni resposta humana a situacions dramàtiques sense dilacions indegudes, sense prorrogar forçadament un patiment inhumà per a persones que ja han obtingut l'aval mèdic i de la Comissió de Garantia i Avaluació.

I aquest és el nucli del problema: la tortura de la dilació. Aturar judicialment un procés d'eutanàsia no és un acte neutral. Com ens recorden les entitats de defensa del dret a morir dignament –avui ens acompanyen i els vull agrair la seva tasca incansable–..., doncs bé, com ens recorden les entitats i el propi text de l'exposició de motius de la proposta, imposar aquesta prolongació de la vida contra la voluntat de la persona equival a un tracte inhumà prohibit per l'article 15 de la Constitució. No podem permetre que la tutela judicial efectiva s'utilitzi per atemptar contra la integritat moral de les persones més vulnerables. La proposta evita que ideologies alienes s'imposin al patiment d'una persona blindant el dret a morir dignament contra els recursos abusius.

Hi ha solucions tècniques que encaixen als supòsits de la lectura única. La reforma que avui proposem modifica la llei de la jurisdicció contenciosa administrativa, també la disposició addicional cinquena de la llei de regulació de l'eutanàsia, per introduir una excepció al procediment que garanteixi la màxima celeritat sobre aquests pilars: competència del Tribunal Superior de Justícia per garantir una resolució d'alt nivell en instància única; terminis improrrogables i especialment abreujats per garantir el control jurisdiccional, però sense dilacions innecessàries; simplificació processal a través d'una excepció processal per a un procediment en única instància, és a dir, sense cap recurs ordinari, només quedant oberta la via del recurs d'empara davant del Tribunal Constitucional, i mesures cautelars sota control.

Si bé el tribunal podrà adoptar mesures cautelars suspensives, la llei s'orienta a fer que aquestes siguin l'excepció i s'ajustin al caràcter urgent de la situació. No estem eliminant, doncs, el control judicial; el que fem és posar ordre i sentit comú. Es tracta d'una prestació sanitària d'atenció al final de la vida. Si ja ha passat el control del metge responsable, del consultor i d'una comissió administrativa independent, quina legitimitat té ningú per imposar un bloqueig de caràcter cautelar?

I ho fem per coherència i per responsabilitat política. Aquesta no és una iniciativa d'un sol grup; és una proposta compartida per la majoria d'aquesta cambra i impulsada, com deia anteriorment, de la mà de les entitats pel dret a morir dignament. És una resposta política a una esquadra legal que ha estat utilitzada per familiars o entitats externes per bloquejar decisions personals i íntimes. Això no és justícia, això és crueltat judicial.

Hem de ser clars: qui demana l'ajut per morir i té l'informe favorable de la Comissió de Garantia ja ha superat tots els filtres que assegurin que la seva decisió és conscient, informada i lliure. El sistema judicial ha de ser un garant de drets, i no un obstacle per al seu exercici.

Alguns diran que estem eliminant garanties. Els responem amb contundència: la llei de l'eutanàsia és una de les lleis amb més controls garantistes del nostre ordena-

ment. Té més filtres que qualsevol altra decisió clínica. El que no podem permetre és que aquests controls es converteixin en una mena de gimcana infinita on guanya qui té més forces, qui té més temps i més recursos per pagar advocats i per presentar recursos. La mort digna no pot dependre de la capacitat de resistència judicial d'una persona que ja està al límit de les seves forces.

En conclusió, votant aquesta proposta de reforma estem dient «mai més» a situacions inhumanes com les que ja s'estan produint. Estem dient que la pau i la dignitat en el final de la vida són drets que cap recurs judicial abusiu pot segrestar.

Diputades, votant a favor d'aquesta proposta estem dient que la llibertat individual no acaba al llit d'un hospital. Estem dient que Catalunya no accepta més agònies forçades per interessos ideològics ultraconservadors que neguen els drets que hem conquerit democràticament. Demanem el suport a aquesta proposició per portar-la al Congrés i blindar que la llibertat d'escollir el propi final sigui efectiva i real.

Honorem la Noelia i tantes altres persones protegint el seu dret a marxar en pau, sense jutges que arribin tard i sense tercers que s'apropiïn d'una vida que no els pertany. Per la llibertat, per la dignitat i per una vida fins a l'últim moment digna, els demanem el vot afirmatiu.

Gràcies.

El president

I, finalment, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina per tal de presentar la iniciativa.

Maria Pilar Castillejo Medina

Diputats, diputades... També salutacions als representants de les entitats pel dret a morir dignament que ens acompanyen, gràcies per ser aquí. Hi ha una pregunta que avui s'està posant al centre d'aquest debat, i és: qui decideix sobre la pròpia vida? Crec que durant massa temps aquesta decisió ha estat en mans de la religió, en mans de l'Estat, en mans de la família, però és evident que avancem com a societat per limitar aquest poder i situar la idea de que la persona és subjecte de drets, també els drets sobre el propi cos, també sobre la pròpia vida, i això inclou inevitablement també el final de la vida.

Defensem l'autodeterminació individual sobre el propi cos i la pròpia vida, sobre la pròpia mort, també. Defensem la sobirania personal, que permet la capacitat real de decidir, la llibertat de poder fer-ho. La vida és molt valuosa, evidentment, però no a qualsevol preu. La dignitat no pot reduir-se a una mera supervivència. La dignitat ha d'estar sempre per sobre de viure a qualsevol cost.

La llei de l'eutanàsia del 2021 reconeix aquest dret a morir dignament, amb garanties, amb controls i amb acompanyament, però un dret que no es pot exercir no és un dret, sinó que és una declaració. I hem hagut de veure alguns casos on aquest dret ha quedat suspès de forma reiterada durant períodes que s'han fet eterns. I, mentre això passa, hi ha persones que han pres una decisió molt dura per acabar amb el seu patiment però continuen patint: patiment físic, patiment emocional, i sovint una degradació progressiva de la seva situació.

En aquest cas, el temps també és un element polític. El temps no és neutre, perquè el temps també significa patiment, en aquest cas. Allargar el procés de presa de decisions és allargar el patiment. I allargar la vida contra la voluntat de la persona no és protegir-la; és, en molts casos, una forma de violència institucional, perquè el sistema, amb les seves pròpies dinàmiques, acaba imposant una vida que la persona ja no vol viure.

I permeteu-me també apuntar una paradoxa: vivim en un sistema que massa sovint precaritza la vida, que no garanteix condicions materials dignes, que genera desigualtats, que limita els drets en el dia a dia, però que, en canvi, es torna extraordinàriament rigorós a l'hora de controlar la mort.

Aquesta contradicció, que també és profundament política, ens ajuda a entendre que aquesta proposició de llei té tot el sentit del món: no modifica el dret, no reobre el debat de fons; el que fa és una cosa molt concreta, garantir que aquest dret es pugui exercir, establir un procediment judicial àgil, preferent, que resolgui en dies el que avui pot durar mesos o anys.

Des de la CUP hi donem suport perquè forma part d'un principi molt clar: el dret a decidir sobre el propi cos i sobre la pròpia vida. Perquè entenem que aquest dret no pot quedar sotmès a tuteles que siguin excessives, perquè protegir no pot substituir la voluntat i perquè quan el sistema judicial acaba impedit l'exercici d'un dret, encara que sigui amb voluntat de garantia, el que està fent és buidar-lo de contingut. Per això diem que aquesta, sí, és una reforma tècnica, però sobretot és una qüestió de drets, de dignitat i de justícia.

I per nosaltres també és una qüestió de coherència, perquè no podem parlar de vida digna sense parlar d'una mort digna, ni podem defensar drets en la vida i negar-los en el moment final. Perquè en el fons no es tracta només de decidir morir, sinó que es tracta de decidir com viure fins al final. I això inclou decidir, poder decidir quan arriba aquest final, en quines condicions i en quin grau de dignitat. Ni la dignitat pot quedar suspesa cautelarment ni viure pot ser una obligació imposada.

I per això la CUP recolzem aquesta proposta de reforma.

Gràcies.

El president

Ara és el torn perquè la resta de grups parlamentaris puguin fixar llur posició. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Belén Pajares Ribas.

M. Belén Pajares Ribas

Gràcies, senyor president. *Consellers*, señoras y señores diputados, hoy debatimos no solamente si la proposición de ley que pretende modificar la ley de regulación de la eutanasia, que presenta la izquierda junto –cómo no– con Junts, debe tramitarse en lectura única; no solo es eso, no solo hablamos de una iniciativa más de las muchas que se presentan en este Parlamento. El debate que hoy se plantea va más allá de las formas.

Ustedes presentan la modificación de una ley que afecta a derechos fundamentales –el derecho a la vida, a la integridad física y moral–, y pretenden ventilarlo con un procedimiento abreviado y en dos plenos, y «adiós, muy buenas». La verdad es que no deberían sorprendernos sus actuaciones, las mismas con las que aprobaron la ley de la eutanasia en el Congreso de los Diputados, con nocturnidad y alevosía, utilizando una proposición de ley en lugar de un proyecto de ley para evitar dictámenes esenciales como el del Consejo de Estado o como el del consejo español de bioética, sin comparecencias de los expertos, sin comparecencias de los colegios profesionales y en plena pandemia de covid, con lo que suponía de complicaciones y restricciones.

Señorías, todos ustedes tienen grupos parlamentarios en el Congreso de los Diputados; bueno, la CUP no, pero todos los demás, sí. ¿Por qué no lo presentan sus grupos parlamentarios allí? ¿Por qué no lo hacen? No, claro, no lo harán, porque a ustedes lo que les gusta es envolverse en la bandera del falso progresismo y presumir de pioneros. Y yo la verdad es que les quiero preguntar para qué presumen de pioneros y de progresistas; ¿para ser líderes en el número de eutanasias en España, los primeros? Pero, además, ¿para que seamos la comunidad autónoma con más personas que mueren esperando la ayuda a la dependencia? Óiganme, lamentablemente somos líderes en esto, en las dos cosas.

Y, más allá de las formas, que son importantes, también está el fondo de la cuestión, que todavía es más importante. Ustedes nos presentan una propuesta dicen ustedes que para acortar plazos en los recursos, y una cosa es reducir plazos y la otra

es reducir garantías. Si se acortan plazos se reducen garantías a los enfermos, a las familias y a las personas que están legitimadas para presentar recurso y, además, se incrementa la presión en los jueces. Ustedes tienen muchísima prisa en presentar esta propuesta de reducción de plazos y garantías, cuando lo que deberían hacer es correr para invertir en ayudas y recursos, para agilizar trámites cuyo objetivo sea dignificar la vida de las personas vulnerables y enfermas; recursos para la protección y el apoyo y el cuidado de las personas, para que nadie se vea empujado a decidir morir porque no dispone de ayuda y de medios para poder vivir. (*Alguns aplaudiments.*)

Miren, qué triste y qué paradójico a la vez, cuando alguien quiere morir, que todo sean ayudas, pero, si quiere vivir, pónganse ustedes a la cola. Se preocupan, y mucho, de acortar plazos de la ley que regula la eutanasia, pero no de cumplir los plazos de la ELA, para las ayudas a los enfermos de ELA, para las ayudas a la dependencia, a la discapacidad o para las valoraciones que tramitan esas ayudas. Para eso siempre hay excusas. Ya les avanzo, señorías, que vamos a votar en contra de esta lectura única, y además presentaremos una enmienda a la totalidad a este propósito.

Hablar de eutanasia si no están resueltos los cuidados paliativos, si no están resueltas de manera equitativa y con recursos avanzados las ayudas para los cuidados de personas con alta dependencia y discapacidad severa, lo que acaba generando es un sentimiento de culpa en esa persona por vivir, un sentimiento de culpa por molestar, porque esa misma persona se considera una carga para la familia y para el sistema. Y no solo hay que hablar de cuidados paliativos, que también; hay que hablar de cuidados integrales, para que las personas que lo necesitan, que necesitan de un acompañamiento, lleven una vida digna.

Y, miren, voy acabando, señor presidente, señorías, como ya han hecho otros portavoces, con un breve apunte. No nos extenderemos en el tema, pero sí que queremos decir, porque no lo podemos obviar, lo que ha ocurrido estos días con el caso Noelia, una joven extutelada por la Generalitat que pidió la eutanasia. Yo les quiero preguntar, porque ustedes, asimismo, no lo han hecho: ¿en qué ha fallado la Administración pública? ¿En qué han fallado los servicios de salud mental? O ¿por qué no se han reforzado las condiciones que hacían posible su vida o las ayudas que se deberían haber puesto en marcha para evitar que una persona tan joven –veinticinco años, señorías– decidiera que quería morir?

Ustedes aplican el acción-reacción, y lo único que se les ocurre es la reducción de plazos y de garantías en el proceso; ni la más mínima reflexión o revisión sobre dónde pudo fallar la cadena de protección. Y, por supuesto, ni la más mínima declaración, como ayer vimos en nuestra interpelación, la interpelación que hicimos ayer.

Y acabo ya, señor presidente, porque creo que es importante decirlo. La obligación de los responsables políticos es proteger la vida frente a la muerte; frente a la cultura de la muerte, la cultura de la vida siempre, y sin matices.

Gracias, señor presidente.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor presidente. Noelia Castillo era una joven de veinticinco años que fue ejecutada por el Estado el día 26 de marzo. Esta joven tenía un sesenta y siete por ciento de discapacidad debido a que tenía un trastorno límite de la personalidad y una depresión mayor que la llevaron a una importante inestabilidad emocional, consumo de estupefacientes e intentos suicidas. Con veintiún años casi lo consigue lanzándose desde un quinto piso tras una violación múltiple. Como consecuencia de este intento de suicidio, sufría una lesión medular, que, aunque le permitía andar, le condicionaba día a día su vida y le ocasionaba bastantes dolores. Un completo drama.

Noelia, finalmente, pidió el suicidio asistido. Pidió lo que piden los enfermos con depresión mayor y los enfermos con trastorno límite de la personalidad, porque son justo las ideas suicidas parte de la clínica que manifiesta su enfermedad psiquiátrica, de la misma manera que pide alcohol un alcohólico o droga un drogadicto.

Fue entonces cuando la Comisión de Garantía y Evaluación de Cataluña emitió un informe firmado por sus diecinueve miembros en el que aseguraba a todos y cada uno de los jueces implicados en este proceso que una joven con un sesenta y siete por ciento de discapacidad por una enfermedad psiquiátrica, con ideas suicidas recurrentes como parte de esta enfermedad, estaba capacitada para decidir sobre su propia muerte y, por tanto, que estos jueces podían aplicar la ley de eutanasia a Noelia.

O, lo que es lo mismo, lo que han hecho estos diecinueve miembros de la Comisión de Garantía y Evaluación de Cataluña es darle una botella de güisqui a un alcohólico o una papelina de cocaína a un drogadicto. Y es que los miembros de esta comisión han sido escrupulosamente seleccionados por la Generalitat de Catalunya con un sesgo ideológico muy claro, tan claro que es imposible que garanticen absolutamente nada, porque carecen de la neutralidad necesaria para tomar cualquier decisión ética.

¿Pueden decirme cada cuánto veía al psiquiatra Noelia? ¿Qué tratamiento recibió? ¿Cuáles fueron efectivos y cuáles no? ¿Si tenía controlados los síntomas secundarios, el trastorno límite de la personalidad? ¿Si recibió terapia electroconvulsiva como el tratamiento de elección para una depresión mayor refractaria? ¿Tratamiento farmacológico? ¿A qué clínica del dolor fue Noelia? ¿Qué tratamiento farmacológico antiálgico recibió? ¿Infiltraciones, electroterapia, estimulación nerviosa transcutánea? ¿Cada cuánto la veía el anestesiólogo para reevaluaciones y cambios de tratamiento? ¿Puede asegurar la Comisión de Garantía y Evaluación de Cataluña que una joven con un sesenta y siete por ciento de discapacidad, que vivía en un centro, recibió y siguió el tratamiento que requería para paliar el sufrimiento? No, no pueden, ni ellos ni ninguno de ustedes. (*Alguns aplaudiments.*) Ni pueden asegurar esto ni pueden decir que Noelia gozaba de la capacidad para decidir sobre su muerte.

Miren, los humanos no queremos morir, los humanos lo que queremos es dejar de sufrir. Y para evitar el sufrimiento hay avances médicos inimaginables, hay un abanico terapéutico amplísimo al que Noelia no tuvo acceso. Hay tratamientos curativos, mitigadores o paliativos que ustedes pretenden que no sean explorados por la modificación de esta ley. Y la consecuencia es que eliminan de un plumazo cualquier garantía para así acabar con la vida en nombre de una tal «muerte digna», como si al cambiar el nombre fuesen a dejar de ser ejecuciones políticas al servicio de su agenda ideológica globalista, como lo son los abortos o como lo son el resto de los casos como el de Noelia. O como si evitar llamarlo «suicidio asistido por profesionales» fuese a eximirlos a todos ustedes de la responsabilidad de acabar con una vida humana.

La pregunta que deben hacerse, en conciencia, es si se realizaron todas las intervenciones médicas y sociales para dar cumplimiento a esta nefasta ley con Noelia, y todos saben que la respuesta es que no. La pregunta que deben hacerse también es si van a volver a negarse tratamientos paliativos a enfermos porque encaja mejor en su menú ideológico pisar la esperanza de las personas que mitigar el sufrimiento. Y la pregunta que no pueden dejar de hacerse como políticos es cuántos más van a permitir que mueran como Noelia, sin oportunidades y sin ninguna ayuda.

Muchas gracias.

El president

I, finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Des d'Aliança Catalana defensem sense complexos ni eufemismes el dret de tota persona adulta, conscient i lliure que pateix un dolor insuportable, crònic o irreversible a dir «prou» i a optar voluntàriament per la mort digna, indolora i assistida. De la mateixa manera que escollim com vivim, hem de poder decidir també els tempos i circumstàncies de la nostra mort. En una democràcia occidental, la sobirania individual ha d'avantposar-se a dogmes religiosos o morals. No podem ser obligats per llei a prorrogar patiments o quadres clínics deshumanitzadors.

Qui lliurement decideixi resistir l'agonia fins al final, que ho faci, i qui vulgui esquivar-la i fer dreuera, també; se'n diu «llibertat individual». I l'Estat ha de blindar aquesta llibertat i protegir-la amb garanties mèdiques, psicològiques i jurídiques que evitin vulnerabilitats, evidentment, sense presses que precipitin res, però també sense obstacles burocràtics innecessaris que endarrereixin la darrera voluntat.

Defensem la vida, oh i tant!, i, per extensió, la dignitat humana. I és d'aquesta dignitat d'on emana el dret de no allargar artificialment i forçosament situacions de patiment extrem o de pèrdua irreversible d'autonomia i de qualitat de vida.

Aliança Catalana defensa els drets individuals i les llibertats concretes dels catalans. Per això donem suport a una regulació garantista i sota control mèdic que permeti morir amb dignitat a qui ho solliciti de forma lliure i voluntària. Respectem totes les opinions i entenem el dolor dels familiars que es neguen a perdre un ésser estimat, però les lleis han de garantir drets i llibertats. I, encara que alguns d'aquests drets o llibertats nosaltres no tinguem intenció d'exercir-los, hem de permetre i defensar que d'altres els exerceixin lliurement, si ho consideren oportú i necessari. I, sí, és fàcil dir-ho des de fora i deu ser extremadament complicat i greu permetre-ho quan t'hi trobes.

Alguns recursos s'han dilatat més d'un any amb mesures cautelars de suspensió, generant patiment afegit i prolongat a persones que ja han manifestat activament i voluntàriament la seva disposició a rebre l'eutanàsia. El control judicial no es pot convertir en una pròrroga automàtica de la vida contra la voluntat expressa i manifesta de la persona afectada.

Compartim clarament aquest relat, però la proposta que avui votem modifica una llei estatal, i aquest Parlament autonòmic i autonomista no té competència legislativa en matèria processal civil ni contenciosa. Llavors, què és això? Una votació per instar el congrés dels espanyols a canviar el marc processal? Catalunya hauria de poder legislar en matèria de salut i de drets de les persones sense haver de recórrer a institucions forasteres. És indecent que no puguem protegir i blindar els drets dels nostres propis ciutadans.

Per altra banda, qualsevol ajust processal d'aquesta magnitud ha de preservar l'equilibri entre l'autonomia de la voluntat i la tutela judicial efectiva. La dignitat de la persona no es mesura només per la llibertat d'elecció en el tram final de la vida, sinó també per la seguretat i certesa que l'Estat no precipitarà ni endarrerirà aquesta decisió.

Vostès avui cerquen evitar el retard. Nosaltres només demanem que evitar el retard no suposi, a efectes pràctics, obrir la porta a una reducció de les garanties del malalt. Som davant una decisió transcendent, davant d'una acció irrevocable. No calen entrebancs, però sí tutela judicial i garanties mèdiques.

Votarem favorablement a aquesta proposta de proposició de llei amb el convenciment que estem defensant la vida i, sobretot, la dignitat humana.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, acabat el debat, procedirem a la votació de la proposta de tramitació directament i en lectura única davant del Ple de la proposta per

presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la proposició de llei de modificació d'algunes disposicions normatives processals amb relació al dret a morir dignament. S'entén que els vots afirmatius són favorables a la tramitació en lectura única, i els vots negatius, en contra.

Comença la votació.

El resultat de la votació és el següent: 107 vots a favor, 27 vots en contra i cap abstenció.

Vist el resultat de la votació, aquesta proposició de llei es tramitarà en lectura única davant el Ple.

Per a aquesta tramitació, la Mesa ha fixat un termini per a la presentació tant d'esmenes a la totalitat com d'esmenes a l'articulat que finirà divendres 17 d'abril a les dotze del migdia.

Proposició de llei de la comunicació audiovisual de Catalunya (debat de totalitat)

202-00044/15

El sisè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat presentada a la proposició de llei de la comunicació audiovisual de Catalunya. En primer lloc, d'acord amb l'article 116.2 del Reglament, intervindrà el grup proponent. (*Remor de veus.*) Tal com va acordar la Junta de Portaveus, aquest tindrà un temps de set minuts. (*Persisteix la remor de veus.*) Té la paraula –silenci, si us plau–..., té la paraula, doncs, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Joan Ignasi Elena Garcia.

Joan Ignasi Elena Garcia

President, consellers, conselleres... Diputades i diputats, presentem avui aquesta proposta que regula la comunicació, que té la vocació de regular la comunicació audiovisual al nostre país; la de tots els mitjans de comunicació, no només els públics, també del sector privat.

Aquesta és la vocació de la legislació europea en aquest àmbit. I aquesta és la vocació també d'aquesta llei i hauria de ser també la vocació d'aquest Parlament: regular tot allò..., aquest dret, el dret a la informació, no només en el sentit del que s'emet, sinó també del qui rep, del dret dels consumidors dels productes que neixen dels mitjans de comunicació.

Tenim una regulació que està extraordinàriament desfasada. És una regulació de l'any 2005. Per entendre'ns, l'any 2005 no hi havia el WhatsApp, no hi havia plataformes i no hi havia, en fi..., la majoria de..., la forma en què els ciutadans i ciutadanes s'informen avui no existia. La darrera enquesta del Centre d'Estudis d'Opinió deia que els menors de cinquanta anys majoritàriament s'informaven a través de les xarxes socials, i no existien en aquell moment com a producte. Per tant, és evident que està molt desfasada.

Ho està des d'aquest punt de vista; ho està també des del punt de vista de l'entorn legislatiu, no només l'europeu, en el que hi ha hagut la directiva del 18 o l'EMFA de l'any 24, o l'altra regulació de la Unió Europea de l'any 22, sinó també des de la pròpia legislació sectorial del nostre país. Per exemple, el vinculat a la igualtat de tracte i no-discriminació o els delictes d'odi i tantes qüestions d'aquesta naturalesa. I també hi han nous entorns, nous formats, com els deia, però també nous models empresarials. I, per tant, des de totes aquestes mirades, des de tots aquests punts de vista, és evident que hi ha d'haver una nova regulació.

Les eleccions..., perquè el Govern anterior..., i, en aquest sentit, vull agrair la feina que es va fer des del Govern anterior per tirar endavant aquesta legislació, i també des del grup parlamentari, que la diputada Raquel Sans i altres companys del grup parlamentari van treballar el que és aquesta proposta. És una proposta que

haurà d'estar sotmesa a modificacions, perquè, com els deia, tenia aquesta vocació d'adaptar-se a una llei del 18, però que posteriorment ha tingut noves modificacions, i també el panorama i l'entorn han canviat, però són uns... Era necessari presentar i tirar endavant aquesta legislació.

I per economia processal vam considerar que era bo presentar-la i tirar-la endavant i fer les modificacions respecte d'ella a partir del debat parlamentari. Fonamentalment perquè si hagués estat el Govern qui l'hagués hagut de presentar, probablement..., les dinàmiques de la nostra Administració són lentes i l'hauríem acabat tenint, aquesta proposta, l'any 2027, i seria bo que en aquesta legislatura es pugui aprovar. I, per tant, aquesta vocació també d'economia processal té a veure amb la presentació d'aquesta modificació d'aquesta regulació.

És una llei que ha d'estar informada per diversos principis. El primer, el del dret a la informació. També el de combatre la desinformació. Mirin, en aquesta mateixa enquesta a què els feia referència, el vuitanta per cent dels ciutadans consideren que a través de les xarxes socials se'ls hi diuen falsedats, i a través dels mitjans de comunicació convencionals també estimen, més d'una tercera part, que reben falsedats. Però hi ha la convicció de que existeix desinformació i, per tant, això s'ha de regular.

S'ha de garantir també la traçabilitat de qui emet la informació, és a dir, la responsabilitat editorial. Quan algú diu alguna cosa, és absolutament sempre legítim, sempre que no vulneri els drets d'un tercer, però hem de saber qui hi ha darrere de qui emet les seves opinions, legítimes, però a quins interessos responen, també segur que legítims.

La garantia dels drets lingüístics i, per tant, la preservació de la nostra llengua, també de l'aranès. Perquè també és un deure no només d'aquest Parlament, sinó del nostre país i de les nostres institucions.

La persecució dels continguts il·legals, dels serveis prohibits, de la publicitat enganyosa, que, com coneixen i segurament pateixen vostès i en els seus entorns amb persones vulnerables, són especialment inquietants i preocupants i estan progressant d'una forma exponencial i perillosa.

La dignitat de la persona, és a dir, el combat dels delictes d'odi, el garantir la igualtat de tracte i el compliment de la llei d'igualtat de tracte i no-discriminació són també deures de regulació en aquesta llei.

El foment de codis d'autoregulació, de codis deontològics, de codis de bones pràctiques; la regulació dels grups econòmics; també la traçabilitat, com deia, d'on apareixen totes les informacions. I el foment –que això es fa, i amb molta potència, des dels mitjans de comunicació públics– de la indústria catalana, de la indústria del nostre país, de la indústria audiovisual.

Amb aquesta vocació neix aquesta proposta. A més a més, amb la vocació, naturalment, d'adaptar-se a una legislació que tenim, que ens interpel·la, que és d'obligat compliment, des de, com els deia, l'EMFA, el nou reglament del 24 de la Unió Europea, que fa referència i que reforça la llibertat editorial, el garantir la independència dels professionals i l'arribar la regulació a tots els mitjans de comunicació, com també el reglament de serveis digitals, que també ha de ser d'aplicació.

Hi insisteixo, aquesta és la vocació d'aquesta llei: que aquesta legislatura siguem capaços de dotar-nos d'una regulació que tingui el màxim consens possible i que estigui adaptada als reptes que té la comunicació del nostre país en un entorn canviant, en un entorn europeu canviant i en un entorn canviant també de formats, de mitjans, i amb la inquietud que en aquest àmbit hi ha entre els ciutadans i ciutadanes respecte a la necessitat de garantir una informació veraç, cadascú des de la seva mirada, però veraç i no desinformada.

Moltes gràcies.

El president

El Grup Parlamentari de VOX en Catalunya hi ha presentat una esmena a la totalitat. Per defensar-la, té la paraula la diputada senyora Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Molt bona tarda. Gràcies, president. Bé, la passada legislatura ja vam presentar una esmena a la totalitat a l'avantprojecte de llei de l'audiovisual de Catalunya i avui fem el mateix amb aquest text, que només amplia l'abast de l'anterior.

Bàsicament, aquesta llei vulnera el marc competencial i contradiu la normativa estatal i europea, però el problema va molt més enllà: és una llei amb una clara intencionalitat ideològica. De fet, vostès ens parlen de reforçar la protecció dels nens i els adolescents i d'erradicar conductes incitadores a l'odi o a la violència, i, clar, nosaltres, de fet, ens preguntem: què és «odi»? És odi defensar la unitat d'Espanya? És odi denunciar l'augment de la inseguretat i la clara vinculació que hi ha amb l'augment de la inseguretat amb l'arribada massiva d'immigració a la nostra terra? És odi dir coses tan bàsiques com que una dona és una persona amb cromosomes XX?

Ho dic perquè alguna cosa tan bàsica..., se'ns ha arribat a titllar absolutament de tot, inclús d'odi. Perquè, clar, mentre vostès parlen d'odi, els mitjans públics han assenyalat..., i no només han assenyalat, sinó que també han ridiculitzat i atacat repetidament VOX i tots els catalans que nosaltres defensem. (*Alguns aplaudiments.*) I això, curiosament, mai ho consideren odi –això, curiosament, mai ho consideren odi.

Però no només això, sinó que parlen de protegir els menors mentre permeten continguts als mitjans públics on es banalitza la innocència dels nens, on es normalitza la sexualització en programes dirigits als més joves. I aquí podem parlar de programes com *El punt D*, *Generació porno* o el programa del *Sense ficció* «Repensant l'educació sexual». Programes en els que s'han hagut de veure, en horari protegit (*l'oradora mostra diverses imatges a la cambra*) –imatges que no les veuran perquè estan lluny, però...–, imatges en programes..., «S de sexe oral», i amb imatges molt explícites; o aquí, on es pot veure un dibuix d'una pràctica de sexe oral feta precisament per un nen, per un menor d'edat, en el programa *Sense ficció*, «Repensant l'educació sexual»; o imatges, per exemple, on surten actors porno reproduint actuacions pornogràfiques; o podríem acabar amb «el porno no és dolent». Però no només això, és que s'han arribat a dir coses com «paga-li un bon porno al teu fill o a la teva filla». Això és protegir els menors? Això és protegir els nens i els adolescents? No. (*Alguns aplaudiments.*)

I després ens trobem que aquesta llei té un objectiu molt clar, què és blindar un sistema mediàtic sobredimensionat, car i polititzat. Parlem de la CCMA, parlem de TV3 i parlem de Catalunya Ràdio, un autèntic monstre mediàtic: més de 2.300 treballadors, quatre-cents d'ells amb contractes d'alta direcció, un pressupost de més de 360 milions d'euros i la televisió autonòmica més cara de tot Espanya. I, a sobre, després, què veiem? Veiem que es subcontracten programes i documentals a productores externes, productores que casualment acostumen a estar en mans d'afins de partits polítics que governen o d'antics treballadors de la casa. Per tant, *todo queda en casa*.

I tot això, per a què? Doncs per seguir imposant un relat, un biaix ideològic constant progre i separatista. I tenim exemples molt clars que ho poden evidenciar. De fet, ja és el vuitè any –el vuitè any– que s'emet setmanalment a la Xarxa Audiovisual Local de la Diputació de Barcelona el programa *The Weekly Mag*, presentat precisament per la dona de Carles Puigdemont, la senyora Marcela Topor. La senyora Topor s'ha de recordar que cobra aproximadament uns set mil euros al mes per un programa amb una mitjana d'uns ridículs dotze mil espectadors.

Però és que, a més, vostès, que tant parlen i que tant s'omplen la boca de la defensa del català i de la producció audiovisual en català..., aquí no els importa tant que

aquesta senyora, la senyora Topor, faci el programa en anglès. Vuit anys d'emissió, set mil euros al mes, dotze mil espectadors i el programa en anglès. Quina barra, senyors d'Esquerra Republicana. (*Alguns aplaudiments.*) Perquè a vostès no els preocupa el català –i aquest missatge no només va per a Esquerra Republicana, sinó que va per a tota la banda, també, separatista–; a vostès el que els preocupa és que els seus estiguin ben endollats, i els és exactament igual que el programa estigui en català, en anglès o en xinès mandarí. Els és absolutament igual. (*Alguns aplaudiments.*) Són uns hipòcrites.

I, a més, aquesta llei també va de llibertat. Qui controla el CAC? Qui nomena els seus membres? És realment un òrgan independent o és un òrgan al servei del poder polític? Perquè ara mateix la persona que presideix el Consell Audiovisual de Catalunya, un òrgan, doncs, amb potestat sancionadora que, a més, volen ampliar, és precisament el biògraf del senyor Puigdemont. *Vamos*, la imparcialitat personificada. És que jo crec que són inclús el seu propi mem.

A més –és que hi han moltes més coses i em quedaré sense temps...–, aquesta llei lesiona la lliure competència, imposa obligacions i acaba castigant els nostres emprenedors. Pretenen imposar quotes de producció en català a les plataformes d'estríming, però a la pràctica només afecta Filmin, en ser aquesta l'única companyia d'estríming que té seu a Barcelona. Una empresa que fa poc, per cert, va rebre boicot i actes vandàlics a la seva seu per emetre un documental sobre policies agredits precisament per separatistes. I així és com vostès expulsen el talent i la inversió de Catalunya.

I, després, vull acabar amb un punt que per vostès també és molt important, que és el tema del català. I és que, senyors d'Esquerra, han de tenir clar que la major amenaça a dia d'avui per al català és la invasió migratòria que vostès estan promovent. De fet, la nostra llengua –i dic «la nostra» perquè també és la meva– només perdurarà si garantim que neixin catalans i si els catalans som majoria. Perquè posant multes a les empreses no solucionarem absolutament res; al contrari, convertiran el català, com ja està passant, en una llengua ideologitzada, incòmoda i impopular.

I és que, a més, han de tenir clar que les llengües només perduren quan es viuen, quan es transmeten i quan es trien lliurement. I vostès es passen la vida criminalitzant les famílies catalanes, que si amb discursos antinatalistes..., mentre estan promovent alhora, doncs, una invasió migratòria que ens està esborrant de la nostra terra i en aquest cas de la nostra regió, Catalunya.

I aquest camí que vostès han triat no protegeix el català. De fet, la principal amenaça per al català i per a la continuïtat històrica i cultural de Catalunya i de tot Espanya..., ho tenim molt clar, i aquesta amenaça és la invasió migratòria. I vostès s'estan equivocant de camí. Reflexionin.

El president

Per fer un torn en contra de l'esmena a la totalitat, té la paraula l'honorable senyor Joan Ignasi Elena Garcia.

Joan Ignasi Elena Garcia

Gràcies. Molt ràpidament, només per algunes coses que ha dit i que voldria rebatre. Tenen una certa tendència a fer dir als altres el que no diuen per intentar sustentar els seus arguments d'una manera més sòlida. I això forma part d'un discurs que sí que crec que s'ha de combatre, que no és el discurs d'un partit polític, sinó que és un determinat discurs, el faci qui el faci, que és el de la deshumanització de tercers, de deshumanització de col·lectius en la seva globalitat.

Perquè «deshumanitzar» és treure la dignitat a la persona. I si se li treu la dignitat de persona, se li treu la seva qualitat, la seva substància, allò que és com a persona, i a partir d'aquell determinat moment és quan se li pot fer qualsevol cosa, perquè deixa de ser persona. I això és el que s'ha de combatre. Com també s'ha de combatre

la mentida, la falsedat. I ara no estic acusant-la a vostè, estic dient que la falsedat, la mentida s'ha de combatre –la mentida, sí.

I, en tercer lloc, hi ha una cosa de totes les que ha dit que sí que és veritat, i és que aquesta llei té una vocació que és la defensa de la llengua catalana. Sí. En té moltes, de vocacions; una molt important, molt rellevant, prioritària, que informa tota la llei és, efectivament, aquesta. I per això nosaltres la defensem amb tant d'entusiasme.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, els grups parlamentaris que no han presentat esmena a la totalitat poden fixar llur posició. I, en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Agustí Colomines i Companys.

Agustí Colomines i Companys

President, diputats, Junts per Catalunya no s'oposa a actualitzar el marc normatiu de la comunicació audiovisual. De fet, nosaltres mateixos ja vam presentar una proposició de llei en aquest sentit el setembre del 2021, dos anys abans del projecte del Govern d'Esquerra Republicana. Cap de les dues iniciatives es va poder aprovar, i ara Esquerra Republicana ens presenta el mateix text en forma de proposició de llei.

Si no fos perquè estem d'acord en això, la veritat és que hauria estat millor presentar una esmena a la totalitat. Hauríem d'haver presentat aquesta esmena perquè aquesta proposició arriba tard, és insuficient en ambició i en un aspecte fonamental naixerà obsoleta si no la girem com un mitjà. Per què és obsoleta? Perquè el Govern espanyol ja va aplicar parcialment la transposició de la directiva europea mitjançant la Llei 13/22 sense comptar amb les comunitats autònomes. Ho va fer de manera unilateral, bandejant el fet que la llengua i la regulació audiovisuals afecten de ple les competències de Catalunya.

El resultat és que la llei estatal ha fixat un marc que condiona directament allò que Catalunya pot o no pot fer en matèria de quotes lingüístiques, de regulació dins les funcions del CAC. La proposició que vostès ara defensem en bona part va ser redactada sobre aquell marc ja donat. I un marc imposat sense comptar amb la Generalitat no és un punt de partida neutre, és un punt de partida que ja ens ha retallat les possibilitats.

El Govern espanyol persevera. Ahir el Congrés va intentar tramitar una proposició de llei que envaeix competències autonòmiques en matèria de regulació digital amb un plantejament centralista evident. Junts hi vam votar en contra. Vostès es van abstenir. Així que, senyor Elena, ens resulta difícil d'entendre quin és el seu propòsit en presentar aquesta proposició de llei. Tots podem intuir que aquesta iniciativa no neix d'un impuls exclusivament parlamentari d'Esquerra Republicana, sinó d'un acord informal entre els partits que sostenen el Govern: PSC, Esquerra Republicana i els Comuns. Vista la votació d'ahir, o s'equivoquen d'aliat o ja els sembla bé com els socialistes entenen la regulació audiovisual a Catalunya.

Preservar l'espai de comunicació català és una tasca que no podem abandonar de cap manera. Per tant, la primera exigència de Junts és que la tramitació d'aquesta proposició incorpori una reclamació explícita al Govern que les comunitats amb llengua pròpia han de tenir veu en el disseny de la regulació audiovisual, i el marc estatal ha de ser revisat en els aspectes que limiten la capacitat legislativa de Catalunya. No podem construir a casa nostra una llei amb uns fonaments que acceptem sense discussió, perquè aleshores és fals.

La segona exigència és que aprofitem aquesta tramitació per reformar el Consell de l'Audiovisual de Catalunya. El CAC, tal com està configurat avui, no és el regulador que Catalunya necessita. Li manquen competències –li manquen dents–, no pot intervenir sobre els grans operadors digitals ni sobre les plataformes que han transformat radicalment el consum audiovisual. Si volem una llei que serveixi per a

la dècada que ve, hem de dotar el CAC d'unes competències que avui no té. Per tant, hauríem d'aprofitar aquesta llei.

En resum, nosaltres estem disposats a treballar aquesta proposició, però ho farem amb exigència. Volem quotes més altes de català a les plataformes i a la televisió lineal. Volem un CAC amb dents. Volem un debat que sigui al Parlament i amb els grups parlamentaris. I volem una llei d'audiovisual que estigui a l'altura dels reptes actuals. Però volem que ho fem amb una visió nacional, amb una visió independentista, amb una visió que no estigui supeditada a les exigències del PSOE, que, com veiem, són neocentralistes i contràries completament a la diversitat nacional de Catalunya.

Moltíssimes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Hugo Manchón García.

Hugo Manchón García

Gracias, presidente. Hoy debatimos sobre una ley que ya fue presentada en la anterior legislatura y, como ya se ha mencionado, pues, decayó por el adelanto electoral. Y, bueno, seamos claros desde el principio: es evidente que el ecosistema audiovisual catalán necesita una actualización. La convergencia entre la radio y la televisión tradicional con el mundo digital es un hecho. El sector lo pide, la tecnología lo exige y el sentido común lo dicta. Hasta aquí, creo que todos podemos estar de acuerdo.

Pero, a partir de aquí, entramos en el terreno de la fantasía nacionalista, ese lugar donde las palabras significan lo contrario de lo que dicen. Anuncio que nos abstendremos en la enmienda a la totalidad de VOX, y lo hacemos por responsabilidad, porque queremos trabajar este texto en ponencia.

Pero que nadie se equivoque: esta ley, tal y como está redactada en varios artículos, es un insulto a la inteligencia de los catalanes. Es el enésimo intento de imponer una realidad paralela donde el castellano simplemente no existe. Es la lengua más hablada por los catalanes, pero, oye, aquí solo existe el catalán; luego salen a la calle y, claro, se chocan de frente con la realidad. Aprovechan toda ley, toda norma, toda iniciativa para la imposición lingüística. Lo entiendo, ¿eh? Tienen que tener contentos ustedes a sus votantes, pero no vengan luego que es una ley de todos y para todos cuando es de ustedes y para ustedes.

Hablan en el texto de pluralismo. Es tremendo. Que Esquerra pida pluralismo es como si un pirómano nos diera un curso de prevención de incendios. Ustedes, que gestionan TV3. ¿Pluralismo en una cadena que durante el *procés* actuó como el departamento de agitación y propaganda de un golpe a la democracia? ¿En una televisión que narra la huida de la justicia de unos señores llamándolos «exiliados»? No son exiliados, son prófugos, y llamarlos por su nombre no es desinformación, es diccionario y Código penal.

Dice su ley, y cito textualmente, para que la vergüenza quede en el diario de sesiones: «Queda prohibida la difusión de contenidos orientados al adoctrinamiento o a la orientación ideológica de carácter excluyente o manipuladora.» Pero ¿ustedes se han visto?, ¿tienen un espejo en el que mirarse? Si ustedes son los adalides del adoctrinamiento. Son los mismos que callan en su televisión pública cuando se mofan, por ejemplo, de la Virgen del Rocío, insultando los sentimientos religiosos de millones de personas, pero luego se llenan la boca hablando de respeto.

Son los mismos que proyectan mapas del tiempo de los Países Catalanes, una entelequia separatista que solo existe en sus mentes y que pretende anexionarse Baleares, la Comunidad Valenciana y hasta pedazos de Francia e Italia. Si eso no es manipulación y adoctrinamiento, que baje Dios y lo vea.

Esta es «TeleEsquerra», una televisión pagada por todos para servir solo a unos pocos. Y lo más triste es que cuentan con la complicidad del PSC, que permite que el independentismo siga al mando de los medios públicos.

Y lo mismo Junts, ¿eh?, que aquí no se libra nadie, que últimamente se hacen los indignados con esto de cómo se está gestionando TV3. Dicen que se está españolizando. Es que eso no se lo cree nadie. Pero, oye, bien calladitos que están ustedes cuando se reparten con el PSOE la 2 de Televisión Española en catalán. (*Alguns aplaudiments.*) Ahí ya no están indignados, pero cuando hay «pasta» y sillones de por medio se ponen ustedes en primera fila.

Y luego entramos en la joya de la corona: se habla en la ley de la lucha contra el odio. Díganme, ¿quién va a decidir qué es «odio»? ¿Lo va a decidir el comité de la verdad de Pedro Sánchez? ¿Lo van a decidir los mismos que llaman «facha», «ultra» o «nazi» a cualquier ciudadano que se atreva a disentir de la doctrina oficial socialista o separatista?

Estamos viendo una deriva autoritaria sin precedentes, especialmente en el Gobierno de España. El Partido Socialista ha decidido que informar sobre la corrupción del entorno del presidente es «desinformación». Han decidido que la prensa crítica es el enemigo, un seudomedio o «fachosfera», y viendo que los socios de Sánchez impulsan una ley aquí hablando de odio, pues, lo lógico es que nos llevemos las manos a la cabeza.

No vendan aquí que..., perseguir odio para proteger a los ciudadanos, a la audiencia, de los medios de comunicación. Lo que quieren es controlar el relato. No quieren combatir el odio, quieren silenciar la opinión crítica. Ahí está la herramienta de odio del Partido Socialista, con hache de «hipocresía». No es por el odio, es por el miedo a que no les vote ni el Tato, y quieren controlar la opinión para que solo valga la suya, la del Partido Socialista.

Así que, señores diputados, trabajamos en la ponencia y las enmiendas porque Cataluña merece una ley moderna, competitiva y, sobre todo, libre de injerencia política, y hoy este texto no lo es.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades... Abans d'entrar en la meva intervenció, doncs, el que és l'odi ho defineix, entre d'altres, el Codi penal, si no ho recordo malament, l'article 510, i a Catalunya tenim la Llei 19/2020, per a la igualtat de tracte i lluita contra la discriminació, que també estableix bastant clar quins serien aquests preceptes..., els que podrien ser considerats discursos d'odi segons aquesta proposició de llei. Ho dic per si no ho sabia.

Doncs, com ja s'ha comentat, en realitat el que estem debatent avui és un segon debat, no?, perquè, al final, el text registrat, com ha dit el mateix diputat Elena, és el mateix que es va aprovar com a projecte de llei en la passada legislatura i que ja en vam iniciar aquesta tramitació. Una tramitació en que havíem arribat a la fase de compareixences però que l'avançament electoral va deixar sense acabar.

Era una llei que ja venia amb retard. Si jo no ho recordo malament, ja hi havia hagut fins i tot una primera tramitació encara a l'anterior legislatura. Per tant, jo crec que, d'una banda, hem d'agrair al Grup d'Esquerra Republicana que ho porti i que puguem continuar amb aquest debat, perquè, com ja vam dir en aquell moment, nosaltres creiem que és una llei necessària i que és una llei que ja anava tard a la passada legislatura, doncs imaginem-nos ja en aquesta.

És cert que s'hauran d'actualitzar coses i que hi ha moltes de les coses que nosaltres ja vam plantejar la passada legislatura que tornarem a plantejar, i que hi ha ha-

gut coses que han passat després. Per exemple, ara tenim ja el reglament europeu per a la llibertat dels mitjans de comunicació, no?, l'EMFA, que és un dels temes que claríssimament ha de sobrevolar, doncs, tot el debat i totes les esmenes que puguem fer perquè aquesta llei vagi en aquesta línia.

Tenim moltes organitzacions, no? Tenim el Sindicat de Periodistes, tenim el Grup Ramon Barnils; tenim els mateixos sindicats, Comissions i UGT, que tenen un manifest que demana l'aplicació d'aquest reglament en les competències que té la Generalitat i que té el Parlament. De fet, a partir de l'article 52 de l'Estatut, la Generalitat té competències i té capacitat per poder regular aquest dret a la informació, aquest dret a la informació veraç, i que hi hagin continguts que respectin la dignitat i que hi hagi aquest pluralisme.

Per tant, tenim marge per fer. És cert que hi ha coses que potser, en l'àmbit de competències que tenim, no es podran fer com nosaltres voldríem, s'han de treballar també a nivell estatal, però hi ha molt camp a recórrer, hi ha molt camí a fer.

Per tant, algunes de les qüestions que ja vam comentar a la passada legislatura i que tornem a posar sobre la taula. Nosaltres creiem que es segueix donant molt d'èmfasi als mitjans de comunicació que considerem tradicionals. És a dir, segueix estant molt centrat en el que seria televisió, ràdio, bàsicament, quan ara mateix –i, de fet, s'ha dit– estem en un moment en el que la comunicació audiovisual sobrepassa en molt aquests mitjans més tradicionals a través de diferents plataformes, a través de xarxes, a través de canals de comunicació.

Per tant, hem de fer un esforç per estirar tot el que puguem aquesta llei per poder abastar la regulació també d'aquests altres espais. Uns espais on, a més a més, tenen molta presència i molta participació sobretot la gent més jove, no?, que no segueix tant el que serien aquests mitjans tradicionals.

Hem tingut debats aquí sobre l'educació mediàtica. Tenim el debat de l'accés al mòbil, de l'accés a continguts que hi ha al mòbil, de la poca capacitat que tenim de controlar quin tipus d'accés..., arriben a la gent que és menor d'edat i de com això influeix i afecta, doncs, el seu desenvolupament i el seu creixement cognitiu. Per tant, i la seva capacitat d'accedir, d'entendre la informació, i, davant d'una gran acumulació d'informació, de filtrar.

Hem parlat moltes vegades del paper que juguen els algorismes. Hem de poder fer i explorar tot el que puguem perquè aquesta llei, en el marc del que tenim, pugui mostrar la voluntat política de poder intervenir aquí, trobar aquesta convergència entre comunicació, educació i cultura.

Una altra qüestió que és fonamental per nosaltres és que la llei pugui recollir tot el que ja està recollit en d'altres lleis. Tenim la llei contra la LGTBI-fòbia, que vam aprovar darrerament, que ja posa algunes qüestions que s'han de fer des dels mitjans de comunicació. Tenim la llei contra la violència masclista, que també ara s'està reformant i que també incorpora algunes coses. Tenim, com deia, la 19/2020, que també haurem de posar sobre la taula com aquesta llei inclou i regula també tots aquests altres aspectes i els reforça.

Però no vull deixar un dels temes que també va ser dels que més van centrar les intervencions, i és la qüestió dels mitjans de comunicació local. Nosaltres creiem que la llei ha d'enfortir molt més i donar més capacitat als espais de comunicació comunitaris i locals, però una de les qüestions que ja es va posar sobre la taula i que segueix estant a la llei és el canvi en la manera d'elegir les direccions i els consells de govern o els consells de direcció dels òrgans locals, que es baixa del que hi ha actualment, que és majoria qualificada, a una majoria absoluta.

Si a la «corpo», amb totes les dificultats que hi ha i amb tots els dubtes de que realment reflecteix la pluralitat que hauria de reflectir, exigim una majoria qualificada, no entenem per què això no s'ha de fer també als mitjans locals. Si com a mínim es necessita que hi hagi un cert acord de grup –al final, l'acord, doncs, mira, va fer que tres grups es posessin d'acord, encara que a nosaltres no ens agradi– (*sona*

el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció) i no es fixa que l'elecció ha de ser per criteris professionals i no per criteris d'afinitat partidista, el que estem fent és retrocedir. I això és una qüestió que se'ns ha fet arribar també des d'organitzacions de mitjans de comunicació comunitaris i mitjans de comunicació local.

I ja acabo. Sí que demanaria que fem tots plegats un esforç de no allargar excessivament el tràmit, intentar recuperar coses que ja s'han fet, potser recuperar compareixences que ja es van poder fer, apostar per algunes per escrit, perquè, si no, correm el risc de que ens torni a venir alguna cosa que faci que tampoc es pugui acabar en aquesta legislatura.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; gràcies, president. Bona tarda, diputats, diputades i la resta de persones que ens acompanyen avui i que ens segueixen. Ja s'ha dit, no?, però és cert que venim d'una proposta que discutíem el 2023, i que precisament dèiem que anava tard, i que venia del 2019, i que, per tant, era una assignatura pendent. Seria una mica la llei rodalies, perquè ens entenguem, no?

En tot cas, agrair a Esquerra Republicana que hagin persistit i hagin presentat de nou el text, però sembla que, amb totes les intervencions, doncs, és un text que és igual que el del 2023 –vosaltres mateixos ho heu dit–, i que, en tot cas, hi ha molta feina i moltes modificacions i moltes actualitzacions que cal fer, perquè si bé la del 2005 ens quedava antiquada, aquesta redacció del 2022, aproximadament, té quatre anys, cinc anys, i també ens queda, evidentment, antiquada.

Per tant, haurem de conjuminar anar per feina perquè no torni a quedar a mitges, com ens ha passat en la resta de textos legals, alhora que actualitzar-ho amb tots aquells elements que és necessari que hi hagi damunt la taula perquè no ens quedi desfasada, tot i aprovar-la, al cap de dos anys. És un repte important i majúscul. Nosaltres hi contribuïrem humilment, dins les nostres possibilitats, i entenent també la feinada que toca fer i en els terminis que cal fer-la, no?

Compartim també amb Junts aquest element limitant. També, quan vam començar aquest debat, precisament una dels principals amenaces que teníem o l'espasa de Dàmocles que teníem al damunt era aquesta harmonització a la directiva europea que es feia per part de l'Estat. I el rasplet ja ha estat passat, els límits ja han estat marcats, i, per tant, haurem de fer un esforç de legislar sobiranament de forma autocentrada, i, si cal, xocar i, si cal, combatre la legislació estatal, fer-ho posant per davant el marc audiovisual català i els drets nacionals i els drets a la informació, i, per tant, poder desplegar aquesta proposta, que sigui ambiciosa i que no quedi curta. Aquest és un altre element i és un altre factor limitant que per nosaltres és clau i cal tenir en compte i present.

També ens sembla important, necessari, dotar el CAC d'aquesta robustesa, d'aquests elements imprescindibles que ha de tenir per poder fer la seva tasca, ja s'ha dit abans també, i, per tant, que s'hagin de fer les modificacions necessàries en aquest àmbit.

També hi ha tots aquests elements que també deien altres diputats i diputades, com aquest reglament europeu de mitjans de comunicació que s'haurà d'integrar, com aquests nous textos legals, sectorials o d'altres àmbits, que també caldrà recollir. Per tant, el repte és majúscul.

També volíem aprofitar per destacar algunes qüestions que ens semblen rellevants. Primer, la incorporació de tots aquests mitjans no convencionals o nous mit-

jans, o com en vulguem dir. Per tant, com es pot entrar a legislar en aquest àmbit. Un repte, un debat que també està damunt la taula, amb tot l'element de l'accés als continguts, amb tot l'element de limitació de llibertats que suposa, amb tots els elements educacionals, també amb tota aquesta dimensió política i d'estratègia global i amb tota aquesta extrema dreta global pel que fa a les *fake news*, als discursos d'odi i a com s'utilitzen totes aquestes plataformes.

Un segon element que ens sembla rellevant és la protecció de la llengua catalana i l'aranès. Pensem que cal aprofundir-hi més, pensem que cal treballar-hi més. Ja ho vam dir ara fa uns anys, ja ho vam dir en les diferents ponències que s'havien fet, i ho tornem a repetir. Cal perfilar molt més els percentatges de català en produccions, i en aranès. Cal perfilar molt més la presència en xarxes, en plataformes, de català i d'aranès, i ens sembla una qüestió fonamental.

Un altre element que ens sembla que hem d'aprofitar per desplegar és mirar més enllà del marc del Principat de Catalunya i pensar en marc de Països Catalans, perquè la llengua catalana va molt més enllà, i ens sembla que un dels elements principals i una de les assignatures pendents que tenim és parlar de reciprocitat i parlar d'aquest marc comú de més de 10 milions de persones que parlen català.

I una darrera qüestió que també volíem plantejar, i que també ens sembla rellevant i que caldrà abordar, amb moltes altres, és tot aquest element, que ja ha sortit també, que suposa el text tal com està escrit en la llei –que nosaltres esmenarem, ja ho traslladem, i esperem que es transformi i es canviï–, que és aquesta involució que suposa pel que fa a les majories en els consells d'administració en els mitjans locals. No té cap sentit que en un ajuntament, des de la majoria absoluta, es pugui escollir el consell d'administració d'un mitjà de comunicació local. Això cal canviar-ho. Perquè ja sabem com funcionen els mitjans de comunicació local, ja sabem les pressions que hi ha, que són molt grans, en l'àmbit de la comunicació local, i el que cal fer és reforçar la independència dels treballadors i treballadores d'aquests mitjans públics locals, i no posar-ho més difícil.

També aquest element, que també s'ha comentat, de tot el que fa a la regulació; no només la regulació, sinó també tot el suport, desenvolupament i desplegament dels mitjans de comunicació populars, dels mitjans de comunicació comunitaris, dels mitjans de comunicació autogestionats, que per nosaltres són una de les eines que també poden combatre d'una forma indirecta, però d'una forma clara, les *fake news* i tot l'element de manipulació, i, per tant, establir una comunicació diferent, que és més necessària que mai.

Per tant, tenim un repte importantíssim al que cal fer front. Cal fer-ho en poc temps, però cal fer-ho a fons. I nosaltres hi serem, treballant.

I gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Votarem en contra de l'esmena a la totalitat de VOX i aprovarem aquesta tramitació, conscients que el país necessita una llei de l'audiovisual pròpia, no amb la timidesa amb que vostès la pregonen, no per convertir TV3 i Catalunya Ràdio en un instrument de propaganda partidista o una eina de castellanització intergeneracional, com l'han configurada els darrers governs de Catalunya. Esquerra ha permès que durant dècades el català fos llengua residual en el consum audiovisual dels catalans, i ara ens hem de creure com si res que volen actualitzar normativa per protegir la llengua? Com volen protegir la llengua amb eufemismes com «garantir presència» o «promoure»?

Protegir la llengua catalana és parlar d'exclusivitat, de domini, no de prioritació o de quotes. El català a Catalunya no ha de competir ni compartir amb la resta de

llengües del món; s'ha d'imposar, perquè juga a casa. I això aquí no pot dir-ho cap altra llengua del món, perquè el català és l'única llengua natural i pròpia del Principat de Catalunya.

Vostès volen guarir una malaltia greu amb un ibuprofèn, però amb ibuprofèn els símptomes no remetran. No salvaran el català amb mesures cosmètiques, cal determinació. En tenen, d'això? Revisin la farmaciola.

La proposició de llei ens parla de pluralisme. Quin pluralisme? El que veta de la pantalla tothom que no combrega amb els seus postulats *woke* «islamoescuerranistes»? Els he de recordar que Catalunya Ràdio ha donat el doble de temps de paraula al PNB, que no té representació en aquest Parlament, que a Aliança Catalana, que hi té dues diputades i que té un creixement exponencial a totes les enquestes? Els he de recordar que, pel que fa a temps de pantalla, el percentatge per a Aliança Catalana a TV3 s'apropa més a Unió del Poble Navarrès, Adelante Andalucía o Futur per Puigcerdà que cap a altra formació present en aquesta cambra? Aquest és el pluralisme que vostès defensen, el de la manipulació ideològica i mediàtica?

Volem una llei de l'audiovisual que defensi el periodisme i posi fi a aquest activisme descarat que governa les pantalles i els estudis de ràdio. Aquesta militància activa pagada amb diners públics que vostès han col·locat hàbilment a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals substituint els periodistes i presentadors professionals s'ha d'acabar. No poden continuar manipulant l'opinió pública ni deformant la consciència col·lectiva a costa de les arques de la Generalitat.

Però, ai las!, d'aquesta ingerència política als mitjans, d'aquesta prevaricació descarada, vostès no en parlen en la moció. Sembla que ja els va bé configurar imaginaris, etiquetar i demonitzar rivals polítics en horari de màxima audiència. Amb pluralismes com el seu, qui necessita sectarismes?

Abans el senyor Elena ha parlat de combatre la deshumanització i la falsedat. Etzibar-li gratuïtament «nazi» a algú no és deshumanitzar-lo, senyor Elena? Fer un pacte antifeixista contra l'Aliança Catalana, tot i saber que no som feixistes, només per interessos electorals, no és falsejar la realitat, senyor Elena? S'han de combatre o no, les banalitzacions d'aquests termes tan greus? No és odi, la deshumanització, quan qui la practica són vostès?

Aliança Catalana vol una comunicació audiovisual cent per cent al servei de la nació on el català domini les emissions lineals, les plataformes, la publicitat, les xarxes socials, la intel·ligència artificial, a on ho domini tot. Volem que els mitjans públics d'aquest país deixin de ser el cau d'Esquerra Republicana i passin a ser la llar de tots els catalans.

El vicepresident segon

En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Gisela Navarro Fuster.

Gisela Navarro Fuster

Moltes gràcies, vicepresident. Bona tarda a tothom. Consellera... També saludar el director general, Roger Serra, que ens acompanya avui, el director general de Política Lingüística en els àmbits tecnològic i de l'audiovisual. I bé, bona tarda a tothom.

Bé, ja s'han dit moltes coses, però malauradament em reiteraré una mica. Les lleis neixen per ordenar la realitat, i de vegades la realitat canvia tant que aquella llei que defineix el món ja no existeix. La Llei que s'ha anomenat 22/2005, de la comunicació audiovisual de Catalunya, va ser en el seu moment una llei avançada, valenta i molt necessària. Va establir un model propi, amb un servei públic fort, amb un regulador independent, com el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, i amb un objectiu molt clar: garantir el pluralisme, la cohesió social i la presència de la llengua i la cultura catalanes.

Però avui la realitat va molt més enllà, ja s'ha dit: avui tenim plataformes globals, un ecosistema digital complex, un consum audiovisual fragmentat, personalitzat i governat pels algorismes. I per això avui actualitzar aquesta llei no és una opció, és una necessitat democràtica, cultural i també econòmica.

El Grup d'Esquerra Republicana ens presenta aquesta proposta que ja es va començar a treballar en la darrera legislatura, s'ha explicat molt bé, i que avui reprenem. I vull agrair, en aquest sentit, la feina feta als diputats i diputades anteriors, perquè gràcies a aquella feina avui no partim de zero. També s'ha explicat, tenim la feina ja una mica avançada, tot i que anem molt tard, com molts diputats també han recordat.

I què aporta aquesta nova llei? Bé, ja ho ha explicat molt bé el diputat Elena, que, a més, s'explica de manera molt pedagògica; no milloraré pas els seus arguments, però intentaré consolidar-los perquè ens en recordem tots, ja que soc la darrera en intervenir.

En primer lloc, perquè el marc europeu ha canviat profundament, també s'ha explicat. La nova regulació europea, amb instruments com la directiva de serveis de comunicació audiovisual i, sobretot, el nou reglament europeu de llibertat de mitjans, el European Media Freedom Act, conegut com a EMFA, que ens interpella directament: ens parla d'independència editorial, de transparència, de la propietat dels mitjans, de protecció davant d'ingerències i de garantia del pluralisme en un entorn cada vegada més concentrat. En definitiva, la definició, com en podríem dir, de «mitjans responsables».

Catalunya no vol ni pot quedar fora d'aquest marc. No podem tenir una llei pensada per a un ecosistema analògic mentre Europa regula el poder digital i les plataformes globals. El dret a la veracitat informativa i la lluita contra la desinformació són objectius avui més necessaris que mai, malauradament, i avui ho hem sentit.

En segon lloc, perquè la realitat audiovisual de Catalunya també ha canviat de manera radical. Això obliga a ampliar l'abast de la regulació. Ja no parlem només de televisions i ràdios, com també s'ha explicat, sinó que parlem de les plataformes: serveis sota demanda, de creadors i creadores digitals, de nous formats i de nous llenguatges.

Però no només hem d'actualitzar aquests agents, sinó que també hem d'actualitzar aquestes diferents dimensions. Avui, en ple 2026, hem d'incorporar la protecció dels drets fonamentals, com recordava la diputada de Comuns: la mirada de gènere, la no-discriminació i la protecció dels infants i els adolescents, la defensa del català, l'aranès i la llengua de signes catalana en el nostre ecosistema audiovisual actual. És a dir, un sistema modern, sostenible, competitiu i plural. I aquí hi ha una qüestió clau: que si no actualitzem la norma, simplement deixem fora de joc gran part d'aquest ecosistema audiovisual.

I en tercer lloc, no menor, ja que és una qüestió de país molt important, perquè tenim una oportunitat estratègica sobre la taula a Catalunya que es diu..., el projecte Catalunya Media City, i hem d'aprofitar aquesta sinergia. No estem parlant només d'una reforma normativa; estem parlant d'alinejar la regulació amb una aposta industrial de país, de trobar oportunitats que redimensionin què és Catalunya per al sector audiovisual. Perquè això sigui possible cal un marc modern i actualitzat, com s'ha dit, que doni seguretat jurídica i que fomenti aquesta inversió que tant necessitem.

I, per tot això..., les mateixes raons que ens porten a sostenir aquesta proposta són les mateixes que els motius pels que votarem en contra de l'esmena de VOX, perquè VOX, com ja sabem, és un grup que només persegueix el desmantellament sistemàtic, el «no» continu a qualsevol progrés de Catalunya. Per tant, no farem suport a la seva esmena a la totalitat, sinó al text perquè procedeixi.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, acabat el debat, procedirem a la votació de l'esmena a la totalitat de retorn a la iniciativa presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Comença la votació.

El resultat de la votació és el següent: 109 vots en contra, 11 vots a favor i 13 absències.

Atès que l'esmena a la totalitat ha estat aprovada, aquesta iniciativa queda rebutjada... No, al revés. *(El presidentriu. Remor de veus.)* Atès que l'esmena a la totalitat ha quedat... –he quedat sorprès amb mi mateix. *(Rialles.)* Atès que l'esmena a la totalitat ha estat rebutjada, aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació. *(Remor de veus.)* Disculpin, era per veure si estaven atents o no. *(Rialles.)*

Proposició de llei sobre la modificació de la normativa tributària de Catalunya per a la reducció fiscal (debat de totalitat)

202-00063/15

El setè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat presentades a la proposició de llei sobre la modificació de la normativa tributària de Catalunya per a la reducció fiscal.

En primer lloc, d'acord amb l'article 116.2 del Reglament, intervindrà el grup proponent. Tal com es va acordar a la Junta de Portaveus, aquest grup tindrà un temps de set minuts. Té, doncs, la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor Toni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades, els catalans som els campions en pagar impostos. U: dels impostos que paguem els catalans, més de 22.000 milions se'n van a l'Estat i no retornen. I l'Estat, a la vegada, en el lloc on inverteix menys és a Catalunya. És la tempesta perfecta. En qualsevol..., arreu del món, els impostos estan pensats, efectivament, per finançar els serveis públics i per redistribuir la renda; arreu del món, menys si ets català. Si ets català, no. Si ets català, hi ha una part dels teus impostos que no van a serveis públics ni a redistribuir renda; van a finançar altres serveis de fora del teu país.

I això afecta les classes mitjanes i treballadores, que són el vuitanta per cent d'aquest país. Perquè avui molt em temo que després haurem de tenir un debat sobre si aquí estem debatent sobre els rics o no els rics. No, estem parlant de les classes mitjanes d'aquest país, del vuitanta per cent de la població d'aquest país. Per això presentem aquesta llei, que la podríem anomenar de «justícia fiscal» davant d'un govern que dona l'esquena a la ciutadania.

Context. Des del 2023 –dades del Govern, eh?, de vostè, consellera–, el Govern ha recaptat un increment del vint-i-vuit per cent de recursos en impostos en general, però en l'IRPF, que és el que afecta més la classe treballadora i les classes mitjanes, del trenta-set per cent. I diu: «Per què?» I vostè aquest dematí, consellera, deia: «Perquè ha millorat l'economia.» Ja està. Això ho explicarà a la resta de ciutadans, perquè ha millorat l'economia. Serem rigorosos: més o menys la meitat és perquè hi ha hagut un increment de la població activa, però, i l'altra? L'altra és per l'efecte de la inflació. L'altra és perquè en els últims cinc anys la inflació acumulada és del quinze per cent, ens han apujat els preus.

I resulta que ara que la gent està fent, estem fent, la declaració d'hisenda..., resulta que el teu sou, que l'han apujat nominalment una mica, *no* al nivell de preus, que

han pujat –per tant, has perdut capacitat adquisitiva–..., resulta que, pam!, saltes de tram i pagues més. Tempesta perfecta, també.

Per tant, la majoria de ciutadans de Catalunya es trobaran, en aquesta campanya de renda, que mentre no arriben a final de mes, resulta que ara han de pagar més. I per això el que proposem des de Junts és rectificar aquesta injustícia. No va de model fiscal. Va de que ajustem, que la pèrdua de capacitat adquisitiva que tots els ciutadans de Catalunya noten a les seves butxaques..., el Govern no se n'aprofiti, i que senzillament fem justícia i que cadascú, doncs, acabi pagant el que ja pagava en el seu moment.

Exactament passa –exactament el mateix– amb la llei de successions: és injusta –és injusta. Perquè al final els rics –els rics..., com que m'ho sentiré després– sempre s'escapen: els rics munten societats, Simcavs. No. Estic parlant de les dades de l'enquesta del CEO, que diuen que el vuitanta per cent dels ciutadans de Catalunya consideren que això és un impost injust. I la nostra obligació també, com a diputats, és fer cas del vuitanta per cent de la població, i, per tant, suprimir un impost injust.

Que tots sabem, en el model de país que tenim, el típic escenari d'algú que li toca pagar l'impost de successions. Té a veure amb tota aquesta gent en el país, molts vinguts de fora de Catalunya en el seu moment, que amb el seu esforç i el seu treball han comprat o s'han fet amb les seves mans una segona residència. El sacrifici de tota la família i els seus fills. I resulta que quan algú falta, quan els pares falten, alguns dels fills han d'endeutar-se i demanar un crèdit per pagar els impostos que els hi demana el Govern de la Generalitat. Això és injust, i en aquesta llei també ho rectificuem.

Per què passa això? Passa bàsicament per tres motius. Primer, perquè el PSC, el Govern del PSC, entén la fiscalitat com un instrument purament recaptatori. Sí, sí, sí, és veritat, consellera; no com a política fiscal: recaptatori.

Segon, perquè Catalunya pateix un dèficit fiscal de més de 22.000 milions –això és l'elefant que ningú vol mirar–, i, per tant, com que ens falten 22.000 milions, en comptes de plantar-se davant de l'Estat i buscar un bon acord de finançament, no, apugem més els impostos. Per tant, que els catalans paguin el dèficit fiscal i paguin més en funció de les mancances que tenim.

I tercer, pel fracàs del Govern Illa –deixi'm dir-ho així–, que externalitza a la ciutadania la seva incompetència a l'hora de ser incapaços de plantar-se, com deia, davant de Madrid per un model de finançament just. Però, a la vegada, també són incapaços d'aprovar pressupostos i llei d'acompanyament. I, com que no es posen d'acord amb els seus socis d'investidura, el que fan amb la llei de mesures, per exemple, respecte a mesures a prendre davant del risc de la guerra... Per cert, diputat Cid, només un aclariment: el perjudici de la guerra i les mesures..., la cimera la vam demanar des de Junts. Junts sempre ha estat, des del principi, en contra de la guerra. *(Alguns aplaudiments.)* Aclariment.

Bé, doncs, és gros, eh? Com que això és així, t'apugen el cànon de l'aigua. Crec que no és gaire conscient, la ciutadania de Catalunya, que, amb el que s'ha aprovat aquest dematí, ens apujaran a tots l'aigua i residus. Però, per què? Perquè no s'han posat d'acord. No hi ha llei d'acompanyament i, per tant, qui ho paga? El ciutadà. El ciutadà paga el fracàs de no haver-hi acord de pressupostos entre el PSC i els seus socis d'investidura.

Així doncs, avui aquest Parlament ha de triar entre dos models: el del PSC, el Govern del PSC, que ofega fiscalment les classes mitjanes d'aquest país, que no lluita per un finançament just i que carrega el seu fracàs polític a la ciutadania, o el model de Junts per Catalunya, que és el que defensa que els impostos dels catalans han de revertir en serveis per als catalans.

I avui proposem la rebaixa de l'IRPF i l'anul·lació de successions per fer costat a les classes mitjanes i treballadores, que són el motor del futur, de prosperitat, de llibertat i de justícia social en el nostre país. I per això els hi demanem que hi donin

suport i que escullin entre un model o l'altre: un model de precarietat i de fracàs o un model de futur nacional per al nostre país.

Gràcies, president.

El president

Hi ha quatre grups parlamentaris que hi han presentat esmenes a la totalitat per defensar-les davant del Ple. En primer terme, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem... (*Veus de fons.*) No l'han presentada, vostès, l'esmena a la totalitat? (*Veus de fons.*) No? Doncs avui veig que els papers els tenim una mica... Doncs té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Comuns, el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, president. Efectivament, senyor Castellà, que paguin els rics o que guanyin els rics. Efectivament, aquest és el debat real d'avui. I que paguin els rics o que guanyin els rics és un debat rellevant en aquest país. I, mirin, sí, el dels Comuns..., el nostre model és «qui més té més paga». I el model de Junts sempre és el mateix: ploqui, nevi, faci fred, faci vent o hi hagi una guerra, sempre rebaixes fiscals.

Perquè, senyor Castellà, jo no tinc cap dubte, tot i que faríem bé de revisar els tuits d'alguns dels seus diputats, que Junts per Catalunya està en contra de la guerra. Jo el que em pregunto és per què vostès plantegen sempre les mateixes receptes econòmiques que els que estan a favor de la guerra. Perquè les seves receptes econòmiques són les mateixes que les de PP, que les de VOX i que les d'Aliança.

Mirin, vostès, com deia, sempre regals fiscals a qui més guanya –sempre. Avui toca IRPF, successions i donacions; en un altre moment va tocar, per exemple, l'impost a les elèctriques. En aquest país no hi ha impost a les elèctriques gràcies a Junts per Catalunya. Repsol, benefici net de 2026: 1.900 milions d'euros. Acaba d'anunciar un dividend fins al 2028 de 3.600 milions d'euros. (L'orador fa espetegar els dits d'ambdues mans.) La cultura de l'esforç. (*L'orador torna a fer espetegar els dits.*) Vamos, la classe mitjana d'aquest país, els accionistes de Repsol.

Però, bé, podem continuar. Jo també..., segurament això..., el que devia passar és: pim-pam, trucada de Sánchez Llibre i tot arreglat. Això sí, tot ben disfressadet, sempre ben disfressadet d'intentar ajudar les classes treballadores o les classes mitjanes d'aquest país.

I, mirin, la meva pregunta és: si els preocupa tant la inflació, com a nosaltres, per què van votar en contra vostès, per exemple, del decret en aquest cas del Govern de l'Estat que permetia «topar» els preus quan hi ha una situació d'emergència, com passa ara, per exemple, amb els preus dels carburants? Per què *sempre* que hi ha una reivindicació dels treballadors de millores salarials vostès hi estan sempre en contra? No els he sentit mai criticar cap patronal dient que cal augmentar els salaris, mai –mai. Mai ha estat la posició de Junts per Catalunya.

I, mirin, l'altre dia vostès deien –en aquest cas, el vostre secretari general– que volien recuperar la cultura de l'esforç. Doncs avui parlarem de la cultura de l'esforç. Perquè la meva pregunta és: vostè ha calculat quina és la rebaixa fiscal que proposa?, quants milions d'euros? Quatre fulls, eh?, quatre fulls mai havien costat tant als catalans i catalanes. Saben exactament quina és..., el que suposa de pèrdua de recaptació de la Generalitat? L'hi pregunto a vostè, senyor Castellà. Mil set-cents cinquanta milions d'euros. I vostès han governat i saben perfectament que això és més que tot el Departament d'Empresa i Treball a l'actualitat, o que tot el Departament de Justícia, o més que tota la pujada del Departament d'Educació que estava prevista en el pressupost del 2026. Ara, això sí, als mestres se'ls hi ha d'apujar el salari. Clar que sí, però no sé com ho pagaran.

I, en tot cas, jo quan els hi dic: «saben que això és impossible», saben per què ho saben? Perquè han governat. I vostès saben que precisament això no es pot fer, aquesta retallada no es pot fer, sense destrossar l'estat del benestar. I sap per

què? Perquè ja ho van fer. Si això ho va fer l'Artur Mas –aquell que li cridaven «a quina mútua vas?»–, si això ho va fer la Irene Rigau, si això ho va fer el Boi Ruiz... Això sí, tot ben controladet pel Felip Puig. De fet, ho van fer quan vostè era el secretari en aquest cas d'Universitats. Després ja hi tornarem.

I, mirin, jo crec que també el que és important és determinar què és «classe mitjana». Crec que és un debat interessant d'aquest país. El noranta-nou per cent dels catalans i catalanes guanyen menys de 85.000 euros bruts a l'any. És «classe mitjana» una persona que cobra setanta mil, vuitanta mil euros? Jo crec que sí. Per tant, mirin, la proposta actual d'IRPF que hi ha la vam pactar amb vostès –la va pactar–, i vam apujar en aquest cas l'IRPF a les rendes de més de noranta mil euros. La meua pregunta és: per què en la seva proposta d'avui rebaixa la fiscalitat a algú que cobra 120.000 euros o 175.000 euros? Sí, senyor Castellà, sí, sí, sí. És que, miri, facin els números, que no ho saben... Vostès rebaixen setze euros al mes a les persones que cobren 33.000 euros en aquest país, que és el seixanta-sis per cent dels catalans, i catalanes, i rebaixen fins a setanta-cinc euros a la gent que guanya 150.000 euros al mes. És que mai falla! És que vostès, cada vegada que es posen a tocar la fiscalitat..., sempre surten guanyant els mateixos. Sí, i és la seva proposta, i és exactament el que fa la seva proposta. Senyor Batet, si no saben el que escriuen... Mirin, doncs no moguin el cap. Calculin, calculin el que han votat. Agafin la llei i decideixin el que fan.

Perquè, mirin, jo els hi explicaré una cosa. Setze euros al mes. Mirin, saben quant val una escola bressol a Barcelona per a una família que té, sumant tots dos progenitors, seixanta mil euros? Trenta-un euros al mes. Això sí que és ajudar la classe mitjana! Si és que... Això és ajudar la classe mitjana! Sap què és no ajudar la classe mitjana? Quan vostès van retallar l'impost de successions, saben què va passar? Mirin, jo soc llicenciat en biologia. Els meus pares em van pagar la carrera. Pagava sis-cents euros al mes. Quan el senyor Castellà va ser secretari d'Universitats i van augmentar les taxes universitàries, van arribar a pagar quasi dos mil euros. Hi havia gent que havia de deixar la universitat. Això és el que va passar. Sí, sí. De sis-cents euros a dos mil euros, valia el curs a la universitat, senyor Castellà. Hi havia gent... Miri, l'hi poden explicar fins i tot professors de l'Autònoma com el Ricard Gomà, que se'ls hi presentaven alumnes, en aquest cas, que deien que no podien pagar. Sí, perquè per a molta gent, senyor Castellà, encara que no s'ho cregui vostè, 2.500 euros és moltíssim per pagar-se un curs de la universitat.

Però, mirin, jo crec que el tema de l'IRPF és de traca, però, clar, successions ja és espectacular, i donacions, increïble. Ja els hi he dit mil vegades: el setanta per cent de la gent d'aquest país o no té herència o paga menys d'un euro. Però, clar, donacions? És que vostès saben el que han escrit, realment? Això és cultura de l'esforç, el que vostès han posat aquí? Perquè, clar, deu ser molt cansat. Ah, no? És a dir, de vegades deu ser molt cansat rebre ajudes. Perquè vostès han escrit literalment que és: si una persona rep 300.000 euros dels seus pares per muntar un negoci i 200.000 euros per comprar-se un pis, gratis, *te sale gratis*. Et donen mig milió d'euros i no pagues res! És que ha de ser molt cansat, ha de ser cansadíssim. T'has d'esforçar moltíssim, evidentment, per rebre mig milió d'euros! Mig milió d'euros! No, no, o sigui, realment esforçadíssima, una persona.

Mirin, saben què és realment cultura de l'esforç? Cultura de l'esforç són, per exemple, els mestres, els mossos, els sanitaris d'aquest país, per exemple, que són realment qui aixeca aquest país, i aquesta gent necessita sous dignes. I vostès el que fan cada dia, sempre que venen aquí, és el mateix: rebaixes fiscals a qui més té, disfressats, suposadament, d'una classe mitjana que vostès diuen ajudar i que, en realitat, ja els hi dic jo: el que sempre fan, sempre que poden, és posar-los la vida més difícil.

El president

Per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Lluïsa Llop Fernández.

Lluïsa Llop Fernández

Gràcies, president. Conselleres, diputats, diputades... Aquesta proposició de llei no és una proposta de justícia fiscal: és una proposta de competició fiscal a la baixa. I això a Catalunya no és nou, ni és innocent ni és neutre. De fet, és un tema recurrent en aquesta banda dreta de la bancada. Ho ha fet el PP, amb proposta de llei inclosa; ho ha fet VOX, i avui ho fa Junts.

I en el cas de PP i VOX ja entenem d'on surten les misses per reduir els impostos. Per cert, reducció d'impostos, especialment d'aquells que més tenen. Doncs en el cas de PP i VOX està clar d'on surten: surten d'eliminar autogovern de Catalunya, surten d'eliminar, de minvar, el nostre autogovern. I això, ho tenim tots clar, els hi està bé. Però en el seu cas, senyors de Junts, d'on surten aquestes misses per retallar els impostos? On tenen la màquina de fer bitllets? O pensen tornar a governar reduint els serveis públics, retallant els serveis públics?

Perquè el que no té sentit és que avui mateix, en el Ple d'aquest matí, la seva diputada defensés els 6.400 milions d'euros que ens calen a Educació en compliment de la LEC i que vostès ara vulguin reduir els ingressos de la Generalitat. El que no té sentit és que a cada Comissió de Territori demanin més carreteres, més autobusos, millors trens i vulguin reduir els ingressos de la Generalitat. I parlo de Territori perquè és una comissió on estic, però podríem parlar de qualsevol comissió.

Més escoles i millors, més centres sanitaris, més infraestructures, més inversió en habitatge, més actuacions territorials, més ajuts, més programes, més, més, més, més... No es pot governar dient alhora «volem més país» i dir alhora «volem menys recursos públics». Això no és fiscalitat responsable, això és populisme fiscal.

Per això, des d'Esquerra Republicana hem presentat una esmena a la totalitat, perquè nosaltres ho fem des de la convicció clara i coherent amb el que Esquerra Republicana hem defensat, reiteradament, sempre que hem tingut responsabilitats de govern i quan també no les tenim. No com qui actua d'una manera quan és al govern i d'una altra quan no hi és.

L'hi deia aquest matí al company diputat Albert Salvadó: «No hi ha cap impost dels que paguem els catalans i catalanes que no fos incrementat o creat per Junts quan governava.» La política fiscal no és una batalla d'eslògans, és una eina essencial per garantir drets, igualtat d'oportunitats i cohesió social. La fiscalitat justa no és un càstig, és el preu de la civilització. Sense impostos progressius no hi ha sanitat pública, no hi ha escola inclusiva ni serveis socials forts. I sense aquests pilars el país retrocedeix.

Esquerra ha defensat sempre que abaixar impostos sense criteri ni progressivitat acaba debilitant l'estat del benestar i, paradoxalment, perjudicant aquells que vostès diuen voler ajudar.

Junts ens presenta aquesta proposició com una mesura per alleugerir la càrrega fiscal de les classes mitjanes. Però quan un es llegeix el text amb deteniment, i no amb els eslògans que després diem aquí, el que troba és una rebaixa de l'IRPF sense garantia de progressivitat real, que contrasta, per cert, amb la deflactació que va fer el Govern d'Esquerra en el seu moment, on, sí, rebaixaven el que paguen les rendes menors de trenta mil euros, ajustant trams immediatament posteriors per neutralitzar aquest benefici a les rendes més altes.

Però, sobretot, el que troba és una bonificació generalitzada d'aquest noranta-nou per cent de l'impost de successions i donacions, també per als patrimonis elevats. I aquesta no és la fiscalitat que nosaltres defensem. Perquè nosaltres defensem que els impostos no serveixen només per recaptar, sinó per corregir desigualtats. I l'im-

post de successions és precisament un dels pocs instruments que tenim per evitar que la desigualtat es transmeti intacta de generació en generació.

El seu discurs de que tothom paga per les herències no és cert. I els hi dic en primera persona. Malauradament, el meu pare va morir fa un any amb noranta-nou anys i jo vaig heretar la part del pis de casa de tota la vida, un pis de Barcelona. Curiosament, no vaig pagar res, perquè no és cert que la gent per successions pagui a Catalunya. La gran majoria de la gent en el nostre país no paga per les herències familiars ordinàries. No paguen successions aquestes herències a Catalunya. De debò, els que paguen aquestes herències no són les persones que treballant –persones treballadores, famílies treballadores– han construït un mínim patrimoni que el passen als seus fills. Qui ho paga són aquells que tenen més poder adquisitiu, són aquells que sí que tenen moltíssima capacitat.

En tot cas, no ho diem des d'Esquerra Republicana, ho diu el professor Mas-Colell quan defineix l'impost de successions com una font d'ingressos molt valuosa que no perjudica les classes mitjanes ni els nuclis familiars.

Per tant, quan Junts diu que les famílies no poden heretar, no està parlant de famílies com la meua, famílies treballadores els hi deia, està parlant de grans patrimonis. Perquè nosaltres entenem que el que no es pot heretar és la desigualtat. No, no em faci que no, senyor Canadell, i no expliqui el rotllo aquell de «és que si viuen en una residència no és cert», perquè no és veritat i ho sap...

El president

Si us plau...

Lluïsa Llop Fernàndez

...només cal que es miri la normativa de l'Agència Tributària. No és cert el que vostè explica habitualment.

En tot cas, nosaltres entenem que no es pot heretar la desigualtat. No es pot permetre que les oportunitats vitals depenguin del cognom o del codi fiscal. Si eliminem *de facto* l'impost de successions, es converteix, la riquesa heretada, en un privilegi blindat, es trenca el principi d'igualtat d'oportunitats i es cronifiquen les diferències de classe.

Aquest és un error que ja van cometre fa quinze anys, quan van suprimir successions enmig d'una forta crisi d'ingressos per a la Generalitat. Milions d'euros perduts per garantir els privilegis dels més rics mentre paralyzaven les obres per fer front a la sequera o retallaven la sanitat i l'educació. Per cert –espòiler–, el van tornar a instaurar vostès mateixos quan estaven al Govern de la Generalitat.

En tot cas, senyor Castellà, sí, l'hi compro: cert, tenim un problema enorme i no és un elefant del que ningú parla, es diu dèficit fiscal i cal abordar-ho. Nosaltres hem aconseguit..., la solució que hem aconseguit fins ara és aquest nou model de finançament que suposa més de 4.000 milions d'euros i un consorci per assegurar-se que el que es destina a Catalunya s'executa. Perquè és veritat, l'Estat després tampoc ens executa les obres.

Si són capaços de millorar-ho, nosaltres els acompanyarem, però mentre això no comporti la rebaixa que vostès ens proposen fiscalment; hi insisteixo, especialment en l'impost de successions.

En tot cas, ja acabo. Des d'Esquerra Republicana hem presentat una esmena a la totalitat, no perquè no calgui parlar de fiscalitat, que entenem que sí, que és important parlar de fiscalitat i abordar tots els seus aspectes, sinó perquè Catalunya no necessita menys estat del benestar, sinó més capacitat per sostenir-lo. Perquè la justícia fiscal no és pagar menys, si no que és que qui té més pagui el que toca i qui té menys rebi el que es mereix. La igualtat no s'hereta, es construeix. I un país que vol ser lliure també ha de ser just.

Gràcies.

El president

I, en darrer terme, per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Susana Martínez Heredia.

Susana Martínez Heredia

Bé; gràcies, president. Conselleres, diputats, diputades... Diputats de Junts, parlem sense filtres de la fórmula del seu negoci; bé, del seu i del Partit Popular, que ja no sabem si són socis potencials o directament coautors. Perquè vull recordar que fa només unes setmanes debatíem aquí una proposició del Partit Popular i la que vostès presenten avui sembla una còpia literal amb unes sigles diferents.

I és que una cosa és coincidir un dia, però ja quan comparteixen textos i arguments ens comencem a preguntar si això és un símptoma d'una relació estable entre vostès. Però, bé, deixem la relació, que ja es definirà amb el temps i anem al contingut.

Avui explicarem als catalans i les catalanes tot allò que la dreta no vol que coneguem: la veritat del seu negoci rodó, i per què les rebaixes fiscals són com aquelles ofertes del supermercat que semblen irresistibles fins que arribes a caixa i t'adones que t'ha sortit molt més car del que et pensaves. Perquè el *core*, el nucli central del seu negoci, és fer creure que et regalen alguna cosa quan en realitat t'acaben cobrant el doble.

I és que el negoci funciona així. Tot comença amb el relat; aquest és el primer mecanisme d'engany. Vostès proclamen repetidament que a Catalunya hi ha un infern fiscal. I així, a poc a poc, installen una idea molt simple: que el problema són els impostos. I, clar, si el problema és aquest, la solució ja la tenen vostès preparada, perquè vostès no expliquen la realitat, no volen que mirem qui guanya i guanya mentre la majoria paga i l'enganyen.

I un cop creat el relat, arriba la solució màgica: abaixem impostos de forma generalitzada. Aquest és el segon mecanisme d'engany. Però a qui beneficia realment? Als més rics i poderosos, a qui més ingressa i més patrimoni acumula. Vostès, molt elegants, però fan servir aquest discurs de protecció social per dissimular una veritable transferència econòmica cap a les rendes altes.

Tercer mecanisme d'engany a l'hora de prendre les decisions: quan aquesta cambra ha tingut l'oportunitat d'ajudar la majoria de catalans i catalanes, vostès hi han votat en contra. Quan es va proposar abaixar l'IRPF a les rendes de menys de 33.000 euros, vostès hi van votar en contra. Quan parlem de salaris dignes, de drets laborals o de repartir millor la riquesa, també hi voten en contra. És a dir, utilitzen els treballadors com a argument, però rebutgen qualsevol mesura que millori realment la seva vida.

I ho hem vist també en habitatge. Quan es proposa regular l'especulació o posar límits als abusos o garantir l'accés a un habitatge digne, hi tornen a votar en contra. Però, mirin, té sentit, tot quadra. No es preocupin, no fos el cas que, en lloc de continuar augmentant els beneficis, deixessin de créixer per als de sempre.

I quart i últim mecanisme d'engany: convertir els drets en un negoci per així acabar de fer el sistema rodó. Quan s'abaixen els impostos es redueixen els ingressos públics. I llavors passa una cosa: la sanitat pública es tensiona? Creix la privada. L'educació pública és debilita? Creix la privada. L'habitatge es dispara? Creix la inversió especulativa. I així el seu model de negoci es perfecciona, uns quants paguen menys impostos i guanyen més diners prestant serveis essencials a través del sector privat. I aquí és on el seu negoci, el negoci de la dreta, es blinda.

I saben vostès qui passa per caixa? La classe treballadora sempre. La majoria de catalans i catalanes als qui vostès utilitzen de tapadora, els posen davant del discurs perquè no es vegi el que hi ha darrere. Però quan arriba el moment de repartir beneficis els fan desaparèixer. I mentrestant, els de sempre acumulen encara més.

Perquè al final, quan passem per caixa no hi ha descomptes; hi ha una factura. I la factura és clara: menys serveis públics, sous més baixos i una vida cada cop més cara per a la majoria. Això, diputats, no és *laisser faire*, és *laisser accumuler*.

I permetin-me acabar amb una idea que vostès haurien de repensar: no és cert que sense classe mitjana no hi ha estat del benestar. És justament al revés: sense estat del benestar no hi ha classe mitjana. Ho repeteixo: sense estat del benestar no hi ha classe mitjana. Perquè la classe mitjana no neix de la casualitat ni de la mà invisible del mercat; neix d'escoles públiques que igualen oportunitats, d'una sanitat que protegeix sense preguntar quant tens al compte corrent (*aplaudiments*), de drets laborals que donen estabilitat i d'un sistema fiscal just que redistribueix.

I, per tot això, avui votarem a favor de l'esmena a la totalitat, perquè això que vostès porten aquí no és una reforma fiscal justa, és una peça clau del negoci de la dreta. I el més sofisticat de tot és que ho fan en nom dels qui acaben pagant la factura.

I, per acabar, els hi he de dir, diputats de Junts, diputat Castellà, que ens preocupa molt i molt la seva font d'inspiració. Una inspiració que mira clarament el model del Partit Popular, tant en la forma com en les receptes, i avui també fins i tot en el redactat.

Moltes gràcies.

El president

Ja hem aclarit i hem esbrinat què ha passat amb l'esmena a la totalitat de la CUP. El Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular havia presentat dues esmenes a la totalitat per error. N'ha retirada una, però l'altra roman i, per tant, ara és el seu torn per tal de defensar-la davant del Ple. Té la paraula, doncs, la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Gràcies, president. I disculpin, la Mesa. Es veu que hi estàvem tant en contra que hem presentat dues esmenes a la totalitat.

Mirin, jo cada volta que..., ja he parlat d'això en aquest plenari, eh?, però cada volta que els escolto parlar de la cultura de l'esforç, la veritat és que em sembla que és una cosa que no s'hauria de poder fer, especialment des de Catalunya, on hauríem de tenir més coneixement que potser d'altres..., o hauríem de tenir una sensibilitat especial respecte a determinades qüestions.

Les herències i la cultura de l'esforç. Ara que s'està posant de moda això d'intentar contraposar-nos entre generacions, en comptes de parlar de que, per exemple, Amancio Ortega mateix ja ha decidit que lo de produir no és tan important com acumular pisos, crec que és important que parlem de en realitat quins són els impostos que hem pagat la gran majoria dels treballadors.

Mentre estava aquí escoltant-vos, ho he calculat i jo només en els últims cinc anys del que més he pagat d'impostos és de l'impost del rendisme; he pagat més de 26.000 euros per tenir un lloc on viure. Perquè, clar, no he heretat moltes cases.

Però quan es parla d'aquesta cultura de l'esforç, llavors haig de tornar a anar a qui era Sol Daurella, perquè entenc que la catalana més rica és qui més s'ha esforçat. De veritat en aquest plenari sostindrem que la catalana més rica és la que més s'ha esforçat i que, per tant, la cultura de l'esforç funciona? La catalana més rica, la presidenta de Coca-Cola, neta de Santiago Daurella de Rull. El primer president de Coca-Cola de l'Estat hem de recordar que era Juan Manuel Sainz de Vicuña, net polític de Primo de Rivera, fundador de la Falange. Que Franco va ser qui va decidir que la primera fàbrica de Coca-Cola fos a Catalunya i que Vicuña va ser qui va repartir aquestes franquícies i que, per tant, aquesta senyora que ara tindria..., deu tenir seixanta-dos anys, perquè és del mateix any que el meu pare, és la catalana que més s'ha esforçat.

Doncs bé, sabem que no; sabem que aquí no hi ha hagut un repartiment mai de la riquesa igual; sabem que la cultura de l'esforç és mentida; que tant de bo meritocràcia; que si algú vol meritocràcia en aquest plenari i en aquest país són els fills dels treballadors, perquè ja ens agradaria poder competir en les mateixes condicions d'aquells que neixen ja amb la vida assegurada.

I, per tant, ho entenc; entenc la ràbia també d'un treballador que, després d'hores esperant el tren, d'aixecar-se, de pràcticament només preparar-se per treballar, treballar i entregar a la gent que estima un cos cansat i una ment esgotada. I després de tot això i d'una estona infinita en el mòbil, arribar i veure que hi ha part dels nostres impostos que van, per exemple, a escoles elitistes que segreguen o a escoles de l'Opus, o a escoles on no podran anar mai els seus fills. I ho entenc. Entenc la sensació que t'envaeix quan pagues..., perquè defensem els impostos perquè paguen la sanitat pública, perquè paguen l'escola pública i perquè paguen moltes de les qüestions que necessitem. Sí. Però no ens enganyem: els impostos no només paguen les coses que ens agraden perquè sostenen la vida, també paguen que hi hagi diputats aquí, que al final tots ens veiem, que passin l'estoneta mirant rellotges cars. Això també ho paguen.

La sensació –no sé si vostès l'han tingut mai– de que hi ha una festa a la que no se'ns ha convidat. La sensació de que hi ha una festa en algun lloc de la que vostès no formen part. Jo ho entenc. Entenc el malestar de molts treballadors d'aquest país que senten que amb els seus impostos es paga també la policia que desnona perquè hi hagi un CEO als Estats Units que pugui decidir si podem viure a Gràcia o no podem viure a Gràcia. Entenc aquest malestar. És el malestar que intenta traginar l'extrema dreta quan parla de les paguetes i de les fundacions, com si precisament no fossin les seves fundacions i les seves paguetes les que estem pagant entre tots. I entenc el malestar quan sembla que els que omplim aquest plenari vivim una vida que no és la dels altres. Perquè es parlava aquí de percentils. Doncs, bé, el sou de gran part dels diputats d'aquí és el que està per sobre del percentil 90. Això és el que tenim en aquest país.

Es vol aturar l'extrema dreta? S'ha de repartir millor. Es vol aturar l'extrema dreta? No ens fem trampes al solitari. Els impostos no només estan pagant les coses que necessitem, també estem pagant un munt de coses que no necessitem. També estan pagant uns sous que són innecessàriament i que són escandalosament alts, perquè qui representa el poble s'hauria d'assemblar al poble. I, honestament, quan surten d'aquí, quan van a fer actes i altres coses, veuen la majoria de la gent vestits com van en aquest plenari? Perquè a mi a vegades hi ha diputats que fan riures de si vaig amb xandall o no vaig amb xandall. Bé, doncs segurament ens assemblem molt més, diputats com Dani Cornellà, diputats com Xavier Pellicer, diputats de les esquerres, a com es vesteix la gran majoria de la gent. I hi ha un problema. Hi ha un problema també en aquest tema d'aquestes festes a les que no estem convidats. És que llavors arriba l'extrema dreta i pot dir que s'ha acabat la festa.

Però jo no tinc aquesta sensació. Tinc la sensació de que mai hem pogut anar a aquestes festes. Tinc la sensació de que si realment tinguéssim els diners destinats al que toca, la sanitat pública no tindria les cues que té. Tinc la sensació que si realment destinessin els diners on toca, els problemes de salut mental no s'intentarien solucionar escurçant les baixes, es solucionarien tenint una atenció mèdica correcta, i els problemes osteomusculars es solucionarien tenint una assistència mèdica correcta. I la cultura de l'esforç començaria a ser veritat. La meritocràcia que tant ens agradaria començaria a ser veritat.

La meva sensació és que si féssim la feina que ens toca, si la política no es passés tant de temps prorrogada en aquest país, segurament el que podríem dir a la gran majoria del país és que la festa, per a ells, encara no ha començat. I crec que aquesta és la tasca de l'esquerra. No només denunciar que les baixades d'impostos significarien un desastre per a la gran majoria del país, que necessita aquests serveis públics

que ens sostenen la vida..., i que s'ha vist cada vegada que hem tingut un problema seriós i mundial. Ho hem vist durant la covid. Ho hem vist quan hi ha pujades, per exemple, de preu entorn de determinades guerres. Ho hem vist en aquests moments. Els serveis públics són estrictament el que sosté moltes vegades la vida. Ara bé, hem de començar a ser honestos i dir «no, els diners no sempre estan on toca».

Perquè hi ha moltíssims empresaris dels que envien aquí representants de la dreta a dir propostes polítiques, una vegada i una altra, en una mena de dia de la marmota en el que tots els dies estem en un infern fiscal que no viu ningú, pràcticament ningú de la gent que estem en aquest Parlament... Si volen els torno a calcular lo que haurien de pagar d'impostos, però em sembla que és una vergonya i que segurament puguin tenir assessors per fer-ho. Lo que passa és que està bé que no ho passin per les dietes del Parlament si no és (*remor de veus*)... –disculpa.

Dit això, no ho sé, em sembla que seria honest –seria honest– que poguéssim discutir també de cap a on van aquests impostos, de que els impostos no serveixin per fer la vida més difícil a la gent, que els impostos no serveixin per desnonar famílies, moltes vegades també d'empreses que estan incomplint la llei, com ja s'ha dit avui en aquest plenari. Que tinguéssim impostos no per pagar escoles d'elit on no poden anar la majoria de la població, i no per dir després que donem motxilles per portar els nens..., a on? A escoles on tota la vida els assenyalaran perquè no tenen prous diners per estar a l'alçada dels seus companys?

Una aposta real per acabar amb aquesta cantarella de l'infern fiscal és apostar per una pública de qualitat i d'elit a la sanitat i a l'educació. Això és el que ens toca si de veritat volem aturar l'extrema dreta.

Gràcies.

El president

El Grup Parlamentari de Junts pot fer un torn en contra, i, per tant, té la paraula el diputat senyor Toni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, president. Quan veig tanta excitació, deu ser que alguna cosa s'amaga. I crec que hauríem de ser més rigorosos, exactament, amb el que estem proposant aquí. Diputada Vega, que parla dels rics, no-rics, els rellotges... En el meu grup parlamentari cap diputat ni cap exdiputat és un gran tenidor immobiliari. Cap d'ells. Jo no sé si tothom pot dir el mateix. (*Aplaudiments.*)

I contestaré en general la intervenció del senyor Cid, però crec que val per a algunes altres intervencions, i és quan diria: «No s'han llegit la proposta.» No, no, no, no... Fixi-s'hi –fixi-s'hi–, perquè és que els esperava. A la segona intervenció ningú ha parlat de paritat de poder adquisitiu, oi? No, no, no, no, no, no. Perquè no se l'han llegit. Perquè el que hem adequat a totes les rendes és la paritat de poder adquisitiu. Que tots siguem iguals. Allò que els hi agrada tant als espanyols, eh? I retocar el tipus només fins a 55.000 euros. Són rics. Tranquil, que vostè no entrarà aquí. (*Remor de veus.*) Per tant, fins a 55.000 euros. (*Aplaudiments i veus de fons.*) No, no, no, no, no. Però jo ho defenso, escolti'm.

El president

Senyor Cid... Senyor Cid... Senyor Castellà, aturi's un moment. Senyor Cid: el diputat té dret a poder ser escoltat i, en qualsevol cas, si vostè vol demanar la paraula per qualsevol circumstància, ho pot fer, però el diputat té dret a ser escoltat. Pot continuar, senyor Castellà.

Toni Castellà i Clavé

I com que hem de trencar tòpics, quan vostè diu que mai ens ha vist defensar la puja de sous, llavors presentem una llei a aquest Parlament per defensar que s'apugi el sou mínim interprofessional a Catalunya perquè és injust; no per a alguns, no, per a tots. I vostès em presenten esmenes a la totalitat. (*Aplaudiments.*) És que clar!

I després, les receptes, les mateixes receptes davant de la crisi que ens pot venir, i greu, i que comencem a notar, del conflicte i de la guerra. Els efectes principals ja els tenim aquest mes amb la puja de preus. Tornem a estar amb unes xifres que són preocupants. Crec que ho compartim tots. Doncs, escoltin bé els ciutadans. És a dir, les mesures que es prenen és: hem d'intentar contenir els preus i la primera mesura que exposen és «t'apujo l'aigua i t'apujo els residus». (*Aplaudiments.*) Això són receptes, de veritat, per contenir els preus? I faig una última reflexió, i aquí, en aquesta última intervenció jo no desespero i segueixo demanant el suport de la cambra, però faig una demanda explícitament als grups independentistes d'aquest hemicicle.

Un independentista, mentre a Catalunya hi hagi dèficit fiscal, mentre dels ciutadans de Catalunya, part dels seus impostos se'n van a l'Estat espanyol i és un espoli en tota regla, un independentista mai pot donar cobertura a que es compensi això amb més impostos –mai. Per tant, demano el suport dels independentistes de la cambra fins que no tinguem un finançament just o la independència.

Gràcies.

El president

Senyor Cid, per què demana la paraula?

David Cid Colomer

Home, per una al·lusió personal. A més a més, sobre el meu salari; és a dir, directe a una qüestió personal. (*Remor de veus.*)

El president

Té la paraula un minut.

David Cid Colomer

Miri, senyor Castellà, jo no he entrat en cap qüestió personal, però si vol hi entrem. Mirin, és molt trist fer política per arreglar-se les seves herències, els seus sous i les seves donacions. Jo crec que ja està bé de, en nom de la classe mitjana, voler, vostès –i que no m'ha contestat– que algú a qui donen 300.000 euros per muntar un negoci, o 200.000 euros, evidentment, per comprar-se un pis, pagui zero gràcies a Junts per Catalunya. Això no és la classe mitjana. Això és ajudar-se...

El president

Senyor Cid, parlàvem de la seva retribució, no de... Senyor Castellà, té un minut... (*Remor de veus.*) Sí, perquè el senyor Cid havia demanat la paraula per al·lusions, per referir-se a l'al·lusió sobre la seva retribució, no per tornar a entrar en el debat, però en la mesura que l'ha obert... Senyor Castellà.

Toni Castellà i Clavé

Jo sí que li contemplaré el Reglament, perquè el senyor Cid suggereix que tinc una intencionalitat personal. Miri, jo represento... Sí, tinc una intencionalitat: represento el vuitanta per cent de la població d'aquest país; vostè el cinc per cent. (*Algú diu: «Molt bé!» Aplaudiments.*)

El president

A continuació, per expressar el seu posicionament, tenen la paraula la resta de grups parlamentaris, per un temps màxim de cinc minuts. En primer terme, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la diputada senyora Míriam Casanova Domènech.

Míriam Casanova Domènech

Bé; gràcies, president. Conseller, conselleres, diputats i diputades, a Espanya s'està consolidant una escalada recaptatòria sense precedents aprofitant el context inflacionari. Si ens centrem en l'impost sobre la renda de les persones, la recaptació estatal ha augmentat un setanta per cent durant els vuit anys de govern de Pedro Sánchez, passant de 82.000 milions d'euros l'any 2018 a 142.000 milions d'euros el 2025.

I encara és més notori a Catalunya, on gràcies als governs de Junts, d'Esquerra, i ara del Partit Socialista, suportem major pressió fiscal, per la qual cosa la recaptació del tram autonòmic de l'IRPF encara ha incrementat més: fins al noranta per cent. I el problema està en que, al mateix temps, els catalans s'han anat empobrint fins a un punt que, segons l'Idescat, actualment el quaranta-set per cent de les famílies catalanes tenen dificultats econòmiques per arribar a fi de mes.

Aquesta situació és, doncs, insostenible, i ens ha de fer reflexionar sobre com hem d'avançar cap a una administració pública basada en menys impostos i millors serveis.

Des del Partit Popular estem convençuts que aquesta combinació és factible i, de fet, ho estem demostrant en les comunitats autònomes on governem, amb una fiscalitat justa i moderada i una bona gestió dels recursos públics. En canvi, què ha fet el Govern de Pedro Sánchez? Sorprenentment, ha aplicat quasi cent pujades fiscals i de cotitzacions socials des que és president a Espanya, generant encara més pressió fiscal al contribuent. S'estima que avui en dia els espanyols paguem 2.400 euros addicionals a l'any per increments de l'IRPF, cotitzacions i la no deflactació dels impostos.

Per la seva banda, quines principals mesures fiscals ha aplicat el Govern de Salvador Illa? Doncs, que no ens enganyin: cap rebaixa en l'impost sobre la renda per a les famílies amb rendes mitjanes. Per altre costat, ha incrementat el tipus impositiu de l'ITP, tot i que ja era el més alt d'Espanya. I sense oblidar que des de l'1 d'abril s'ha duplicat l'impost turístic a Catalunya, afectant el turisme nacional i restant competitivitat al sector, i que, per cert, Junts per Catalunya, ho veu amb bons ulls, en temporada alta, no?, i de forma més gradual.

En contraposició, quines mesures hem presentat des del Partit Popular de Catalunya? Pel que fa a l'IRPF, hem proposat ajustar els trams de renda a la inflació, rebaixar el tipus impositiu a les rendes baixes i mitjanes, revisar el mínim familiar, doblar la deducció per lloguer de l'habitatge habitual, doblar la deducció per naixement, per adopció o acolliment, i aplicar deducció per adquisició de material i menjador escolar.

També hem proposat ampliar les bonificacions de l'impost de successions, perquè és un impost injust, immoral, que afecta sobretot la classe mitjana i amb clares desigualtats territorials. Així mateix, hem defensat la rebaixa de l'ITP sobre la compra de l'habitatge habitual, com no augmenta l'impost turístic a Catalunya.

Per tant, no hi ha dubte que veiem amb bons ulls aquesta proposta de Junts, pel que fa a l'IRPF, d'ampliar els trams de renda i reduir els tipus per a rendes baixes i mitjanes, així com augmentar el mínim personal que no tributa. I respecte a l'impost de successions, considerem que és just incloure una bonificació en l'impost a favor dels contribuents de grau tercer, no?, de parentiu.

Si bé hi ha dues grans diferències en matèria fiscal entre Junts i el Partit Popular: la coherència i la finalitat.

Primer, vostès no són coherents, perquè a l'oposició proposen rebaixes fiscals, i quan governen apugen impostos. Així, davant la pràctica supressió de l'impost de successions, l'any 2011, a petició del Partit Popular, el van restablir el 2013 de la mà d'Esquerra Republicana, i l'any 2020 el van apujar en plena pandèmia. I pel que fa a l'impost sobre la renda, tampoc van fer res per reduir la càrrega fiscal a les rendes del treball des del 2011 al 2021, quan van ostentar la presidència del Govern de la Generalitat.

Segon, la finalitat. Des del Partit Popular volem reduir els impostos per incrementar la capacitat adquisitiva de les famílies de renda baixa i mitjana, però al mateix temps millorar els serveis públics a partir d'eliminar la despesa supèrflua, com les ambaixades a l'exterior o subvencions a entitats afins, i aprimant la macroestructura de la Generalitat. En canvi, Junts prefereix finançar el procés separatista en comptes d'oferir els serveis públics que els catalans necessiten.

En definitiva, només el PP defensa menys impostos i millors serveis per a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Domènech.

Joan Garriga Domènech

Gràcies, president. Bona tarda, senyors diputats. Bé, avui debatem una proposta que, sobre el paper, pretén abaixar impostos, i, mira, qualsevol iniciativa que vagi en aquesta direcció de reduir la càrrega fiscal dels catalans, doncs mereix, com a mínim, ser considerada.

Però també cal dir la veritat: aquesta proposta es queda curta i ve des de la incoherència, perquè qui ho proposa, Junts per Catalunya, és el responsable de l'última pujada de l'impost de successions amb Esquerra Republicana i de que Catalunya sigui de les regions amb un IRPF més alt de tot Espanya.

I no són fiables, perquè segons amb qui parli de Junts, doncs, o és socialdemòcrata, o és liberal, o és exconvergent, o és divergent, o diu una cosa o diu la contrària. I no podem presentar com a solució a qui té el protagonisme de l'abús fiscal que pateixen milers de catalans.

La propuesta plantea tres cosas: primero, una bajada de IRPF autonómico y un aumento del mínimo personal; segundo, la bonificación del noventa y nueve por ciento en los grupos I y II, familiares y directos, y tercero, incentivos para donaciones en vivienda y empresas.

¿Es positivo? Sí. ¿Es suficiente? No. Porque el problema de Cataluña no es que falten pequeños ajustes fiscales; el problema que tenemos es que tenemos un sistema fiscal propio, de nuestra competencia, que es asfixiante, injusto y confiscatorio para los trabajadores. *(Alguns aplaudiments.)*

Desde VOX lo decimos claro. El impuesto de sucesiones y donaciones debe desaparecer, porque es un impuesto injusto, profundamente injusto, porque graba un patrimonio que ya ha sido tributado y que se suele juntar con la plusvalía municipal cuando uno liquida la herencia, y porque obliga a muchas familias a renunciar a la herencia o a pedir un crédito. No será el caso de Laia Reguant, que tiene muchísimos inmuebles, y supongo que algo pagará. Y no es una exageración, es la realidad. Y cuando VOX gobierne, eliminaremos el impuesto de sucesiones en toda España.

Y respecto al IRPF, estamos en abril, y ahora millones de españoles y de catalanes pasan ese calvario fiscal de buscar un fiscal de confianza, de contratarle, de ir a Hacienda a hacer cola o de buscarse la vida como sea. Y cuando los catalanes y los trabajadores hagan su declaración, deben saber esa realidad: que no falta dinero, que sobra despilfarro, y que hay culpables.

El culpable son ustedes. Con un modelo que les quita el dinero de las nóminas para facilitar sus gastos, sus chiringuitos, sus embajadas, sus duplicidades, sus subvenciones ideológicas, que las tiene que pagar Laia Reguant, y no con el dinero de todos los trabajadores. Y una administración totalmente sobredimensionada, que los trabajadores tienen que hacer ese ejercicio: «Yo, en mi nómina, veo un IRPF.» Multipliquémoslo por doce o por catorce. Eso es lo que paga el esfuerzo, cada trabajador, para que ustedes luego malgasten su dinero.

Yo sí me planteo un ligero retoque. De hecho, se está hablando de apenas 2.000 millones de euros, cuando la recaudación de IRPF en Cataluña es de 25.000 millones de euros. Y, como es positivo, en VOX podemos apoyarlo. Veremos. Pero VOX propone un modelo claro y distinto para toda España.

Primero, igual para toda España –igual para toda España–, que no discrimine en virtud de donde vivas, según las cesiones que han ido haciendo los grandes partidos y el bipartidismo. Exención de rentas para menos de 22.000 euros, sí, para la

gente más humilde. Exención de rentas para los menores, los que ingresan menos de 22.000 euros.

Dos tramos: quince por ciento hasta setenta mil, y, a partir de entonces, veinticinco por ciento. Y algo fundamental: reducción de cuatro puntos del tipo de IRPF para cada hijo. Si tienes cuatro, cuatro por cuatro, dieciséis por ciento, dieciséis puntos menos. Porque nosotros, desde VOX, creemos en la familia, y, desde VOX, queremos fomentar la natalidad nacional. (*Alguns aplaudiments.*)

Y frente a que les dirán que eso no es posible, que no se puede hacer, nosotros respondemos que sí que se puede hacer, que lo vamos a demostrar y que se debe hacer. Se puede bajar, básicamente, impuestos: sucesiones, patrimonio, donaciones..., aquellos que castigan el ahorro familiar. Se puede bajar el ITP que castiga la compra de vivienda habitual, que los socialistas, Esquerra y Comuns han subido del diez al once por ciento; un auténtico escándalo. Y, por supuesto, se puede bajar el IRPF que castiga el trabajo, sobre todo para las rentas más humilde, para los currantes de toda la vida.

Lo que pasa es que hay que hacer algo. Se puede incluso incrementar el gasto en hospitales, colegios, carreteras, seguridad, vivienda y ayudas sociales para nacionales. No se puede despilfarrar el dinero para extranjeros; eso es algo esencial. Y se puede hacer algo esencial y muy necesario: recortar el gasto político, eliminar subvenciones ideológicas, que, como decimos, las pague la jornada de Laia Reguant, pero no el dinero de todos los trabajadores.

Y se puede acabar con el despilfarro. Porque el problema de España y de Cataluña no es que se recaude poco; el problema es que se gasta muy mal.

El president

I, finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Som partidaris de considerar, debatir i votar favorablement qualsevol proposta que impliqui reduir la pressió fiscal que patim els catalans, però no pas de forma acrítica.

A la segona frase de l'exposició de motius, Junts afirma que Catalunya té aspiracions de progrés econòmic i cohesió social. No. Catalunya aspira a restituir l'Estat propi que la Castella borbònica li va arrabassar fa més de tres-cents anys. Sense sobirania plena, no hi ha fórmula de progrés viable per als catalans. Sense el control de les nostres fronteres, no hi ha cap garantia de poder cohesionar socialment el país. Espanya no deixarà de saquejar els nostres recursos ni les nostres arques fins que li barrem definitivament el pas.

La realitat fiscal catalana és bastant més complexa que aquests quatre fulls que presenten avui, centrats en l'IRPF i l'impost de successions. No creuen que caldria abordar també una reducció de l'impost de transmissions patrimonials, de l'impost sobre el patrimoni i de la quinzena de tributs propis que molts altres territoris de l'Estat artificialment espanyol no pateixen?

La seva proposta és una còpia parcial del text que Aliança Catalana va presentar el 12 de febrer d'enguany, durant el debat general sobre la crisi de l'ascensor social. Un text que, recordem-ho, vostès van tombar en honor i per la gràcia del cordó anti-democràtic que van signar amb el PSOE. Després de tombar-lo, el copien, a mitges, sense incloure una memòria econòmica clara, sense una quantificació de l'impacte pressupostari, sense una explicació detallada i coherent de com es compensarà la reducció d'ingressos.

Governar un país no és fer anuncis de rebaixes fiscals per obtenir titulars de premsa ni rèdits polítics a les enquestes. És garantir que aquestes rebaixes siguin sostenibles i compatibles amb l'estat del benestar i els serveis públics de qualitat que se'n deriven. No diem pas, eh?, que no sigui possible retallar despesa pública. És tan fàcil com fer quatre cerques al Menjòmetre per adonar-se que hi ha marge i camp

per córrer. Però les tristes engrunes fiscals que vostès plantegen en aquest text no tindran cap impacte substancial en la vida de la majoria de catalans.

Per a un català sense càrregues familiars, amb un rendiment brut del treball de 30.000 euros anuals, la seva proposta suposaria un estalvi net mensual de vint-i-set euros. De debò consideren que aquesta xifra arriba a reforma fiscal?

Si parlem de l'indecent impost de successions, podem compartir plenament la seva narrativa. És una injustícia social, sí, immoral. Però la pregunta és: han traslladat aquesta reflexió als consellers del seu partit, que van incrementar-lo a traïció i amb nocturnitat durant la pandèmia?

Perquè el darrer cop que Junts va governar aquest país, van aprovar una reforma que incrementava els tipus impositius, reduïa les bonificacions i reintroduïa coeficients multiplicadors en funció del patrimoni preexistent dels hereus; és a dir, tot el contrari del que avui vindiquen i defensen.

Van aconseguir recaptar 353,7 milions d'euros addicionals escanyant els hereus dels avis que morien sense atenció sanitària a les residències ni plaça a les unitats de vigilància intensiva dels hospitals. I avui es planten aquí a donar-nos gat per llebre, com si els catalans fóssim una colla de desmemoriats fàcils d'enganyar.

M'imagino que deuen sentir nostàlgia d'aquells temps en què no existia Aliança Catalana, en què podien aixecar la camisa als catalans i sortir-ne indemnes la següent legislatura. Doncs em sap greu per vostès, perquè aquells temps no tornaran.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, procedirem a la votació de les esmenes a la totalitat de retorn de la iniciativa presentades pels grups parlamentaris de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, Comuns, d'Esquerra Republicana de Catalunya i Socialistes i Units per Avançar.

Comença la votació.

El resultat de la votació és el següent: 72 vots a favor, 61 en contra i cap absència.

Atès que les esmenes a la totalitat han estat aprovades, aquesta iniciativa queda rebutjada.

Interpel·lació al Govern sobre la renovació dels concerts educatius

300-00279/15

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la renovació dels concerts educatius. És presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Bona tarda de nou. Primer de tot, com no podia ser d'una altra manera, senyora, estem molt contents que s'hagi recuperat i que torni a estar exercint les seves funcions, de veritat.

I a partir d'aquí volia fer la interpel·lació. Al matí, a la sessió de control, la meua companya, la diputada Laure Vega, ja ha explicat com el Govern havia mentit amb les baixes sanitàries i han hagut d'acabar rectificants. Nosaltres creiem que a Educació, i després de la passejada del senyor Dalmau pel departament, no s'han quedat enrere en dir una cosa i fer-ne la contrària. I els casos són bastant evidents. D'una banda, ens han dit que tenien un acord de país en educació, però la veritat és que no els compra ningú aquest acord. Ens diuen que defensen el català a l'escola, però no fan res per garantir els drets lingüístics de l'alumnat. I també ens diuen que no renovaran

els concerts als centres que segreguen per sexe, i després tot això s'ho passen pel foro. Però anem a pams.

Deixeu-me parlar primer d'aquest conflicte amb el personal educatiu que no està tancat, sinó que està obert i enquistat. El departament ha intentat donar-lo per resolt amb un acord amb una minoria sindical, fora dels espais de negociació reconeguts i sense el suport majoritari del col·lectiu. Això no és una solució, sinó que és un error polític que el que ha fet és agreujar el conflicte. Tenim centres mobilitzats, assemblees actives arreu del país, un calendari de vaga sobre la taula, i això passa perquè no s'han abordat les qüestions de fons. D'una banda, la pèrdua sostinguda de poder adquisitiu del professorat, amb una garantia de que aquesta pèrdua no es reproduirà en un futur, especialment en aquest conflicte d'inflexió en el que estem, i d'una altra banda, la manca de recursos estructurals, més enllà dels salaris, no?: les ràtios, els equips d'atenció o les condicions de treball... Però, mentrestant, el Govern insisteix en donar per bo aquest acord, que no té suport majoritari, del que ha fet propaganda utilitzant dades personals de les famílies i intentant legitimar-ho amb xifres que no resisteixen un mínim contrast. Aprofitem, consellera, aquesta interpel·lació per preguntar-li si pensa reobrir una negociació real amb tots els sindicats sense els límits de l'acord actual o mantindrà aquesta estratègia de tancament en fals que només cronifica el conflicte. Sincerament, esperem que, com han fet amb les baixes mèdiques, rectifiquin.

En segon lloc, i també molt ràpidament, vostès diuen que defensen el català a l'escola, però la realitat als centres educatius és una altra. Tenim una ofensiva judicial sostinguda contra el model d'immersió, amb les sentències del vint-i-cinc per cent, amb els tribunals intervenint, amb gent pendent també de sentències, i davant de tot això, el Govern no ha donat cap resposta política que estigui a l'alçada d'aquesta situació; cap cobertura clara als centres, cap protecció efectiva del professorat, cap garantia real de drets lingüístics de l'alumnat. I amb aquesta inacció l'ús del català retrocedeix a les aules, és una tendència constatada dintre dels centres educatius. I el més greu és que quan la CUP, amb la Piec, amb Plataforma per Catalunya, amb suport d'altres grups parlamentaris, posem sobre la taula mesures concretes per garantir l'ús del català, per donar seguretat jurídica i per protegir la immersió amb una llei que protegeix la llengua pròpia del país, vostès s'han alineat amb la mateixa dreta i extrema dreta espanyolista que ens estan atacant i ni tan sols han permès el debat d'aquesta llei. I nosaltres els preguntem què els preocupa d'aquest text que precisament el que busca és reforçar l'ús del català i donar cobertura als centres educatius i al professorat, si realment els importa que els centres educatius es perdi l'ús de la llengua, com està passant.

Però parlem dels concerts i comencem pel que nosaltres creiem que és el més greu. Comencem pel PSC finançant l'Opus i renovant concerts als seus centres que encara segreguen per sexe. La llei orgànica d'educació va establir que els centres educatius que apliquen la segregació per sexe no poden rebre finançament públic. Després d'això, alguns d'aquests centres han optat per barrejar els estudiants, però no tots han fet això. Com que nosaltres ja vèiem a venir que no es compliria aquesta norma, vam introduir una esmena, una moció, i aquest mateix Parlament, aquest febrer, no fa gaire, va votar –també amb el suport del seu grup, del PSC– a favor de refermar el compromís de no concertar centres que segreguin l'alumnat per raó de sexe.

Però la realitat és ben diferent. Aquest PSC, que quan diu és progressista, quan fa és més de dretes que el més de dretes de la història, és el més espanyolista i el més de dretes de la història. El mateix febrer, un dia abans de refermar aquest compromís al Ple, el seu Govern, consellera, aprovava una resolució, la 617, que autoritzava cent cinquanta places d'infantil a l'escola Viaró de Sant Cugat, un centre vinculat a l'Opus que històricament segrega per sexe. Cent cinquanta places que posteriorment han estat concertades. I com ho fan? Doncs creant una etapa d'infantil formalment no segregada, autoritzant un nou centre educatiu, Hexàgons, però amb el mateix NIF, amb

la mateixa adreça, amb el mateix titular que l'escola Viaró. I el que és pitjor, amb el mateix projecte educatiu que no contempla la coeducació. És a dir, una operació per esquivar la llei, un mecanisme per mantenir el finançament públic a un centre elitista que no compleix el principi de coeducació.

I el més greu, al nostre parer: no hi ha cap mecanisme efectiu de control ni de retirada dels concerts quan es vulneren aquests principis. Ho repetim: els centres sostinguts amb fons públics han de coeducar, no és opcional, ho reconeix una llei orgànica. I tot això mentre a la mateixa ciutat es tanca una línia d'infantil a l'escola pública de l'Olivera, amb l'oposició del Govern municipal. És a dir, que amb una mà es tanquen línies a l'escola pública i en contra del municipi i de la comunitat educativa, i amb l'altra mà es fan tripijocs per permetre seguir finançant l'Opus i escoles elitistes del seu entorn. Però d'això en diuen «fer polítiques progressistes».

Què passa amb altres escoles també vinculades a l'Opus, però que no han estat tan ràpides per crear aquests nous centres educatius per a l'educació infantil i esquivar la llei? Què han fet en aquests casos? Parlem, per exemple, d'escoles com Canigó, La Vall o La Farga. A la resolució per la que s'aproven aquestes renovacions dels concerts educatius dels centres privats per a ensenyaments obligatoris i d'educació infantil de segon cicle apareixen, per a l'educació infantil d'aquests centres, denegacions provisionals per manca d'acreditació del principi de coeducació. Ho repeteixo: provisionals. Perquè al mapa educatiu sí que hi són. Apareixen a l'oferta inicial de places amb l'etiqueta «pendent de programació» i, per tant, participen en el procés de preinscripció com a centres del Servei d'Educació de Catalunya finançats públicament. Com podeu justificar que mentre es diu que es defensa la coeducació i el compliment de la llei, el departament estigui desplegant mecanismes per continuar finançant amb diners públics centres que segreguen per sexe? Segurament –segurament–, té alguna cosa a veure que qui ocupava la Direcció General de Centres Concertats i Centres Privats al seu Govern, perpetrant aquesta barbaritat, fos en Xavier Güell, vicepresident d'Units per Avançar, el partit del conseller Espadaler, amb qui governava el PSC, un partit clarament antiavortista, trànsfuga i antifeminista.

Doncs res, jo crec que ja tenim aquesta foto completa d'un PSC que vota amb la dreta i amb l'extrema dreta les seves polítiques lingüístiques a l'escola, un PSC que finança l'Opus i les seves escoles vinculades amb el que a totes llums sembla un frau de llei més que evident, i un PSC que permet que Ripoll sigui un laboratori de l'extrema dreta facilitant l'aprovació dels pressupostos. Un PSC que diu progressisme però que fa *facherío*. I en aquest context no ens haurien de sorprendre els incompliments de la normativa vigent que nosaltres interpretem que conté aquesta resolució per la que s'aproven de manera provisional la renovació dels concerts educatius.

Un, com ja hem comentat, aquest incompliment de la llei orgànica d'educació amb el decret de renovació dels concerts pel que fa a la coeducació. Dos, incomplint els preceptes que estableixen el caràcter complementari de la xarxa concertada respecte de la xarxa pública i que obliguen a que la programació de l'oferta educativa hagi de tenir en compte la xarxa de centres públics com a referència principal. Això no és el que hem trobat a l'oferta inicial del mapa educatiu. Tres, incompleix el principi de gratuïtat de l'educació pública, consagrat constitucionalment i estatutàriament. I quart, incompleix *de facto* el decret que regula la distribució equilibrada de l'alumnat amb necessitats educatives especials, en l'alumnat vulnerable, la reserva de places, els criteris d'admissió i les mesures per reduir la segregació escolar.

I deixo l'explicació de tots aquests incompliments per a la segona part de la meua intervenció.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Tot seguit és el torn de resposta de la consellera, l'honorable consellera d'Educació i Formació Professional, la senyora Esther Niubó Cidoncha.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Molt bé; gràcies, vicepresidenta. Diputada, gràcies, en primer lloc, per les seves paraules. Avui reprenc l'activitat parlamentària i, realment, doncs, celebro poder-ho fer abordant un tema tan rellevant com el que vostè tractava. Sí que li he de dir que ha fet moltes afirmacions que són falses, que intentaré desmentir. I, per tant, espero tenir temps; si no, en la rèplica.

En primer lloc, aquest Govern no entén els concerts educatius com un fi en si mateix, són un instrument, un instrument per garantir drets, per reforçar l'equitat, la inclusió i la qualitat educativa i enfortir també el conjunt del sistema educatiu. I Catalunya té un model propi, un model que recull la llei d'educació de Catalunya i que es concreta en aquest Servei d'Educació de Catalunya, integrat per una xarxa plural de centres de titularitat pública i privada sostinguts amb fons públics, que ha de garantir l'accés a una educació de qualitat i en condicions d'equitat. I aquesta mateixa llei ordena a partir de principis clars: gratuïtat, accés en condicions d'igualtat, coeducació –molt important, en parlarem– i corresponsabilitat de tots els centres en l'escolarització equilibrada de l'alumnat –per cert, una cosa que estava en el pacte contra la segregació que vostès com a grup no van signar.

I això vol dir una cosa senzilla, que és que Catalunya reconeix la llibertat d'ensenyament, la llibertat de creació de centres, de les famílies d'elecció de centre. Però també diu que això es farà en el marc de la planificació pública de l'oferta educativa i, per tant, quan un centre sostingut amb fons públics assumeix una sèrie de deures, com és lògic. Per tant, és un model que no s'entén sense el paper, també, que han tingut històricament molts centres d'iniciativa social a Catalunya, centres que han contribuït a la vertebració educativa del conjunt del país, centres compromesos amb la millor tradició pedagògica i, a més a més, amb l'educació democràtica, amb la llengua i la cultura catalanes. Però, per tant, són uns centres que eduquen una realitat heterogènia, perquè a vegades reflecteixen, com passa també a la xarxa pública, dinàmiques socials, residencials, urbanístiques, econòmiques, demogràfiques de cada territori i, per tant, també seria un error, penssem, parlar-ne com si fos un bloc homogeni, com si fossin la causa directa de molts dels problemes greus que afecten el nostre sistema educatiu. Nosaltres, aquest Govern, creu en el Servei d'Educació de Catalunya, penssem que és un bon marc per avançar en la garantia de drets, en aquest cas educatius, però a més a més és el marc que fixa la llei, i el deure del Govern és avançar cap al seu compliment efectiu.

I, en aquest sentit, doncs, el pla d'acció del departament d'aquesta legislatura estableix la voluntat, l'objectiu d'equiparar progressivament les condicions d'escolarització en el marc del Servei d'Educació de Catalunya; no per uniformitzar projectes educatius ni per desdibuixar la centralitat de la xarxa pública, sinó per corregir desigualtats que existeixen i per garantir una educació de qualitat i en condicions d'equitat en el conjunt dels ensenyaments obligatoris. I, per tant, si volem combatre de debò aquesta segregació escolar, tots aquests centres sostinguts amb fons públics, entenem i compartim que han d'assumir corresponsabilitats reals. Però aquesta exigència pública, que a més a més el Síndic de Greuges hi ha insistit, ha d'anar acompanyada de les condicions materials. I, en aquest sentit, també li he de dir que aquest acord recent que hem fet amb les organitzacions titulars dels centres d'iniciatives socials, doncs fa un pas endavant, perquè permet dotar finalment de recursos a aquell alumnat amb necessitats específiques de suport escolaritzats en centres concertats que permet donar compliment al pacte contra la segregació.

Però, en tot cas, en aquest marc és en el que s'ha d'entendre el procés de renovació de concerts, que s'ha portat amb una mirada de sistema, de conjunt de sistema. I aquí sí que vull entrar, perquè vull tenir temps per desmentir algunes qüestions que vostè plantejava. La primera línia vermella inequívoca: no es renova cap concert a centres que segreguin per sexe. O sigui, no és veritat, no hi haurà cap tipus de finançament a cap centre en cap etapa que segregui per sexe. Vostè en mencionava

algun d'infantil; en aquella etapa educativa aquest centre no està segregant per sexe; per tant, compleix el principi de coeducació i, en aquest sentit, no hi ha elements de corresponsabilitat incomplerta que faci que els hi haguem de retirar el concert. Però ho fem convençuts, perquè entenem que amb recursos públics no podem sostenir projectes que contradiguin un principi tan bàsic com és el de la igualtat.

I la derivada d'això és la no renovació de 241 unitats concertades, 143 de primària, 88 de secundària de vuit centres diferenciats que han optat per mantenir aquesta segregació i, per tant, han optat per passar a privats. Perquè tenim molt clar que l'educació, la coeducació, no és un detall accessori, és una exigència democràtica i un principi rector del Servei d'Educació de Catalunya. I, en aquest sentit, vull afegir també un missatge clar a les famílies: la no renovació de concerts per segregació de sexe no deixarà cap alumne, diguem-ne, sense escolarització, només faltaria. El Servei d'Educació garantirà plaça a tot l'alumnat –de fet, ho ha fet– que la necessiti i, a més a més, en el municipi de residència, cosa que podem garantir perquè, precisament, hem fet un esforç de reforçar l'oferta educativa en determinats centres.

En segon lloc, la renovació no és automàtica, doncs, no cal tampoc esperar..., no caldria esperar un nou decret. Aquesta s'ha d'ajustar a les necessitats d'escolarització del territori, a la demanda real, a la contribució de cada centre a una escolarització equilibrada. I dit d'una altra manera, les direccions generals que són competents han treballat en aquest procés de renovació, respectant la feina dels centres, que han respost a les necessitats reals d'aquesta escolarització, que han planificat de manera ajustada i que han actuat amb corresponsabilitat, hi insisteixo, com diu el pacte contra la segregació. I alhora, doncs, s'ha revisat amb rigor l'oferta desajustada que podia distorsionar una planificació ordenada, que és la que exigeix la llei per motius d'interès públic. I això vol dir que en aquells centres que en els últims cursos han tingut revisions de concert que havien comportat una pèrdua de concert d'una unitat no s'han acreditat necessitats d'escolarització i, per tant, són concerts que no s'han autoritzat en aquesta renovació. I parlem de la pèrdua de concerts d'I3 a nou centres.

I en tercer lloc, també hem revisat la durada i l'alineació temporal de les renovacions, establint un horitzó de sis cursos escolars, perquè pensem, doncs, que les renovacions de totes les etapes coincidiran en el temps per primera vegada, superant una situació anterior en què la durada variava segons l'etapa educativa. I en aquest sentit, em sembla que d'aquesta manera donem més estabilitat, donem més sostenibilitat i més previsibilitat també als centres concertats, i permetrà millorar la planificació per part d'aquests centres i de la pròpia Administració.

Perquè entenem que un govern pot ser molt exigent amb els concerts –i ho som–, però quan decidim concertar, ho hem de fer també oferint un context de seguretat jurídica, de condicions en una planificació estratègica, perquè l'alternativa és una pitjor utilització dels recursos públics o realitats com tenim, per exemple, a la Comunitat de Madrid, on allà s'estableixen concerts a catorze anys. Penso que estem lluny d'aquesta realitat.

Però, en tot cas, penso que tot això, doncs, en el marc de la renovació de concerts, s'ha d'entendre que el que ha guiat la planificació de l'oferta educativa per al curs vinent, com va passar l'any passat, s'ha fet dialogant amb el territori i s'ha fet des del diàleg, de la corresponsabilitat. I hem treballat en una oferta inicial amb tres objectius, que són: garantir plaça a tot l'alumnat, millorar la qualitat del sistema i actuar amb criteris d'equitat en un context de davallada demogràfica.

I això s'ha traduït en decisions concretes. És mantenir pràcticament tots els grups d'I3 i primer d'ESO, malgrat la caiguda d'alumnat; concretament, el 99,8 per cent dels grups s'han mantingut. Continuar també amb una política de baixada de ràtios, també a la concertada: el 96,2 per cent dels grups sortiran el proper curs amb vint alumnes o menys. I controlar la sobreoferta que alimenta la segregació, preveient també la matrícula viva.

I si comparem l'oferta inicial de grups concertats del proper curs amb la inicial del grup del curs 25-26, doncs s'ofereixen un total de trenta-quatre grups menys amb concert a I3 i a primer d'ESO, a banda dels 241 que li mencionava que el proper curs ja no sol·licitaran el concert o no el podran renovar per incomplir precisament el principi de coeducació.

Vostè parlava també en la seva intervenció..., de fet em feia dos comentaris, no? M'ha parlat de temes que no estaven, diguem-ne, sobre la taula en el títol, però parlava de què fariem amb els sindicats. Vostè segur que sap que aquesta setmana passada vam fer una ronda amb molts sindicats; ho estem fent també amb associacions de famílies, amb entitats pedagògiques; ho farem demà, precisament, amb les direccions. I la voluntat d'aquest Govern és desplegar un acord que considerem que és molt positiu; un acord que en parlava aquest matí i jo li dic que no té precedents, perquè és veritat, ni n'ha tingut ni probablement en tindrà en els propers anys. Un acord que representa el vint-i-cinc per cent del pressupost del propi departament i, per tant..., que no va només de millores laborals –legítimes i que, evidentment, són demanades en primer lloc pels sindicats–, que ha implicat un increment del complement específic dels docents autonòmics del trenta per cent, que això es traduirà en tres mil euros de més d'aquí quatre anys, però, a més a més, que aborda elements estructurals, com comentava aquest matí, que són demanats a tot arreu on vagis: més recursos per atendre adequadament l'alumnat amb necessitats de suport, més reforçament de l'autoritat docent –més enllà de les direccions, que també els docents puguin tenir aquest reconeixement d'autoritat–, aquesta simplificació administrativa o reducció de càrrega més burocràtica i, a més a més, aquesta reducció progressiva de ràtios que, malgrat el que diuen molts estudis, entenem que també es tradueix en una millor qualitat educativa i millora del benestar docent.

Aquesta és la línia que volem seguir. I, evidentment, diàleg, diàleg i més diàleg. I ho seguirem fent les vegades que calgui. Però la voluntat en aquests moments és desplegar aquest acord, perquè volem que es tradueixi com més aviat millor en una millora del conjunt del sistema.

Moltíssimes gràcies. I deixo els següents temes per a la rèplica.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera. Per al torn de rèplica, té la paraula tot seguit la diputada Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Consellera, no em pot negar que el PSC finançarà escoles que segreguen per sexe perquè són centres educatius de l'Opus. El PSC finançarà escoles de l'Opus que estan segregant per sexe, amb el mateix NIF, amb la mateixa titularitat que les escoles. Han creat centres amb el mateix NIF on no separen els nens d'infantil per poder fer aquest frau de llei i poder contenir el concert. El PSC està finançant les escoles de l'Opus.

Però tornem al que li volia explicar en aquesta segona part. El decret de renovació de concerts, que nosaltres discutim políticament, crec que també és problemàtic jurídicament, perquè per nosaltres incompleix clarament el principi central en el sistema educatiu, que és aquest caràcter subsidiari de la xarxa concertada respecte de la pública.

La llei orgànica del dret a l'educació estableix que els concerts s'han d'atorgar en funció de les necessitats d'escolarització existents i la LEC fixa que aquesta programació de l'oferta educativa ha de tenir la xarxa pública com a referència principal. Per tant, el concert té únicament un caràcter instrumental i només ha d'existir allà on la xarxa pública no arriba. Però això no és el que està fent aquest Govern. En el context actual de davallada de natalitat, hem vist com es tanquen grups a l'escola pública mentre a les mateixes zones de planificació es renoven concerts educatius

sense acreditar cap necessitat addicional. Aquest eufemisme que vostè ha dit de controlar la sobreoferta de places.

De fet, la pròpia resolució és cert que recull aquest criteri de denegar concerts quan l'oferta pública és suficient, però aquest criteri s'ha aplicat de manera molt limitada, a molts pocs centres i sense una visió sistemàtica del conjunt del mapa educatiu. Això genera una distorsió que nosaltres entenem que és molt greu, perquè la pública és qui està assumint tot l'ajust, tancant línies, mentre la concertada consolida el seu finançament amb recursos públics, independentment de si és necessària o no.

I, a més a més, tot això s'ha fet sense transparència. Una decisió com la renovació dels concerts fins al 2032, per a sis anys, hauria d'anar acompanyada d'un informe públic, d'un informe desagregat per municipis, per àrees, que acredités la necessitat, la proporcionalitat, l'adequació d'aquest finançament a les necessitats reals d'escolarització. Perquè sense aquest exercici el que tenim no és una planificació educativa, sinó una política de fets consumats que hem trobat quan hem trobat el decret aprovat.

Com justifica el Govern aquesta renovació generalitzada de concerts en zones on la xarxa pública ja absorbeix la demanda, contravenint aquest principi de subsidiarietat que estableix la normativa vigent?

També, aquest decret de renovació de concerts ignora un principi fonamental, que és el de la gratuïtat real de l'educació obligatòria. L'article 21 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya garanteix aquesta gratuïtat de l'ensenyament bàsic. Però avui aquesta gratuïtat no és efectiva. Les famílies no només continuen assumint costos de material, de sortides, d'activitats o de serveis essencials, sinó que, en paral·lel, els centres concertats mantenen quotes i aportacions que, tot i no ser formalment obligatòries, actuen *de facto* com a barrera d'accés.

El problema és que aquesta renovació de concerts, com hem dit, fins al 2032 no ha incorporat cap mecanisme exigent per corregir aquesta situació: no s'ha condicionat el finançament públic a l'absència real de quotes ni a l'eliminació d'aquestes pràctiques econòmicament excloents. Això genera una contradicció greu: l'Administració finança amb diners públics centres que no garanteixen l'accés en igualtat de condicions mentre les famílies continuen assumint costos que haurien d'estar coberts.

Finalment, parlem també d'equitat i de com s'està aplicant el decret de programació de l'oferta educativa i d'admissió en el context de la renovació dels concerts. Aquest decret estableix una distribució equilibrada de l'alumnat vulnerable per reduir la segregació. El problema no està en el decret, sinó com s'està aplicant i com es combina amb aquesta política de concerts. El que veiem és que es renoven i fins i tot s'amplien concerts educatius a escoles elitistes i es deriven alumnes amb necessitats específiques de suport educatiu, especialment aquells vinculats a situacions socioeconòmicament desfavorides, cap a aquests centres, sense garantir condicions materials necessàries perquè aquesta escolarització sigui realment equitativa. Se'ls ubica en centres amb costos més elevats –menjadors, activitats materials– que la motxilla econòmica no cobreix i això es tradueix en exclusió: alumnat que no pot participar en parts essencials de la vida escolar. Per tant, no estem reduint la segregació, sinó que l'estem reorganitzant i, en alguns casos, agreujant.

El que tenim, a parer de la CUP, és un govern que no resol el conflicte amb el professorat –i tindrem una primavera calenta–, que no protegeix el català a l'escola, que busca esclatxes legals per continuar finançant centres que segreguen, centres de l'Opus que segreguen, que manté concerts allà on la pública ja pot assumir la demanda, que no garanteix la gratuïtat real i que aplica polítiques d'equitat sense assegurar condicions d'igualtat. I tot això amb diners públics i sense control. Perquè quan un centre incompleix la coeducació, imposa quotes o no escolaritza alumnat vulnerable en proporció o quan renova un concert i implica tancament a la pública, el que tocava és revisar o retirar el concert, i això no està passant. El resultat: un sistema que no redueix desigualtats, sinó que les consolida.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn de rèplica ara de la consellera, i té la paraula l'honorable Esther Niubó Cidoncha.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Miri, gràcies de nou. Aviam, jo he de començar desmentint: ni el PSC ni aquest Govern finança cap concert a cap escola que segregu en cap etapa que fa educació diferenciada. És evident que és així. Me'n pot dir un on financem un centre educatiu que segregui per sexe? És mentida. Vull dir, per tant, jo crec que hem de començar desmentint la realitat.

Parlava vostè de planificació. Escolti, més transparent que això! És una planificació que fem pensant en la qualitat, en l'equitat territorial, en la davallada demogràfica, en la matrícula viva, en la lluita contra la segregació, que, hi insisteixo, vostès no van signar. I això ho fem amb total transparència: amb taules de planificació local –una, com a mínim, per municipi–, amb comissions d'escolarització, amb actes públiques, amb comissions de participació on poden participar altres agents, com poden ser associacions de famílies, entitats, sindicats, etcètera, etcètera. Per tant, jo crec que hem de ser precisos.

Vostè deia que en el marc de la planificació educativa, doncs, hi ha nens i nenes amb necessitats de suport educatiu que es poden derivar o poden anar a una escola concertada, per tant, privada, subvencionada amb fons públics. I deia que hem de garantir també les condicions materials. Doncs, precisament, fruit de l'acord que hem fet, que s'ha signat recentment amb aquestes titularitats, doncs hi haurà aquest increment. És a dir, en el curs escolar 26-27, s'incrementarà el mòdul amb què es finança l'escolaritat de l'alumnat amb necessitats específiques de suport educatiu derivades de la seva situació socioeconòmica: passarem dels 988 euros actuals a 1.181. Per tant, un increment de prop del vint per cent d'aquestes motxilles.

Jo crec que hem de ser realistes. Aquest Govern no defensa la renovació de concerts per inèrcia ni per protegir cap interès particular; ho fem perquè tenim un bon marc per ordenar el sistema amb criteris clars de servei públic. I això té una traducció clara: vol dir renovar amb condicions; vol dir no finançar la segregació per sexe; vol dir vincular la renovació a les necessitats reals del territori, a la corresponsabilitat en la lluita contra la segregació; vol dir planificar com un sol sistema, no com dos sistemes, i vol dir també abordar l'infrafinançament acumulat i dignificar les condicions laborals, també, dels professionals. I, a més a més, avançar cap a un servei d'educació de Catalunya més coherent, més estable, més equitatiu i més fort.

I jo entenc que en aquest debat, doncs, hi ha discrepàncies, i conec les que tenim entre grups –són legítimes–, però crec que hi ha un risc compartit que no hauríem de menystenir, que és que si en aquest context aquest Govern no hagués començat a oferir estabilitat ni a millorar el finançament del Servei d'Educació de Catalunya en un import que –ho he dit abans, eh?– supera el vint-i-cinc per cent del pressupost, el que tindríem probablement seria un efecte bastant contrari del desitjat: abocaríem moltes escoles d'iniciativa social, probablement aquelles més vulnerables, a convertir-se en privades, a vendre's a fons d'inversió, per acabar tenint un model de societat ben diferent del que tenim avui dia a Catalunya. I el resultat més probable podria ser, doncs, un retrocés en qualitat i en equitat educativa i, per tant, no la millora que perseguim.

Pensem que aquest que hem iniciat és el camí i en aquest camí voldrem seguir.
Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera.

Tot seguit passem al catorzè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre la precarietat del sistema educatiu català; presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. I per exposar-la, té la paraula, per un temps de deu minuts, el diputat Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Bé; moltes gràcies, vicepresidenta. Señora *consellera*, señores diputados, muy buenas tardes. Ante todo, quisiera decirle, señora Niubó, que me alegro muchísimo que esté ya plenamente restablecida. Sabe usted que nos hemos preocupado todos. En mi caso especial, pues, sabe usted que ha contado con mis oraciones para su pronto restablecimiento y le agradezco, bueno, pues eso, que esté aquí, que podamos hablar de esta interpelación, porque en definitiva significa que está usted nuevamente entre nosotros.

Bien, vamos a hablar de la precariedad del sistema educativo en Cataluña, de la lamentable y alarmante precariedad. Y lo voy a hacer, si me permite, a través de La exposición de tres proposiciones –proposiciones desde el punto de vista filosófico o gramatical, es lo mismo–, y después de cada una de ellas le voy a plantear una pregunta; una pregunta que es múltiple, pero de esa manera un tanto ordenada, según mi criterio, le podré pedir que, por favor, me responda a las cuestiones de esta interpelación.

En primer lugar, hablaremos de los cimientos. Devereux, Josephs, miembro de un equipo de trabajo del senador Johnson, el que fuera después el presidente de los Estados Unidos, estudió de qué manera Estados Unidos podría contrarrestar la superioridad tecnológica de la URSS, que había lanzado el Sputnik. Y tras estudiar, lo que consiguió es que se promulgara el National Defense Education Act en 1958, que significaba el fortalecimiento de los programas escolares educativos de la escuela en Estados Unidos con más conocimientos, con más exigencia cognitiva. ¿Cuál fue el resultado? Que diez años después, Estados Unidos superó con creces esa antigua superioridad tecnológica de la URSS.

¿Qué hacemos en Cataluña ante el hundimiento de la escuela catalana, ante esta situación tan lamentable y con la intención de mejorar los resultados, tristes resultados educativos? Pues todo lo contrario a lo que hacía Devereux, lamentablemente. Seguir confiando en las metodologías y en las pedagogías de las fundaciones privadas, sobre todo la Fundación privada Bofill y Rosa Sensat, nutridas con unas subvenciones millonarias por parte de la Generalitat, que son las que han marca el rumbo educativo del Departament d'Educació y que son, por lo tanto, responsables del fracaso del sistema educativo actual y la condena de miles y miles de jóvenes catalanes.

Estos criterios pedagógicos y metodológicos están basados en los currículos de educación básica y consisten en más competencias fluidas, más procedimientos, más destrezas generales, más educación emocional y menos conocimientos, menos exigencia cognitiva. Todo lo contrario de lo que hizo Estados Unidos para recuperar esa hegemonía tecnológica y científica.

Claro, el resultado es el que es. En particular..., en general, pero en particular en ciencias, en comprensión lectora y en matemáticas, que cada vez los resultados de los alumnos catalanes son peores desde el año 2012 y esto se puede refrendar con los resultados de las pruebas PISA, PIRLS, TIMSS y competencias básicas. La peor caída del nivel educativo de los alumnos catalanes se ha producido en estas últimas pruebas PISA, la peor caída de toda España en estas tres áreas. Y podríamos decir, para concluir esto, que un alumno en Cataluña que hace cuarto de ESO, como mucho podría estar cursando tercero de ESO en la mayoría de regiones españolas.

Pregunta –que es, vuelvo a repetir, múltiple, pero le agradecería que me la pudiera contestar–: ¿Por qué no ha sustituido la Generalitat los actuales criterios me-

metodológicos y pedagógicos y a sus promotores? Y, además, ¿qué evaluaciones, qué pruebas científicas ha realizado el Departament d'Educació que demuestren que los actuales criterios metodológicos y pedagógicos eran supuestamente idóneos?

Segunda proposición, el *secretari* de Millora Educativa, el señor Ignasi Giménez, hace poco más de un mes, aquí, en sede parlamentaria, faltó a la verdad en dos ocasiones. En primer lugar, dijo que la fusión de ciencias de primero de bachillerato sería un beneficio porque habría más asignaturas, más..., perdón, más horas de ciencia. Es decir, que si reducimos una hora semanal las asignaturas específicas de física, química, biología y geología resulta que vamos a tener más conocimientos específicos en física, química, biología y geología. Vamos, que esto es como decir: «No, mira, ahora, a partir de ahora vamos a poder comprar euros a setenta y cinco céntimos.» Bueno.

Segunda cuestión, segunda falta, digamos, de la verdad: aseveró taxativamente que el sistema de confección de las nuevas pruebas de competencias básicas, que ahora serán..., ahora han sido ya muestrales y no censales, como se hacía hasta ahora en todos los centros educativos, es más fiable que PISA. Pero usted bien sabe que PISA realiza un muestrario riguroso, aleatorio, de selección de centros para que la muestra sea representativa. Los centros elegidos se eligen –valga la redundancia– al azar, están estratificados para asegurar una representación proporcional de centros públicos, privados, concertados, además de distintas áreas geográficas y también según el nivel socioeconómico o, podríamos decir, según el grado de complejidad.

Y la segunda pregunta, por lo tanto, va allá: ¿va usted a recriminar al señor Giménez por su falta de rigor? Por decirlo en palabras más educadas. ¿Va a exigir una rectificación pública? Además, ¿va a dejar sin efecto la fusión de ciencias en primero de bachillerato? Y, finalmente, con el cambio de modelo censal a muestral de las competencias básicas, ¿qué es lo que pretende, maquillar el resultado de estas pruebas? Bien.

Y última proposición. Voy a centrarme en el profesorado y en la segregación escolar, que son los elementos que podríamos entender como imprescindibles para llevar a cabo el hecho educativo en el día a día, en la cotidianidad. Bien, los profesores –lo decimos alto y claro, ya lo dijimos en anteriores ocasiones–: nos solidarizamos absolutamente con las justas reivindicaciones de los profesores, que estos días han tenido que salir a la calle para decir basta al hartazgo de la sobrecarga de trabajo no reflejada en la nómina. Recordemos que los profesores catalanes son los terceros peor pagados de toda España y, además, en Cataluña, pues, tenemos un nivel, digamos..., el mayor coste de vida en toda España. Están hartos también de soportar ratios de treinta alumnos por clase, con alumnos con necesidades específicas, educativas específicas, en número cada vez más elevado y sin apoyo personal específico. Están hartos del exceso de burocracia. Están hartos de la gran conflictividad que viven en las aulas y el acoso laboral: faltas de respeto, amenazas, imposibilidad de llevar a cabo una enseñanza o una clase con toda normalidad. Están hartos de la pérdida de autoridad. Claro, también como consecuencia de la promoción automática de los asignaturos..., perdón, de los alumnos, a pesar de la no superación de las asignaturas. Están hartos por el agravio comparativo entre profesores de la pública y profesores de la concertada, del menosprecio y abuso hacia los coordinadores digitales y también del malgasto del material informático aún útil. Es que hace muy poquito han sustituido ustedes 87.000 ordenadores portátiles de los profesores cuando los que tenían podían funcionar con alguna actualización plenamente. (*Alguns aplaudiments.*)

La segregación escolar, y a ver si puedo acabar con la segregación escolar. Bien, la degradación de la calidad educativa provocada por la inmigración masiva y descontrolada satura servicios públicos y uno de ellos es la educación. Sin un adecuado incremento de recursos humanos y materiales, especialmente en los centros de más complejidad, pues, la triste realidad es esta. Además, se produce una guetización

que provoca la zonificació escolar, espoleada, además, por programas educativos como el programa de lengua y cultura marroquí, que es un obstáculo totalmente claro a la integración de los inmigrantes a nuestra sociedad.

Y, lógicamente, otro agravante de la segregación escolar es el monolingüismo en catalán. La imposición del monolingüismo catalán en la escuela catalana produce que, entre los castellanohablantes, se produzca un 12,5 por cien más de abandono escolar, según estudios científicos como son de Calero y Choi. Bien, además, a esto hay que añadir, como agravante de la segregación, la estigmatización de la escuela concertada y la estigmatización de la diferenciada.

Bien, la tercera pregunta y con esto acabo. ¿Va a hacer caso al clamor unánime de los profesores en sus justas reivindicaciones? ¿Qué hace el departamento para acabar con la lacra de la segregación escolar ahora mismo?

Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Esther Niubó Cidoncha, consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Moltes gràcies, president. Diputat, moltes gràcies per la seva interpellació. Miri, d'entrada i pels desitjos i les oracions que em deia al principi, li diré d'entrada que és legítim criticar durament el Govern, exposar, doncs, possibles mancances del nostre sistema educatiu. De fet, en certa mesura és també la seva feina; una feina que, ben feta, penso que pot ser molt útil realment per enfocar i identificar els reptes pendents del país, per encarar-los en com trobar-hi solucions exitoses. Però el que potser no és tan seriós és fer servir aquestes dificultats per desacreditar, una vegada i una altra, doncs, serveis públics en general, i en concret ara parlem dels centres educatius en particular; especialment d'una comunitat, en aquest cas és Catalunya, perquè en moltes altres que no citaré per respecte institucional, doncs, vostès no obren boca, no fos cas que haguessin de proposar i resoldre alguna cosa quan estarien en condicions de fer-ho.

Però, en tot cas, el problema no és assenyalar mancances reals. El problema és convertir-les en una esmena a la totalitat al sistema, a consensos que han sostingut aquest sistema. I aquí hi ha una primera diferència important entre la seva formació o la seva força i la nostra. Perquè no neguem, en cap cas, que hi hagi reptes; n'hi ha, i molts. I no esperem tampoc que ningú vingui a salvar-nos ni a donar-nos lliçons. Nosaltres el que hem de fer és encarar-los, és diagnosticar-los, prioritzar-los i actuar. I a vegades tenim la sensació que altres intenten fer servir moments de dubte per sembrar desconfiances, elevar anècdotes a categoria de sistema. I això, doncs és moltes coses, però en cap cas és una visió política educativa, ni molt menys un programa de govern.

Per tant, d'entrada no podem compartir el seu marc perquè..., no perquè neguem els problemes, sinó perquè tenim la responsabilitat d'identificar-los bé i encarar-los amb seriositat i amb rigor. I aquest Govern està treballant seriosament per la millora educativa, pel reforçament de les condicions que fan possible aquesta millora, perquè som conscients que tampoc no hi ha millora d'aprenentatge si no aterrem les condicions o atenem les condicions de treball dels centres i si no corregim precarietats que venen de lluny. Vostè titulava aquesta interpellació «sobre les precarietats».

I, per això, són tan rellevants decisions que hem pres aquestes últimes setmanes, fruit precisament del diàleg amb diferents agents del sistema educatiu, que ens mantenen oberts. Com coneix, doncs, d'una banda hem signat el pacte amb Comissions i UGT, un pacte que jo penso que l'he explicat sobradament en aquesta sessió, que representa, com deia, el vint-i-cinc per cent del pressupost; que potser no li sembla suficient, però realment no recordo cap altre acord d'aquesta magnitud en molts anys, ni aquí ni tampoc, l'hi diré, massa més en lloc, que aborda qüestions, com deia, retribu-

tives necessàries en termes de reconeixement professional, que obre una nova etapa en les condicions de treball també dels centres educatius del país, que reverteix també en una millora del sistema educatiu, en temes d'atenció a la diversitat, sigui amb recursos addicionals, intensius, universals, com en una reducció progressiva de les ràtios, positiva perquè reforça aquesta atenció i també per al benestar docent.

En temes de simplificació administrativa, burocràtica o de reconeixement de l'autoritat docent, inclou, com deia, aquesta millora salarial de gran abast, amb una pujada del trenta per cent d'aquest complement autonòmic, dintre d'una inversió global de 2.000 milions d'euros. Perquè després de més de vint anys sense actualitzar aquest complement, els docents catalans passaran a situar-se entre els millors pagats d'Espanya.

Però, en tot cas, aquest acord va molt més enllà dels sous, com deia abans, de ràtios, de recursos per a l'escola inclusiva. I tot plegat sense oblidar que va acompanyat d'un segon acord, en aquest cas, per millorar les condicions del personal d'atenció educativa i reconèixer una feina essencial que fan, tan important per a l'escolarització inclusiva. Això és actuar contra la precarietat, com també ho és signar l'acord signat amb les organitzacions titulars de les escoles d'iniciativa social, que posa fil a l'agulla a revertir l'infrafinançament també de molts anys, a millorar aquesta atenció a l'alumnat vulnerable, a actualitzar unes plantilles que no es tocaven des de l'any 90.

Això entenem que és treballar contra la precarietat. I, per tant, si vol parlar d'això, en podem parlar seriosament, no? La precarietat del sistema educatiu no es combat amb consignes, es combat, primer, no retallant l'escola pública, com sempre fa la dreta quan governa per privilegiar la concertada; es combat millorant el finançament, dels centres, el salari dels seus professionals; es combat estabilitzant plantilles, no precaritzant-les, com a vegades es fa; es fa abaixant ràtios, reforçant els suports especialitzats i, en general, invertint en les condicions materials del sistema. I això és el que està fent aquest Govern.

I, dit això, doncs sí que..., per respondre una mica breument al que vostè deia. Dèiem que criticar doncs el Govern és legítim, només faltaria; que altra cosa és convertir l'oposició parlamentària en una desqualificació permanent –no del Govern, eh?, sinó del sistema–, sense massa intenció constructiva, no? El cost de governar, doncs, quan se'ls dona l'oportunitat de fer-ho. I, per tant, entenem que la realitat és que aquest Govern doncs porta un any i mig en marxa. És veritat que en un any i mig no es resolen dècades de problemes acumulats, però el que sí que s'ha de fer és fixar un rumb clar: gestionar amb rigor, dialogar, acordar i començar a reparar allò que no funciona.

I aquí estem, redreçant una nau, amb molta dificultat, certament, perquè la tempesta, doncs, ho fa difícil; però, en tot cas, som aquí. I segurament que no devem encertat sempre, però, en tot cas... També li dic que prefereixo governar prenent decisions i assumint el risc d'equivocar-nos que no defugint la responsabilitat de millorar coses. I vostè em feia un llistat que ara he apuntat i que, per tant, intentaré respondre a qüestions que vostè comentava.

Parlava de les proves de final d'etapa, les proves competencials, l'avaluació, el sistema avaluador de Catalunya. Aquí, com sap, doncs tenim les proves diagnòstiques –que, de fet, s'estan fent aquesta setmana– a meitat d'etapa, a quart de primària, a segon de l'ESO, que són proves de caràcter censal, que tenen unes indicacions pedagògiques sobre l'alumne i també sobre aquell centre i que permeten tenir dos anys per treballar amb aquell alumnat. Per tant, aquestes proves s'han mantingut com fins ara perquè funcionen molt bé i ens donen moltíssima informació.

D'altra banda, tenim les proves de final d'etapa, que, efectivament, com vostè deia, fins ara eren censals i que això aquest curs ho hem modificat. Per què? Perquè ens coincideix amb una avaluació general del sistema que no suposa cap pèrdua de cap capacitat competencial pròpia, ni tan sols suposa substituir les nostres proves; suposa complementar-les i, en tot cas, compartir una eina de mesura. Pensem que

ens fa més forts, no?, i ens dona més eines a l'hora de fer millors polítiques educatives. Però és veritat que hem hagut de refer-les, perquè ens sembla que si volem alinear-nos, de fet, amb els estàndards internacionals, com pot ser també, doncs, de l'OCDE, a través de PISA, de PIRLS, de TIMSS, el que hem de fer són mostres molt ben fetes. Vostè parlava de mostra representativa. Tindrem mostres molts més representatives, tindrem proves..., que ja eren fiables; seran igual de fiables, però sí que seran molt més comparables. Tindrem probablement menys estadística, però tindrem moltes més dades orientades a millorar la qualitat del sistema. I això és el que pretenem. I, a més a més, amb elements de context: no només sabrem què passa, sinó que també sabrem per què ens passa. I, per tant, ens sembla que això el que fa és enfortir el nostre marc competencial i avaluador per contribuir precisament a la millora educativa que pretenem.

Però, a més a més, hi ha hagut moltíssimes iniciatives que penso que hem anat explicant. Hem parlat de formació del professorat. Hem parlat de concrecions curriculars, que tampoc s'havien vist i era una mesura molt demandada pel conjunt de la comunitat educativa. Hem parlat de programes de cooperació, de reforçament de matemàtiques i llengua. Hem donat orientacions i indicacions en els documents d'organització i gestió de centres per dedicar hores, no?, de gestió autònoma o fins i tot optatives, en algun cas, en aquestes matèries que entenem que són troncals, que són essencials perquè ens permeten desenvolupar el conjunt de coneixements. I en això és en el que estem treballant. A més a més, de la mà de la inspecció educativa, que, a través d'un programa, de l'Avim, doncs està intervenint en els centres, intentant donar més recursos i eines als centres per enfocar en aquesta direcció.

Vostè parlava..., bé, feia una mica de poti-poti, no? Parlava també dels ordinadors com si fos... En fi, la renovació d'ordinadors. Com sap, al CTTI, després de cinc anys, es valora que hi ha un risc molt alt d'obsolescència que farà molt més difícil i costós, doncs reparar moltes d'aquestes incidències. I el que es fa és renovar aquests dispositius, com es fa, de fet, en el conjunt de l'Administració pública. I, a més a més, si trobem algun docent o algú que no vol canviar aquests dispositius, doncs, efectivament, no es fa. Però, en tot cas, és, bé, precisament per ser més eficients en tot això i donar el millor servei digital possible.

Parlava també –perquè ha mencionat el secretari de Millora Educativa– de la situació o el cas de la revisió, la reforma del currículum de batxillerat. Doncs aquí també s'ha explicat sobradament. Precisament per reforçar aquesta hora més de ciències, no?, aquesta hora més a les matèries específiques, s'ha restat de les hores, precisament, fins ara optatives. I, per tant, encara reforcem una mica més aquestes hores d'especialitat en el primer de batxillerat.

Però, en tot cas, com que vostè parlava de precarietat, doncs, en un context en què encara no hem tirat endavant el pressupost, aquest Govern tampoc ha estat de braços creuats. Ha pres decisions importants per millorar també condicions materials importants dels centres educatius, després d'anys de desinversió –en parlava aquest matí. Aquest pla de cooperació financera, l'«Actualitza escoles», que el Govern ha aprovat i ha dotat de 100 milions d'euros, quadruplicant els recursos que es donaven fins ara precisament per a reforma, adequació i millora dels centres educatius. Una cosa que beneficiarà 723 municipis per substituir, com deia abans, cobertes, fusteries, calderes, lavabos, cuines, un llarg etcètera, que espero..., que jo crec que no cal que l'hi comentï perquè hi estarà d'acord. I, per tant, passarà doncs de 34 milions a 134 milions d'euros.

Per tant, ens podem equivocar, però el que no farem és quedar-nos de braços plegats davant de reptes que afrontem com a sistema educatiu. En tot cas, aprofitaré segurament la rèplica per fer altres reflexions més de model.

Moltes gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Sí; moltes gràcies, president. Bien, señora Niubó, sobre los criterios pedagógicos y metodológicos no me ha comentado nada. Seguramente me lo explicará después. Pero, claro, estos son los cimientos del sistema educativo, ¿eh?, porque los principios rigen los actos.

Entonces, usted ha dicho que «la Generalitat treballa per millorar l'educació seriosament». Bueno, yo le tengo que decir lo siguiente: mire, la gran reforma, después de los pésimos resultados de las pruebas PISA de 2022, publicados en 2023..., la gran reforma del Departament d'Educació fue el cambio de nombre del Consell Superior d'Avaluació del Sistema Educatiu por el de Agència d'Avaluació i Prospectiva. Además, fue «publicar unes mesures per millorar l'educació a Catalunya», elaborada por el grupo de dieciocho expertos e integrado por miembros de la Fundació Bofill y de la *fundació privada* Rosa Sensat, y también por el Consell d'Educació de Catalunya, *entitats* que ya llevan muchísimas décadas marcando el rumbo educativo, como he dicho antes, y demostrando, pues, su inutilidad, por el resultado objetivo y científico que demuestran estas pruebas internacionales y también las de competencias básicas.

Bien, además, las más recientes concreciones curriculares, con las mismas premisas pedagógicas y metodológicas, pues, incurren en lo mismo. Educació no informa sobre qué metodologías carecen de evidencias científicas, cuáles tienen un número significativo en contra, cuáles son perjudiciales para el alumno. Y los documentos de l'Agència d'Avaluació –he podido estar, pues, estudiándolos con detalle– no son científicos, ¿eh?, son simplemente una presentación de una fotografía, y, desgraciadamente, una fotografía estrábica de la situación de las metodologías y de las pedagogías. Y, además, bueno, pues son unos análisis, digamos, o unos estudios dogmáticos. Además, son acríticos, porque están elaborados por los mismos que nos han conducido al desastre actual.

Bien, sobre el profesorado. Usted ha dicho que, bueno, pues con la negociación con los sindicatos, pues, se han obtenido ya ventajas importantes para el profesorado. Hombre, ustedes lo que han hecho es negociar con los sindicatos minoritarios, que no representan en absoluto al conjunto del profesorado catalán. Y, además, eso de que les han ofrecido un treinta por ciento de aumento de sueldo... Oiga, esto no es decir las cosas como son, porque son un treinta por cien a cuatro o cinco años, con lo cual estamos hablando de un aumento de cuarenta y ocho euros mensuales, que eso realmente es una tomadura de pelo. El profesorado no va a recibir ese treinta por cien que usted promete como incremento en la nómina de este mes, en absoluto. Por lo tanto, siguen estando a la cola de los profesores peor pagados de toda España.

Además, bueno, concreciones sobre la reducción de ratios, concreciones sobre cómo se va a producir el incremento del personal de atención específica al alumnado con necesidades específicas, pues, de eso no hay nada. Son acuerdos a cuatro años que, como demuestra debilidad este Gobierno, pues no tiene presupuestos y va tirando de suplementos de crédito, no sabemos si eso se va a cumplir o no se va a cumplir.

Bien, en cuanto a la infrafinanciación crónica de la escuela concertada, vuelvo a repetir lo mismo: usted ha prometido una serie de medidas –390 millones de incremento–, pero, bueno, a cinco años –a cinco años. Y el descrédito del Departament d'Educació tradicionalmente es enorme, porque esa infrafinanciación viene de muy muy lejos, de gobiernos de Junts, de gobiernos de Esquerra, de gobiernos del Partido Socialista. Y, por lo tanto, permítame que por lo menos tengamos el beneficio de la duda, ¿eh?, de que esto se vaya a poner en práctica.

Sobre las pruebas de diagnóstico. Bien, mire, las pruebas de diagnóstico. ¿Es verdad que estas pruebas de diagnóstico, pasado este año, en que coincide esa evaluación general, se mantendrán o se convertirán otra vez en censales? Ah, claro, pues ahí está la cosa. Porque resulta que si la OCDE hace pruebas, que hace esas pruebas PISA, que son muestrales y las critica el señor Giménez, porque son, según él, menos representativas, entonces, ¿por qué las hace muestrales el Departament d'Educació? No tiene sentido. Además, ¿por qué no respeta la prioridad real de los centros por nivel de complejidad? Porque, en una respuesta parlamentaria, de nuestro grupo parlamentario, ustedes han contestado que esto no, no se va a tener en cuenta los centros de alta complejidad, de media y de baja complejidad, sino que se va a hacer una muestra así, pues eso, representativa, sin ningún criterio de proporcionalidad.

Bien, me queda tiempo para hablar de muchas cuestiones. Pero, en cualquier caso, nosotros no estamos aquí, pues, para lanzar órdagos o para criticar por criticar; estamos aquí porque nos preocupa el futuro de nuestros hijos, el futuro inmediato de nuestros hijos. Porque una sociedad del bienestar solo conseguirá mantenerse si nuestros hijos y los jóvenes tienen una educación de excelencia, de calidad y con una exigencia cognitiva de altura y, por lo tanto, de excelencia.

La vicepresidenta primera

Ara és el torn de rèplica de la consellera, i té la paraula, per un temps de cinc minuts, l'honorable Esther Niubó Cidoncha.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Moltes gràcies, vicepresidenta. Bé, més enllà de les diferències sobre com encarem la política institucional, doncs està clar que hi ha diferències de contingut, de fons, amb relació al model educatiu i també al model de país que volem. Vostès sovint diuen defensar la llibertat, però probablement el que volen és protegir privilegis. Diuen voler eliminar, per exemple, la despesa ideològica, quelcom que podríem estar-hi d'acord si per despesa ideològica no volguessin dir serveis públics ni drets de les persones.

Nosaltres defensem una altra cosa: un sistema educatiu orientat a l'interès públic i també a l'excel·lència –no ens equivoquem–, amb equitat, on tots els centres sostinguts amb fons públics, siguin de la titularitat que siguin, doncs assumeixin deures compartits.

També discrepem de vostès en una qüestió que vostè mencionava: la inclusió. Vostès idealitzen un passat educatiu que potser no va existir mai tal com l'expliquen, perquè parlen de mèrit i esforç, però el que enyoren en realitat, doncs, és una escola molt més selectiva, molt més excloent i menys democràtica. Una escola on molts nois i noies quedaven fora massa aviat; una escola on l'origen social pesava massa i on la segregació per sexe o per classe era sistèmica, i una escola on la manca de suports es traduïa en exclusió. I, de nou, nosaltres defensem el contrari. Defensem l'excel·lència, sí, però no com a sinònim d'elitisme, sinó com una aspiració legítima de la majoria. I defensem una escola on la qualitat només es pot mesurar pel progrés de tothom. Perquè una escola no és millorar només perquè uns quants arribin més lluny, sinó que és que els sistemes educatius millors combinen bons resultats competencials, com deia, amb equitat.

I encara hi ha un tercer element de discrepància: la seva aposta per reduir, no per ampliar, les oportunitats educatives. Perquè vostès proposen posar fi, en realitat, a la immersió lingüística i retornar les competències educatives a l'Estat –forma part de les seves propostes. Proposen privatitzar els usos lingüístics a l'escola, com proposen privatitzar el currículum, perquè l'aprenentatge i la cohesió social en realitat no són la seva prioritat. El seu programa és molt clar: és menys autogovern, menys cohesió i menys escola compartida. I nosaltres defensem tot el contrari: una escola que garanteixi el domini de la llengua, del català, del castellà, de l'aranès a l'Aran, perquè sí que creiem en el plurilingüisme; un sistema educatiu inclusiu, on l'alum-

nat amb necessitats educatives sigui atès en les millors condicions i en l'entorn més ordinari que sigui també possible. Defensem l'educació sexual i afectiva i l'educació en ciutadania democràtica, en igualtat, en el marc que planteja la UNESCO, perquè ampliar oportunitats educatives és preparar millor els infants i els joves per viure precisament en llibertat, és garantir els seus drets i donar-los bones eines. I defensem, només faltaria, la ciència i l'ús de la raó. Ho dic perquè si en l'hàbit de VOX d'intentar importar debats polítics que a vegades no ens són propis, se'ls acudís defensar en algun moment, doncs, en fi, terraplanismes o coses encara pitjors.

I, per tant, jo crec que vostès fan servir la precarietat per atacar el sistema, més que per defensar-lo, i, en canvi, aquí la volem prendre seriosament. Vostès no volen corregir les mancances del sistema. En realitat volen..., voldrien desfer els consensos que l'han feta possible. Voldrien menys drets i més productes de mercat. Voldrien menys inclusió i pitjors serveis públics, els serveis d'aquells que no en tenen altres, i menys cohesió i més confrontació, menys autogovern i, en definitiva, més recentralització, independentment de si això millora alguna cosa.

I, davant d'això, doncs, com deia, el que defensem és una educació entesa com un dret i no com un privilegi, una escola de tothom per a tothom. Defensem l'esforç, sí, però també en un terreny de jocs que no faci més pendent per a uns que per als altres. I, evidentment, la llengua, la cohesió, la democràcia i uns serveis públics que igualin, que ens cuidin i que, d'aquesta manera, sí, ens facin més lliures. Aquest és el nostre model, la nostra visió, i entenem que el desacord que tenim amb vostès és, una mica, el mateix que té la majoria d'aquesta cambra.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera.

Atès que no hi ha cap altre punt a l'ordre del dia, suspenem la sessió, que reprendrem demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a dos quarts de set del vespre i tretze minuts.